

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Prévost, Marcel.; oversat af Line Rode.

Det smukke Køn : Damebreve og andre
Noveller

Kristiania ; København : Alb. Cammermeyers
Forlag, 1895

193 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

58, - 327

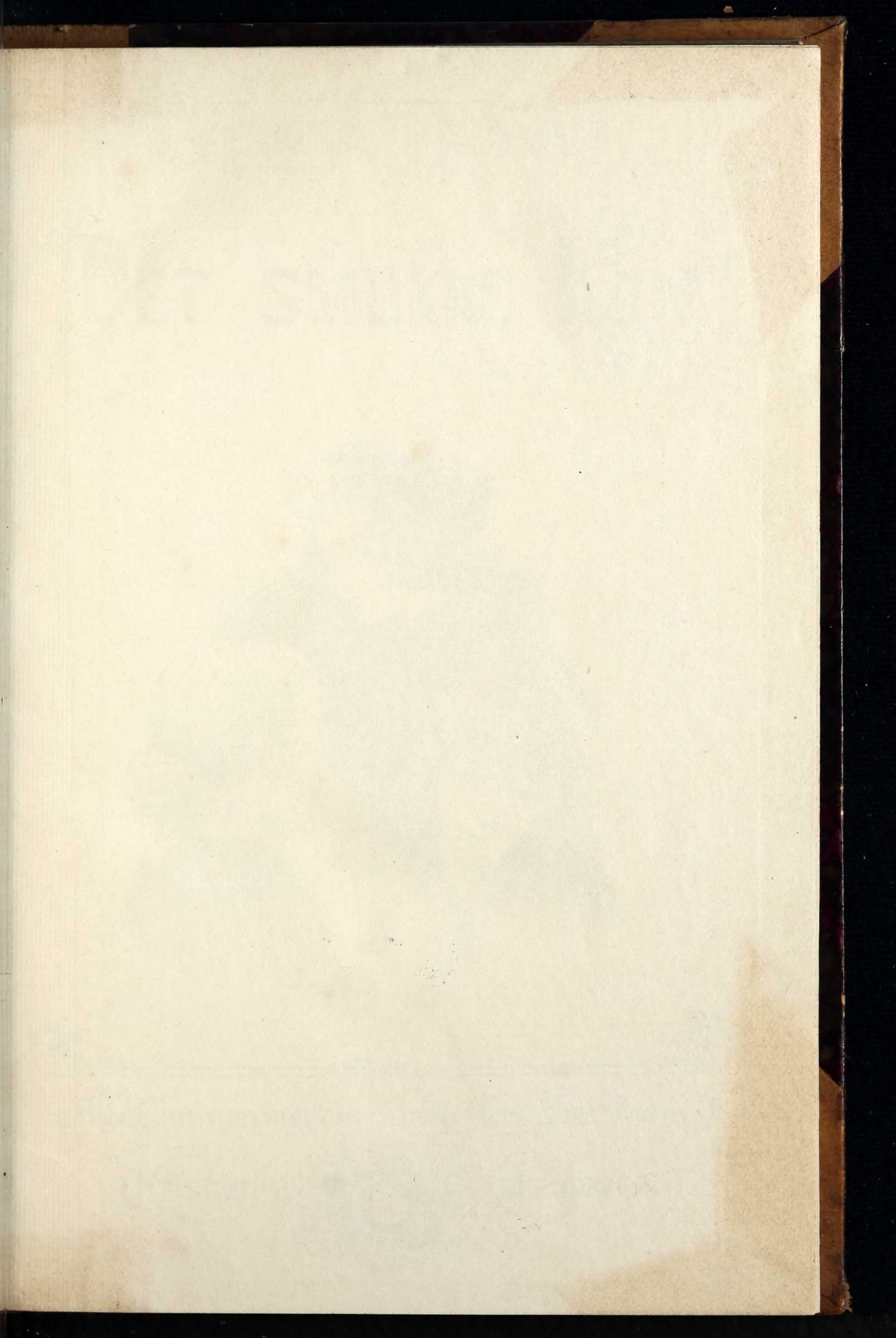
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 12500 0

+REX

MARCEL PREVOST

"DET SMUKKE KØN"

Alb. Cammermeyers Forlag (Lars Svanstrøm)

Kristiania København

DET SMUKKE KØN

MARCEL PRÉVOST

DET SMUKKE KØN

DAMEBREVE OG ANDRE NOVELLER

OVERSAT AF

LINE RODE

KRISTIANIA OG KØBENHAVN

ALB. CAMMERMEYERS FORLAG

(LARS SWANSTRØM)

De her oversatte Noveller er udvalgt af Marcel Prévost's
to sidste Bøger: *Nouvelles lettres de femmes* og *Notre Com-
pagnie* (provinciales et parisiennes).

1895

København. I. Cohens Bogtrykkeri. A. A. Lange & Co.

Ulve-Solange.

Tre i Følge havde vi den hele Eftermiddag med Taske over Skulderen og Stav i Haand vandret gennem Skoven — den dejlige Tronçais-Skov, der dækker Halvdelen af Egnene omkring Saint-Amand og Nevers. En lille Landsby, *Vigne*, der kryber sammen ved Bredden af Cher, midt i den snævre Dal, hvoraf Skoven gennemskæres, var vor Vandrings Maal for den Dag. Efter at vi havde spist til Middag hos en gammel Ven, en lille beskeden Læge for fem-seks af Kommunerne i Vignes Omegn, satte vi os til at drømme udenfor Døren med vore Kirsebærtræs-Piber i Munden.

Fra de tætte blaa Skovmasser, der lukkede Horizonten rundt omkring os, sivede Skumringen langsomt ned. Lynsnare Svaler skar Striber over Himmelen. Fra et lille Lysehat-formet Klokketaarn, som vi kunde se dukke op mellem Hustagene, lød Angelus-Aftenklokkens rolige, af

dyb Stilhed adskilte Slag. Fra Gaardene omkring kaldte og svarede Hundeglam.

En endnu ung Kvinde, klædt i et rødt Flonels Skørt og et hvidt Lærredsliv, kom ud af et Hus tæt ved Doktorens og gik nedad mod Floden. I den venstre Arm bar hun et Svøbelsesbarn trykket mod sit Bryst. Med den højre Haand ledede hun en lille Dreng, som atter holdt en endnu mindre ved Haanden. Da den unge Kone var naaet ned til Bredden af Cher, satte hun sig paa en stor Sten, og mens de to Dreng i en Fart klædte sig af og sprang i Vandet, hvor de under Skrig og Latter plaskede om og stænkede Vand paa hinanden, knappede hun sit Kjoleliv op og gav sig til at die den mindste.

En af os, en Maler, bemærkede:

»Se det var et Billede, som vilde gøre Lykke hos Publikum paa Salonen. Hvor hun sidder udmærket, den unge Kone, og hvilket smukt Lys der er over hende. Se hvor nydelig hendes røde Skørt staar til det blaa Landskab.

Bagved os spurgte en Stemme:

»Sidder I og ser paa Ulve-Solange, Højst-ærede?»

Det var vor Vært, der var bleven opholdt et Øjeblik i sit Kontor af en Patient, og som nu kom ud til os.

Da vi spurgte ham, hvem denne Ulve-

Solange var og hvorfor hun havde det underlige Tilnavn, fortalte han os følgende lille Historie:

»Ulve-Solange, hvis rigtige Navn er Solange Tournier var for en halv Snes Aar siden den kønneste Pige i hele Tronçais. Nu har jo Markarbeidet — og desuden de fem Børn hun har faaet — slidt hende ud og skæmmet hende. Men til at være tredive Aar er hun, som I ser, køn endnu.

Dengang det Æventyr hændte, hvorefter hun har faaet sit Tilnavn, boede hun hos sine Forældre, et Par Fæstebønder under Gaarden Rein-du-Bois, som ligger en femten Kilometer herfra henimod Lurcy-Lévy. Skjønt hun altsaa var fattig, havde hun dog Friere nok blandt de unge Mennesker paa Egnen, ja selv blandt Velstandsfolk; men hun afviste alles Tilnærmelser undtagen Laurent Grillet's. Ham havde hun udkaaret sig, mens hun endnu var en lille Tøs, og de vogtede Faar sammen paa Rein-du-Bois's Marker.

Laurent Grillet var et Hittebarn — han ejede intet andet end sine to Arme. Solanges Forældre havde sletningen Lyst til saaledes at lægge Fattigdom til Fattigdom, — særlig da den unge Pige havde Friere i Overflod. De forbød altsaa Solange at mødes med sin Ven. Men den Lille løb naturligvis ligefuldt til sine Stævnemøder med Laurent Grillet — og da de boede i samme

Egn og kun et Par Skridt fra Skoven, havde de jo al ønskelig Anledning til at mødes. Da Fatter og Mutter Tournier nu saa, at hverken Skænd eller Slag bed paa Solange, tog de en stor Beslutning: Hun blev sat i Tjeneste her i Vigne, paa vor Deputerede Hr. Roger-Duflos' Gaard.

Nu mener I maaske, at vore to Forlibte endelig maatte høre op at sees? Paa ingen Maade. Kun mødtes de nu om Nætterne — de sov aldrig mere. Saa snart det vel var bleven mørkt, sneg de sig hver afsted fra den Gaard, hvor de tjente, og løb hinanden imøde ad en Sti, der var kortere end Landevejen. Og naar de først var sammen, blev de i Skovens moderlige Favn lige til Daggry.

Dette var i 1879. Imidlertid forløb Sommeren og Efteraaret, og Vinteren kom. Den blev forfærdelig stræng. Cher førte store Isflager med sig og løb tilsist helt fast mellem Klipperne. Og Tronçais-Skovene, der var bedækkede af Sne, bøjede sig som Tømmeret i et overlæsset Tag. Alle Skovveje var næsten ufarbare, og Skovene laa øde hen. Efterhaanden kom der aldrig Mennesker mere, og Dyrene tog dem i Besiddelse. Der viste sig, — hvad man aldrig har set der siden hint forfærdelige Aar: — Ulve.

Ja, højstærede, Ulve. De gjorde de afsides

liggende Gaarde omkring Lurcy-Lévy og Vigne usikre, man kunde møde dem helt inde i Gaderne i Saint-Bonnet-le-Désert, en Landsby der ligger ganske ensomt ved Bredden af en lille Skovsø. Man blev nødt til at organisere hele Klapjagter for at udrydde dem; der blev sat en Præmie paa halvtredsindstyve Francs pr. Ulvehoved. Jeg, som fortæller Jer dette, har selv set tre Stykker, deriblandt to store tykke Bæster, som luskede om ovre paa den anden Side af Cher, en Morgen jeg kørte til Saint Amand i min Gig.

Men hverken Ulvene eller Vinterkulden kunde afholde Solange og Laurent fra at mødes om Natten.

De fortsatte deres natlige Ture trods de tusende Farer. Det var for Landbruget den døde Tid af Aaret, da Arbejdet hviler. Hver Aften forlod Laurent med Bøssen over Skulderen Lurcy-Lévy og vandrede rask ind i den kulsorte og hvide Skov. Og Solange paa sin Side gik fra Vigne ved Nitiden; saaledes mødtes de tre Kilometer herfra i en lille Lysning i Skoven, hvor Skovstjerne støder sammen.

Men en Aften Laurent gik til Stævnemøde, gled han paa den haardfrosne Sne og faldt saa uheldigt, at han brækkede sit højre Ben og forstuvede den højre Haand. Solange forsøgte at rejse ham op, men hun havde ikke Kræfter

dertil. Hun kunde kun slæbe ham hen til et stort Elmetræ, mod hvis Stamme hun lændede ham, mens hun dækkede ham med sin egen Kappe.

— »Vent paa mig her, bitte Laurent,« sagde hun, »jeg løber til Vigne efter Doktoren, han kommer nok ligestraks og henter dig i sin Gig.«

Hun gik, men hun var kun naaet forbi den første Svingning af Vejen, da hun hørte et Skud og et Raab:

— »Hjælp!«

Hun løb tilbage og fandt sin Ven rystende af Smerte og Skræk og med Haanden knuget om Geværet, der laa paa Jorden.

— »Hvad er der ivejen, Laurent? Var det dig, der skød?«

Han svarede:

— »Ja, det var mig. Jeg saa et Dyr med røde Øjne, og som lugtede græsseligt. Det var omtrent saa stort som en stor Hund, jeg tror nok, det var en Ulv.«

— »Skød du paa den?«

— »Nej. Jeg kunde jo ikke løfte Geværet for den forbistrede Arms Skyld. Jeg skød i Jorden for at gøre den bange. Du ser ogsaa, den er væk.«

Solange tænkte sig om.

— »Kommer den tilbage?« spurgte hun.

— »Jeg er bange for det,« svarede den unge

Mand. »Du bliver nødt til at blive her, Solange, hvis jeg ikke skal blive ædt af Bæstet.«

— »Ja vel, saa bliver jeg,« svarede Solange.
»Giv mig Geværet.«

Hun greb det, tog den brugte Patron ud og satte en ny ind. Begge ventede.

En Time gik, maaske to, ja maaske mere. Maanen var øjensynlig staaet op; de kunde endnu ikke se den, men Himmelen var overgydt af et blegt Lys, der blev stærkere for hvert Minut. Laurent havde faaet Feber, han rystede og stønnede. Solange var stiv af Kulde, hun stod fremdeles op, med Ryggen mod Træet, og begyndte at blive søvnig.

Pludselig bragte en Slags Gøen, en Tuden omtrent som den en indespærret Hund udstøder om Natten, hende til at springe op. Gennem Halvmørket, der umærkelig var bleven lysere, saa hun to røde Øjne, der stirrede paa hende. Det var Ulven.

Laurent vilde rejse sig op og gribe Geværet. Smerten tvang ham til at sætte sig tilbage igen med et Skrig.

— »Lad Geværet, Solange,« sagde han.
»Men skyd ikke for hurtig, — sigt mellem Øjnene.«

Hun lagde Geværet til Kinden, sigtede og trak af. Men Tilbageslaget havde givet Vaabenet

en skæv Retning; Dyret var urørt. Det flygtede imidlertid nedad Vejen . . . Lidt efter hørte de det tude i nogen Afstand. Og andre Hyl svarede.

Maanen var nu steget højere paa Himmelen. Den hævede sig pludselig over Trærnes sorte Masse og oplyste den hele Skov som en Gasflamme, der fra Herten kaster sit Lys over en Dekoration. Og nu saa baade Solange og Laurent et forfærdeligt Syn. Næppe et Bøsseskud borte sad fem Ulve paa deres Haler akkurat som Hunde, tværsover Veien, mens en sjette og dristigere langsomt luskede henimod dem.

»Hør, Solange,« sagde Laurent. »Sigt paa den, som kommer dør. Kunde du blot træffe den, vilde de andre give sig i Lag med at æde den og lade os i Fred saa længe.«

Ulven kom dem stedse nærmere med smaa Skridt. Nu kunde de skelne dens blodrøde Pupiller, de fremstaaende Ben i Rygraden paa dens magre Krop, dens falmede Pels og det aabne Gab med den lange udhængende Tunge.

»Støt Kolben godt ind i Skulderhulningen,« sagde Laurent. »Træk af!«

Skuddet gik af. Dyret gjorde et Spring til Siden og faldt død om uden en Lyd. Hele Flokken flygtede i Galop og forsvandt i Skoven.

»Løb hurtigt derhen, Solange,« raabte Lau-

rent. »Slæb den saa langt henad Vejen, som du kan. Du behøver ikke at være bange. De andre kommer først tilbage om nogen Tid.«

Hun løb. Men han kaldte hende tilbage.

»Du maa skære Hovedet af Bæstet for Præmiens Skyld.«

»Har du en Kniv?« spurgte Solange.

»Ja . . . her i Bæltet.«

Det var en kortskaftet Kniv med bredt Blad — en Jagtkniv. Hun tog den og løb tilbage til Dyret, vovede sig til at skære Struben over og snittede saa Halsen over, mens det varme Blod strømmede over hendes Hænder og Klæder, ja selv over hendes Ansigt, — sled Hovedet løs fra den endnu skælvende Krop og slæbte saa tilsidst Dyret efter den ene Pote henover den glatte Sne, saa langt hun formaaede. Derpaa vendte hun tilbage med det lumske, blødende Hoved i Hænderne.

Hvad Laurent havde forudsagt indtraf ganske rigtigt. Ulvene, der først var bleven forskrækkede over deres Kammerats Død, lokkedes tilbage af Blodlugten. De kom alle fem. Og i det straalende Maaneskin, der kastedes tilbage af Sneen med et æventyragtigt Lys, saa de to unge Mennesker nu, hvorledes den grufulde, sammenstuede Klump rødbrune Dyr med krummede Rygge kastede sig over det friske Bytte, sloges om det,

søndersled det og rev Stykkerne fra hinanden, indtil der ikke var saa meget som en Tot Haar eller et Ben tilbage af den.

Imidlertid var Laurents brækkede Ben begyndt at smerte forfærdelig. Og Solange, hvis Nerver slappedes af Udmattelse, kæmpede forgæves mod Træthed og Søvn. To Gange faldt Geværet hende ud af Haanden . . . Ulvene havde nu endt deres Maaltid og begyndte atter at nærme sig. Den unge Pige sendte først én Kugle, saa én til ind i Flokken . . . Men hendes stivnede Fingre rystede, og hun ramte ikke. Ved hvert Knald vendte Flokken Halerne til og løb i sagte Trav en Hundrede Alen henad Vejen, saa gjorde de et lille Ophold og kom atter tilbage . . .

Da forstod de to ulykkelige Børn, at alt var forbi, og at de maatte dø. Solange kastede Vaabenet fra sig. Hun tænkte ikke et Øjeblik paa at løbe sin Vej og forlade sin saarede Ven. Hun lagde sig ned ved hans Side under den samme Kappe, slyngede sine Arme om ham og lagde sit Hoved ind til sin Vens Kind. Saaledes ventede de paa Døden, mens deres Hud frøs af Rædsel; og deres Blod brændte i Feber. For deres hallucinerede Blik viste der sig forunderlige Syner. De trode sig atter hen-sat til de lyse lune Sommernætter, hvor Skoven

i sin Junipragt skærmede om deres stille Stævne-møder. Men pludselig blev Skov og Krat nøgen og øde og skinnede under den lysende Sne, den vrimlede af levende Væsener med Pupiller som gloende Kul og med aabne Gab; der blev flere og flere, og de nærmede sig mere og mere; de vilde sønderrive dem.

Men Gudskelov, hverken Laurent eller Solange var bestemt for denne grufulde Død. Forsynet — jeg tror paa Forsynet, Højstærede — sørgede for, at jeg netop den Morgen i min Gig vendte hjem fra en Barselforretning i Saint-Bonnet-Dèsert. Jeg holdt Tømmerne; Tjeneren havde Geværet og holdt Øje med Vejen foran os. Vore Bjælder maa utvivlsomt have skræmmet Ulvene, thi vi øjnede ikke en eneste en. Men lige foran det Elmetræ, hvorunder de to Kærestefolk laa, gjorde min Hest et Spring til Siden, hvad der vakte vor Opmærksomhed. Jeg hoppede af. Ved Tjenerens Hjælp fik jeg saa de to ulykkelige stivnede, livløse Børn stablet op. Vi anbragte dem paa Gigen, saa godt vi formaaede, og dækkede dem til med alt det Tøi, vi ejede . . . Vi tog ogsaa det blodige Ulvehoved med os.

Klokken var omtrent syv om Morgen, da vi vendte tilbage til Vigne. Solen steg op over et Landskab af skinnende Glastraade og hvid Fløjl. Hr. Roger-Duflos' Husmænd og Byens øvrige

halve Befolkning kom os imøde, urolige over Solanges Forsvinden. Det var netop i det samme store Køkken, hvor vi idag har spist til Middag, at Laurent og hans Veninde fortalte os om den forfærdelige Nat, efterat de omsider var tøde op igen ved et flammende Bøgebaal.«

En af os spurgte:

»Men bagefter, Doktor? Blev de saa gifte?«

»Ja, de blev«, sagde vor Vært. »Forsynet lægger ofte sin Vilje for Dagen ved saa forunderlige Hændelser og paa en saa aabenbar Maade, at selv de mindst Klarsynede maa forstaa det. Efter Æventyret med Ulvene samtykkede Solanges Forældre i Datterens Ægteskab med Laurent Grillet. Bryllupet stod om Foraaret. Præmien paa de halvtredsindstyve Francs gik til Brudekjole.«

. . . Vor Fortæller tav. Natten var nu helt falden paa. Den tyrkisblaa Himmel spejlede sine første Stjerner i Floden. De tætte kulsorte ubevægelige Skove syntes os som mørke Fjelde. Vi saa Ulve-Solange klæde sine to Drenge paa og vende tilbage til sin Bolig med den mindste paa Armen. Hun gik os tæt forbi og smilede i Forbigaaende til Doktoren, der hilste med et venligt:

»Godaften, Solange!«

Hanskerne.

En Assistents Optegnelser.

Man kan saavist ikke indrette sit Liv, som man selv ønsker det. Jeg for min Del aner neppe, hvorfor jeg nu i femogtredivte Aars Alderen er Assistent af anden Klasse i Finansministeriet. Jeg traadte for seksten Aar siden ind i Skattevæsenet paa Foranledning af en Fader, der var pensioneret Underdirektør. »Dér har vi en af vore tilkommende Direktører!« sagde vor gamle Ven, naar jeg om Lørdagen viste ham en god Karakterbog fra Skolen. Paa den Maade endte det med, at baade jeg og mine Forældre ogsaa indbildte os, at vi ønskede en saadan Ordning.

Og jeg har været Volonteur, Assistent af fjerde, af tredie, og af anden Klasse. Jeg vil slet ikke sige at jeg har kedet mig under denne min Karrière; men jeg har endnu mindre moret mig. Jeg har ikke meget at bestille; for-

uden min Gage har jeg en lille Rentepenge, som mine Forældre har efterladt mig; jeg befinder mig vel; jeg har giftet mig med en køn ung Pige som har skabt mig et behageligt Hjem — men trods alt dette mangler der mig noget, jeg ved ikke hvad, for at jeg skal kunne føle mig helt lykkelig. Maaske er det simpelthen Evnen til at leve fuldtud i Nuet, jeg savner. Mod min Vilje har jeg altid en Følelse af, at den Dag idag intet har at sige; den er blot en Slags uundgaaelig Indledning til »imorgen«, imorgen da jeg skal blive lykkelig. Jeg sætter ubevidst alt i Forbindelse med dette imorgen! Mine Bestræbelser for et Avancement, alle mine Handlinger, ja selv det at skifte det gamle Tæppe paa mit Bord og at bestille mig en ny Redingote . . . Men naar jeg — som nu idag — giver mig til at tænke derover, forstaar jeg meget vel, at denne usædvanlige »imorgen« aldrig vil komme, at der aldeles ingen Grund er til, at den skulde komme, og at jeg vil leve mit Liv tilende som nu, halvt tilfreds, halvt utilfreds, optagen af Ting, som ikke interesserer mig, og ude af Stand til at begynde paa noget, der kunde more mig.

Mine Forældre har nogen Skyld i denne min Sløvhed. Min Barndom forløb altfor let, med saa at sige altfor mange Puder under Armene, og dog i altfor stor Underdanighed.

Ethvert af mine Luner blev i samme Minut føjet, men det faldt mig aldrig et Øjeblik ind at fatte nogen vigtig Beslutning selv. Ligesom man uden at raadspørge mig havde gjort mig til Assistent, giftede man mig ogsaa bort, og jeg indbildte mig i god Tro, at jeg selv ogsaa ønskede at ægte den lille Lucie, der var saa frisk og sød, og som havde en Medgift paa tyvetusind Francs Netto. Jeg giftede mig altsaa med hende, og jeg angrer det ikke. Jeg havde aldrig været istand til at gifte mig paa egen Haand. Og desuden ejer Lucie den Fasthed, den Evne til at forudse og ordne, som jeg mangler. Hun har ogsaa lagt mig Puder under Armene; det er hendes Skyld, at jeg fik en Stilling i Paris, at jeg har et velbesat Bord, en nydelig indrettet Lejlighed, som vækker mine Venners Beundring, og at vi kan lægge lidt tilside, saa meget, at vi hvert Aar kan unde os en Maanedes Rekreation ved Kysten. Til alt dette kommer desuden, at hun er nydelig. Man lægger Mærke til hende paa Gaden. Og hendes Humør er overordentlig jævnt, vi skændes meget sjældent.

Jeg har altid næret megen Tillid til hende, — aldrig vilde jeg af mig selv være falden paa den Tanke, at hun kunde bedrage mig. Første Gang den Tanke — jeg vil ikke sige »faldt mig ind« — men blev mig indgivet mod min Vilje

var for en tre Aars Tid siden. Vi havde afskediget en Pige, som vi ikke var tilfreds med, fordi hun opførte sig uforskammet imod os. Dagen efter modtog jeg et Brevkort adresseret til mig, der meddelte mig, »at min Kone havde Elskere, som gav hende Penge; at jeg var en Idiot eller en . . .« Jeg genkendte øjeblikkelig Tjenestepigens Haandskrift og kastede Brevkortet i Kakkelovnen uden engang at omtale det for Lucie. Jeg maa give mig selv det Vidnesbyrd, at hverken min Tillid eller min Ro forstyrredes et eneste Minut.

Jeg ved ikke, om det maaske er Erindringen om det sjofle Brevkort, der i den sidste Maanedstid er dukket op og har gjort mig ængstelig og tilsidst foraarsaget mig et Anfald af Skinsyge og Uro, som jeg har haft megen Møje med at skjule for Lucie. Og det i Sandhed for ingenting, for en ren Dumheds Skyld. Vi — hun og jeg — var i Theater-Français; der blev opført et Stykke af en bekendt Forfatter — om Verdensdamer, der indretter deres Hus paa en stor Fod for Elskerens Penge. Hvorfor trak vel mit Hjærte sig pludselig sammen af Angst? Hvorfor hørte jeg pludselig op at lytte efter hvad Skuespillerne sagde, for istedenfor ved mig selv at udregne Indtægterne og Udgifterne i vort Budget? Hvorledes kunde

dog denne Ide forfølge mig hele den paafølgende Nat og mange Dage efter, indtil jeg ved omhyggelige Beregninger fik Sikkerhed for, at vor Husholdning ikke stod i Misforhold til vore Indtægter? . . . Ganske vist, det er akkurat, lige akkurat, at de slaar til; men det er dog mulig — og denne Mulighed syntes mig tilstrækkelig til at berolige min Hæderlighed. Det er nu ligemeget; det var en slem Uge, jeg dèr havde.

Alt det er dog intet i Sammenligning med hvad jeg følte igaar Eftermiddags. Jeg forlod Kontoret noget før Fem (min sædvanlige Tid), fordi det var bleven mig paalagt at bringe en Pakke fortrolige Dokumenter til Arbeidsministeriet. Efter at mit Hverv var udrettet gik jeg direkte hjem.

Jeg maatte vente en Tid, inden Pigen kom og lukkede mig op. Naar jeg bagefter tænker derover, forekommer det mig, at hun syntes lidt ilde tilmode ved at se mig; — men det er maaske kun en Indbildning. Hvad der er vist er, at jeg, da jeg et Øieblik senere gik ind til Lucie i hendes Værelse, blev helt bange over hendes Bleghed. Jeg satte mig ned ligeoverfor hende — hun sad henne ved Vinduet og broderede — og spurgte ømt til hendes Befindende. Hun svarede i smaa korte Sætninger og smilende: »Jeg har

det godt, kære Ven, jeg forsikrer dig, jeg har det godt . . .» Lidt efter lidt vendte da ogsaa virkelig Farven tilbage paa hendes Kinder.

Pludselig følte jeg, hvorledes jeg ogsaa blev bleg. Jeg saa, at der paa Hjørnet af Kaminen laa et Par Herrehansker, — et Par, der absolut ikke tilhørte mig. Jeg bruger nemlig udelukkende sorte Hansker, fordi det forekommer mig mest distingueret; disse var straagule, næsten hvide med sorte Stikninger, af den Slags som eksentriske Herrer bruger. Der havde altsaa været en Mand i min Hustrus Værelse, og han havde glemt sine Hansker dør.

Lucie saa, at jeg sad som hypnotiseret, hun saa ogsaa derhen; blegnede atter, ja blev helt grønbleg; hun mælede ikke et Ord. Jeg fandt heller intet at sige. Disse to Minuter var i Sandhed rædsomme. Tilsidst kunde jeg ikke udholde det længer, jeg gik ud af Stuen og tilbage til mit Arbeidsværelse.

Sammensunken i min Stol kom jeg igjen nogenlunde til mig selv. »Skal jeg udspørge hende,« spurgte jeg mig selv, »eller skal jeg uden at forlange overflødige Forklaringer bryde overtværs? . . .» Tanken paa denne store Omvæltning, som med et Slag vilde forstyrre hele mit Liv, gjorde mig forskrækket. Men pludselig saa jeg atter Hanskerne for mig, disse to tomme

Hænder, der laa paa Kaminen. Jeg følte Lyst til at skrige eller til at slaa en eller anden.

Imidlertid gik Tiden. Jeg begriber næsten ikke hvorledes, men jeg reiste mig atter og gik ind i min Hustrus Værelse. Hun sad fremdeles henne ved den ene Side af Vinduet og lod, som om hun arbeidede. Jeg kiggede hen til Kaminen; Hanskerne var borte, — jeg følte en stor Lindring derved.

For anden Gang satte jeg mig ligeoverfor Lucie. Jeg følte mig træt og sløv, som om jeg samtidig havde lidt under en voldsom Udmattelse og var undsluppen en stor Fare. Jeg søgte efter Ord, men de forsvandt for mig, — jeg sagde intet, aldeles intet. Lucie sad fremdeles stum og løftede ikke sit Blik. Dagen heldede. Pigen kom ind og meldte: »Der er rettet an.«

Og da jeg ikke rørte mig, spurgte Lucie meget blidt:

»Kommer du ikke og spiser, min Ven?«

Jeg svarede ikke, men jeg fulgte hende ind i Spisestuen. Middagen forløb under mørk Tausshed. Lucie gjorde mig to—tre Spørgsmaal om, hvorledes jeg havde tilbragt min Dag. Jeg svarede kort »Ja« eller »Nej«. Hun syntes ikke at bemærke det, — hun var nu helt sig selv igen, i den Grad, at jeg greb mig i at betvivle, hvad jeg havde set.

. . . Jeg gik tidlig iseng uden at have ytret et Ord. Natten gik; jeg havde svært ved at falde i Søvn, men jeg sov længe. Om Morgenens befandt jeg mig bedre. Skulde jeg tale? Det syntes mig, som var min Tunge og mine Arme lammede, som var jeg forhekset. Og dog, skulde jeg tale, maatte det ske straks. Selv om hun var skyldig, hvad jo ikke var sikkert, kunde hun have hittet paa Forklaringer nok siden igaar! . . .

Og hvorfor saa? Til hvad Nytte?

— — — — —

=====

Damen med den gyldne Kat.

»Ja,« sagde vor gamle Ven Tribourdeaux, en videnskabelig og filosofisk dannet Mand, hvad man ellers sjælden finder mellem Militærlæger, — »ja, det overnaturlige viser sig overalt; det omslutter os, knuger os, gennemtrænger os . . . Videnskaben er altid i Hælene paa det, men det smutter bort, og den faar det aldrig fat. Det gaar med vor Forstand som med vore fjerne Forfædre, der havde opdyrket nogle Maal Skov. Hvergang de vilde sætte Grænse-skæl om deres Jord, hørte de Brøl og saa de røde Øjne lyse . . . Jeg har havt samme Følelse af at strejfe det Ubekendte flere Gange i mit Liv . . . men særlig én Gang.«

En ung Dame sagde:

»De har nok Lyst til at fortælle os en lille Historie, Doktor. Kom med den!«

Doktoren rystede paa Hovedet.

»Nej . . . Jeg har ikke Lyst. Jeg fortæller

den Historie saa sjælden som mulig, ti den ængster baade dem, der hører den og mig selv . . . Men, hvis De absolut vil, saa lad gaa!

Det var i 1863, jeg var ansat som Underlæge i Orléans. I denne Adelsby, hvor der er saa mange gamle aristokratiske Boliger, er Ungkarlejlighederne sjældne. Jeg holder meget af frisk Luft og god Plads, og jeg havde derfor lejet mig ind paa første Sal i et stort Hus i Byens Udkant, tæt ved Saint-Euverte. Det havde oprindelig været bygget som Lager og Bolig for en Klædefabrikant. Men Fabrikanten var gaaet fallit, og den store nye Bygning, der var en Del forfalden paa Grund af manglende Vedligeholdelse, var bleven solgt fuldt møbleret for en ren Bagatel. Kjøberen haabede, at den om nogen Tid vilde komme i Pris, ti Byen begyndte at udvide sig ad den Kant. Jeg tror virkelig ogsaa, at der nu er bygget et helt nyt Kvarter derude.

Dengang jeg flyttede derind, laa Huset som en ensom Skildvagt mod Landet, ved den yderste Ende af en Gade, der med sine store øde Pladse og usle smaa Rønner paa Siderne saa ud som en Kæbe, der mangler Tænder.

Jeg lejede det Halve af første Sal: fire Værelser. De to, der vendte ud til Gaden, tog jeg til Sovekammer og Arbejdsværelse; i det tredje anbragte jeg Plancher og Floretter; det

fjerde stod tomt. Jeg befandt mig særdeles vel i min ny Lejlighed. Jeg havde en stor Balkon langs hele Facaden til at spadseres paa — det vil sige, jeg havde blot Halvdelen, ti Balkonen var delt paa Midten (følger De med?) ved en Jernskranke, som man let kunde skridte over.

Jeg havde vel omtrent boet der i to Maanedre, da jeg en Juliaften kom hjem og til min Overraskelse saa Lys skinne ud fra Vinduerne i den ubeboede Lejlighed ved Siden af. Dette Lys var ganske usædvanligt; det kastede et blegt, men bestemt Skær over et Stykke af Balkonen, Gaden og et Afsnit af Marken.

Jeg tænkte: »Se se, nu har jeg faaet en Nabo.« Og jeg blev en Smule ked derover. Da jeg var kommen ind i min Stue, listede jeg lydløst ud paa Balkonen. Men da var Lyset allerede slukket. Jeg gik saa atter ind i Stuen. En Time eller to blev jeg siddende og læse. Nu og da forekom det mig, at jeg hørte lette Trin omkring mig, ligesom i Væggene. Jeg gik i Seng og faldt i Søvn.

Henimod Midnat vaagnede jeg pludselig med den tydelige Følelse, at én havde gaaet ved Siden af mig.

Jeg satte mig op og tændte Lys; og hvad saa jeg?

Midt i Stuen stod en stor Kat og stirrede

paa mig med sine Fosforpupiller; den stod paa alle fire Poter og med let krummet Ryg. Det var en dejlig Angorakat med lange Haar og busket Hale, og med en ganske usædvanlig Pels, gul som Silkeormenes Spind. Lyset skinnede i Pelsen og hele Dyret syntes af Guld.

Den kom henimod mig med fløjlsbløde Trin og gned blidt sin smidige Krop mod mine Ben. Jeg bukkede mig ned for at klappe den, den knurrede tilfreds og hoppede op paa mit Knæ. Jeg saa nu, at det var en ung Hunkat, jeg havde Besøg af. Den havde aabenbart Lyst til endnu en Stund at blive kælet for. Jeg satte den imidlertid ned paa Gulvet og vilde faa den ud. Den smuttede fra mig og skjulte sig under Møblerne.

Men ikke før havde jeg slukket Lyset, saa sprang den op i min Seng . . . Jeg faldt ikke destomindre i Søvn, og da jeg den næste Morgen vaagnede langt op ad Dagen, var det mig umuligt at finde den.

Den menneskelige Hjerne er i Sandhed en Mekanisme, som let kan bringes i Uorden. Hvis De nu samler, hvad jeg har fortalt Dem: et uvant, hurtig slukket Lys i en ubeboet Lejlighed; en Angorakat af en besynderlig Farve, som viser sig og forsvinder igjen paa en lidt mystisk

Maade . . . ? Deri er der intet særlig ophidsende, vel? Naa . . . Men forestil Dem nu, at disse Bagateller gentager sig daglig og under ganske samme Omstændigheder en hel Uge igennem! Det er dog tilstrækkeligt, synes jeg, til at angribe Hjernen paa et Menneske, der lever ene, og til at vække hos ham den lille Gysning, som jeg talte om før, og som Følelsen af det Ubekendtes Nærhed altid foraarsager. Den menneskelige Sjæl er skabt saaledes, at den ubevidst anvender den anmassende Fornufts Princip. Overfor enhver Række ganske ensartede Hændelser fordrer den en Aarsag, en Lov, og den bliver urolig, hvis den ikke kan udforske denne Aarsag, denne Lov.

Jeg er ingen Kryster. Men jeg har grundig studeret Skrækken hos Andre, lige fra dens naive Form hos Barnet til dens tragiske Form hos den Gale. Jeg ved, at den næres og vokser ved Uvished, medens Anstrængelsen for at opdage Aarsagen, simpelthen opløser den i Nysgerighed.

Jeg bestemte mig derfor til at faa Sandheden opklaret. Jeg udfrittede min Ordonans, men han kendte intet til mine Naboer. Hver Morgen kom der en gammel Kone for at gøre istand i den anden Lejlighed; han havde forsøgt at spørge hende ud, men enten var hun fuldstændig døv, eller ogsaa vilde hun ikke svare.

Jeg kunde alligevel let forklare mig den første af de hemmelighedsfulde Foreteelser, nemlig Lysets bratte Forsvinden, naar jeg traadte ind i min Stue. Jeg havde nemlig opdaget, at min Nabos Vinduer blot var dækkede af store Knipplingsgardiner; og de to Balkoner stod jo i Forbindelse med hinanden; min Nabo eller Naboerske havde altsaa Grund til at frygte indiskrete Øine, og Lyset blev følgelig slukket, saasnart man hørte mig vende hjem. For at faa Sikkerhed for Rigtigheden af min Formodning, fandt jeg paa et Middel, som ogsaa lykkedes.

Jeg lod min Ordonnans hente min Mad hjem fra Messen; noget kold Aftensmad som han bragte mig ved Middagstid. Jeg gik saa ikke ud om Aftenen.

Da det begyndte at mørkne, stillede jeg mig paa Lur henne ved mit Vindu. Kort efter saa jeg, hvorledes Balkonen udenfor Lejligheden inde ved Siden af blev oplyst. Jeg listede mig stille ud paa min egen og steg over Skranken. Men nu da jeg vidste, at jeg udsatte mig for en virkelig Fare, for Eksempel for at brække Halsen eller pludselig at staa Ansigt til Ansigt med et fremmed Menneske, nu følte jeg ingensomhelst Sindsbevægelse. Jeg naaede det oplyste Vindu uden at have gjort den mindste Støj. Vinduet stod vidtaabent; Gardinerne, som jeg, der stod

paa den mørke Side, let kunde se igennem, gjorde mig usynlig for den, der muligvis befandt sig inde i Lejligheden.

Jeg saa ind i et meget stort Værelse, møbleret med overordentlig smukke, men meget medtagne Møbler og oplyst af en Hængelampe. Helt i Baggrunden stod en meget lav Seng i Henrik den Andens Stil. Paa Sengen hvilede en fuldkommen nøgen, og øjensynlig ung og skøn Kvinde. Om hendes Hoved og Skuldre flød det opløste Haar som en svulmende Guldstrøm. Hun saa paa sig selv, strøg kælent sine Arme mod sine Læber og strakte sit slanke Legeme i Sengen med katteagtig smidige Bevægelser. Hendes hele Legeme lyste som Guld.«

— »Men Doktor dog!« sagde Én.

— »Undskyld,« sagde Tribourdeaux, »De maa ikke tro, det er for at krydre min Fortælling, at jeg meddeler Dem alt dette saa detaljeret. Som De vil faa at se, er det nødvendigt ...

Jeg stirrede stadig, og jeg maa tilstaa, en Smule forvirret paa den unge Kvinde, da hendes Blik pludselig rettede sig paa mig: et forunderligt Blik, fosforgrønne Øjne, lysende som Lampen. Jeg følte mig overbevist om, at jeg var usynlig, da jeg jo befandt mig paa den mørke Side af et gardinbehængt Vindu — det er jo en elementær lagttagelse. Og dog følte jeg, at jeg var

seet . . . Der undslap hende et Skrig, hun skjulte sig under Tæppet og trykkede sit Ansigt ned i Puderne.

Jeg skød Vinduet op og ilede ind i Værelset. Jeg bøjede mig ned over hendes Ansigt, som hun skjulte for mig, jeg var meget bevæget, jeg undskyldte og forklarede mig og skældte mig selv ud for en Keltring og en indiskret Person; jeg tiggede hende om at slaa mig, jage mig bort, men blot med et tilgivende Ord. Længe bad jeg forgæves. Endelig vendte hun sig om mod mig, og jeg saa et ungt, ejendommeligt og henrivende Ansigt, som smilede til mig . . . Hun mumlede følgende Ord, hvis Mening jeg ikke ret forstod: — »Er det Dem . . . Er det Dem . . .« Jeg stirrede paa hende, fandt ingen Ord længere, forvirret som jeg var ved den Tanke: »Hvor har jeg dog set det Ansigt, det Blik, den Bevægelse før?« Men lidt efter lidt døvedes enhver Tanke i min Hjerne. Jeg vilde gribe den Ubekendte i mine Arme, men hun gled fra mig saa smidig som en Klovn, løb hen og slukkede Lampen. Saa kom hun atter tilbage, og nu var det hende, der tog mit Hoved mellem sine to Hænder og bedækkede det med Kys . . .

Jeg vendte atter hjem til mig selv, som jeg var kommen, ad Balkonen; Klokken var henimod

fire, og jeg var henrykt og bange. Jeg var bange for denne Kvinde, det var saa smuk og saa letsindig, og som sagde til mig: »Er det Dem!« som om hun allerede kendte mig, som talte saa lidt og svarede saa undvigende paa alle mine Spørgsmaal.

Hun havde sagt mig sit Navn: Linda — men det var det Hele. Jeg kunde ikke løsrive mig fra Erindringen om de grønne Pupiller, der momentvis lyste i Mørket, eller de elektriske Lyngnister i hendes Haar, naar man kærtegnede det med sin Haand. Neppe var jeg kommen i Seng, før jeg følte noget tungt falde paa mine Ben — det var den gyldne Kat. Jeg vilde jage den bort, men den kom stadig tilbage; tilsidst fandt jeg mig i min Skæbne og faldt som de foregaaende Nætter i Søvn med min underlige Sengekammerat; men Søvnens var urolig og plaget af Mareridt.

Har De nogensinde følt den ligesom kræftagtige Betændelse i Hjærnen, naar man besættes af en absurd Ide, en vanvittig Ide, som ens Forstand og Vilje skyder fra sig, ligesom Blodlegemerne, der vægrer sig ved at optage Giftstoffet, men som ikke destomindre sniger sig ind i Tanken, sætter sig fast og griber om sig. Dette følte jeg i en forfærdelig Grad de Dage, der fulgte efter mit forunderlige Æventyr. Der

hændte intet nyt. Hvad der var foregaaet den første Aften gentog sig, blot med den Forandring, at jeg nu var ventet hos min Naboerske. Ved Daggry forlod jeg hende. Saasnart jeg var kommen ind til mig selv, viste den gyldne Kat sig, hoppede op i min Seng, lagde sig tilrette og blev der til om Morgen. Jeg vidste nu, hvem Dyret tilhørte, ti engang jeg talte om den, sagde Linda: »Aa, ja! min Kat . . . den ser ud, som om den var helt af Guld, ikke sandt?« Nej, der hændte intet nyt, men alligevel sneg lidt efter lidt en uklar Skræk sig over mig; den vanvittige Idés Kræftskade bredte sig i min Hjerne, først var den kun en ganske lille Prik, nu var den blevet et Saar, en Gift i min Sjæl, som jeg ikke kunde overse . . .«

— »Men det er da let nok at forstaa,« afbrød den unge Dame, som ogsaa havde talt ved Historiens Begyndelse. »Linda og Katten var naturligvis en og den samme.«

Tribourdeaux smilede.

»Jeg var ikke, selv ikke dengang, saa sikker i min Sag . . . men jeg vil ikke benægte, at denne afsindige Tanke hyppig havde hjemsøgt mig i de Uroens Timer, naar jeg forgæves kæmpede med Søvnløshed. Ja, der var Øieblikke, hvor de to Væsener med de grønne Øine, de smidige Bevægelser, det gyldne Haar og den

hemmelighedsfulde Adfærd smeltede sammen i min Tanke og blot syntes mig at være to forskellige Former for det samme Væsen. Læg vel Mærke til, at trods alle mine Anmodninger til Linda og alle mine Forsøg paa at overraske dem, havde jeg aldrig opnaaet at se dem begge paa samme Tid. Jeg bestræbte mig for at bortforklare det, at overbevise mig selv om, at i det hele taget var der absolut intet uforklarligt i, hvad der var hændet mig. Jeg haanede mig selv, fordi jeg var bange for en Kvinde og for et kælent Dyr . . . Men da alle mine Fornuftgrunde var opbrugte, indsaa jeg, at i Virkeligheden var jeg slet ikke bange for denne Kvinde, heller ikke for Dyret, men for en symbolsk Dobbeltthed i mine Drømme, for en Ting uden Legeme, for et Foster af min Fornuft . . . for en Idé, den skrækkeligste af al Frygt.

Jeg led. Ovenpaa de oprivende Nætter tilbragte jeg Dage fulde af hemmelige Pinsler, som blot de Gale kan have dem. Efterhaanden spirede en Beslutning i mig, den voksede og modnedes. Kvinden bandt mine Sanser, — jeg besluttede at dræbe Dyret.

En Aften inden jeg begav mig over til Linda ad Balkonen, tog jeg saa i mit Medicinskab en Krukke Glycerin, en Flaske Blaasyre og en af de smaa Glasstænger, som Kemikerne kalder en Agitator . . .

Da jeg efter Besøget hos Linda var kommen tilbage til min egen Stue, kom som sædvanlig Katten ind til mig. Jeg kaldte paa den, den gned sig knurrende opad mig, med krummet Ryg og strittende Hale. Jeg tog nu Glasstangen, dyppede dens Spids i Glycerinen og bød Dyret den; den slikkede den med sin lyserøde Tunge. Dette gentog jeg tre Gange. Fjerde Gang dyppede jeg Stangen i Syren. Katten slikkede den tillidsfuldt.

I samme Øjeblik stivnede dens Krop. I et frygteligt Anfald af Stivkrampe hoppede den tre Gange i Vejret, derpaa faldt den med et grufuldt Skrig — et sandt Menneskeskrik — om paa Gulvet. Den var død.

Med fugtige Tindinger og rystende Hænder bukkede jeg mig ned over det endnu varme Kadaver . . . De brystne Øjnes Udtryk bragte mig til at gyse; Tungen stak ganske sort frem mellem Tænderne og Lemmerne havde trukket sig sammen paa en usædvanlig Maade. Jeg anspændte min Viljekraft til det yderste; jeg tog Dyret ved Poterne og gik ud af Huset; jeg løb nedad den uddøde Gade, lige frem, ned mod Kajerne ved Loire. Og der smed jeg Liget i Floden.

Jeg vankede om i Byen, jeg ved ikke hvor, lige til det blev Dag. Da Himmelen lysnede,

beslattede jeg at gaa hjem. Jeg gøs, da jeg greb om Haandtaget paa min Dør, — jeg var bange for, ligesom i Poe's berømte Fortælling, at genfinde det Dyr levende, som jeg nys havde dræbt. Men nej; min Stue var tom. Jeg styrtede udmattet om paa Sengen, og for første Gang sov jeg ind med den sikre Bevidsthed at være ene, og jeg sov som et Dyr, som en Morder — lige til om Aftenen . . . ligetil Kl. seks.«

I den almindelige Stilhed hørte man En sige:

»Jeg ved, hvorledes det gaar . . . Linda er forsvunden samtidig med den gyldne Kat.«

»Ja, som De ser,« vedblev Tribourdeaux, »der maa være en mystisk Sammenhæng mellem Begivenhederne i denne Historie, siden De kan gætte deres Rækkefølge . . . Ja vel, Linda forsvandt . . . Man fandt i hendes Bolig hendes Kjoler og Linned, alt hvad hun ejede ligetil den Chemise, hun havde baaret den siste Nat. Men der fandtes intet, der kunde oplyse hendes Identitet. Værtinden havde udlejet Lejligheden til: »Frøken Linda, Opera-Sangerinde.« Mere vidste hun ikke. Jeg blev kaldt op til Undersøgelsesdommeren. Jeg var nemlig bleven set strejfe forvildet om nede ved Floden den Nat, hun forsvandt. Jeg kendte heldigvis Dommeren; og heldigvis var det en Mand med mer end Gennemsnitsforstand. Jeg fortalte ham Historien

ganske som jeg nu har fortalt Dem den, og — han demitterede mig. Det er vist faa, der er sluppet saa let ud af Rettens Klør.»

Der var bleven ganske stille om Fortælleren. Saa raabte en Herre for at være vittig:

»Hør nu, Doktor, det hele er jo blot en Spøg, ikke sandt. De vilde blot holde Damerne vaagen?«

Tribourdeaux bukkede og sagde uden et Smil:

»Som De behager.«

Tante Rose.

Der er Øjeblikke i mit Liv nu, sagde Joris, hvor Luften omkring mig synes mig saa fad, alt hvad jeg ser saa vulgært, alle Menneskers Sjæle saa lave, kort sagt, alt hvad der udgør og fylder Livet, saa modbydeligt, at jeg kun bitterlig ønsker at kunne forlade det hele, afføre mig mit nuværende Jeg med et Strøg ligesom en Frakke, der trykker over Skulderen, og vandre andetsteds hen for resolut at blive et nyt Menneske. Saalænge jeg selv har været Herre over mine Handlinger, synes det mig, som om der intet lykkeligt eller nævneværdigt er hædet mig. I mine Drømme søger jeg tilbage til de Kilder, der sprudlede i min Ungdom, da jeg endnu var et Barn og blev sendt i Skole. Næppe var jeg ved Studenterexamen kommen i en Slags Halv-Uafhængighed, før jeg begyndte ganske hensigtsløst at bortsløse min Tid; og senere har der kun været det rene ingenting — ingen Arbejdslyst,

ingen Følelser, Intet . . . Ak, kunde man leve sit hele Liv som Børnene, i et systematisk Arbejde, fuld af ubestemte Haab, med den Bevidsthed, at »Fremtiden« endnu ikke er begyndt! Det er den menneskelige Lykke! Men det siger man ikke til Børnene, og af sig selv gætter de det ikke.

I Ungdommen er man lykkelig, men man ved det ikke. Naar Ungdommen er forbi, forstaar man, at man har været det — men da er man det ikke længer.

Hvormeget af alt det, der hændte i gamle Dage, og som dengang forekom mig ligegyldigt, vilde ikke nu synes mig selve Lykken, hvis Tiden var barmhjærtig nok til at lade mig opleve det paany. Hvor jeg husker min Ankomst til Underprefekturet ved Gironde! . . . Det er en gammel By, der tidligere har været befæstet, men som nu blot skylder sin i det sydvestlige Frankrig meget bekendte Præsteskole den Smule Liv, den har tilbage. Jeg blev sendt derhen, da jeg skulde op i anden Klasse. Jeg var fjorten Aar, og Stemmeskiftningen og Væksten havde angrebet mit Helbred, saa mine Forældre frygtede, at de endeløse Vintre i den flamske By, hvor de boede, skulde være skadelig for mig. En kødelig Kusine af min Fader, som boede i B . . . tilbød at tage mig i Huset. Hun var

Enke, barnløs og vel noget over de fyrre. Naar jeg til Nytaar skrev til hende, kaldte jeg hende altid »Kære Tante Rose.«

Jeg er født i vort melankolske Norden, og levede der indtil mit fjortende Aar, og dog syntes Egnene om Garonne mig saa velbekendte, allerede første Gang jeg saa dem. Horizontens Former og Farver blev mig hjemlige, jeg lærte hurtigt Folkedialekten og tilegnede mig Befolkningens livlige Bevægelser. Ogsaa Tante Rose, som jeg aldrig havde seet undtagen paa de gammeldags skinnende Daguerrotypier, kom jeg straks til at kende og holde af.

Hun var en lys lille Dame, betydelig mindre end jeg, med et ubestemmelig blondt Haar, hvori der blandede sig nogle lysebrune og desværre ogsaa en hel Del graa Haar. Det hed sig, at hun havde været overordentlig køn, og jeg syntes at hun endnu var meget tiltalende, da hun trykkede mig op til sin runde Barm, kærtegnede mig med Kys og ligestraks kaldte mig ved de ømme Navne: »Min egen Dreng, min Engel, min Skat.« Det er maaske denne øjeblikkelig moderlige Modtagelse, der er Skyld i, at Syden saa helt har erobret mig; maaske ogsaa det fornøjelige Hus, som Tante Rose straks førte mig ind i — det laa ved Keiserpromenaden, lukket som en Kælder mod Middagssolens Brand —

maaske ogsaa den Buzet-Vin, der blev skænket, eller *Tourin*'en og Gaaseleverpostejn Ja, Syden og Gascogne er bleven mit sande Fædreland, mit eget elskede Frankrig.«

Nu begyndte der et helt nyt Liv for mig, et uafbrudt Samliv med en prægtig Kvinde, i hvis ensomme Liv jeg var kommen som en Solstraale. Den opfyldte jo hendes Ægteskabs aldrig bønørte Ønske: at have en Søn. Hjemme hos mine Forældre holdt man ogsaa meget af mig, men jeg havde Brødre og Søstre, og min Moders Ømhed og Kærlighed delte sig imellem os; hvad min Fader angaar, da øjnede vi ham næppe, han tilbragte hele sin Tid paa sin Fabrik. Hos Tante Rose derimod tog et kvindeligt Væsen sig af mig alene, holdt mig hver Time paa Dagen med Selskab og bestræbte sig for at gøre mig Livet saa behageligt og lykkeligt som muligt. Jeg lærte al Sødmen ved den kvindelige Huslighed, der er de langvarige Forholds Hemmelighed, at kende. Selv om en Mand forøvrig er fuldkommen lykkelig, vil han dog føle sig utilfreds og utilpas, hvis han en skønne Dag maa undvære den Kvinde, der daglig har puslet om ham.

Dette uafbrudte Samvær afsleb mig umærkelig. Min Ubehøvlethed, min Kejtethed og min Skoledrengeundselselighed forsvandt; jeg opdagede, hvilken Tilfredsstillelse der var i at tænke, ar-

bejde og handle med det Maal for Øje at glæde En, som elskede mig. Tante Rose var sejerstolt over mine Skoletriumfer, stolt ogsaa af mit Ansigt og min Figur; hun fandt mig nemlig stor og køn og savnede slet ikke Ord til at fortælle mig det. Intet smigrede hende mere end i de lune Sommeraftener, naar alle Byens Indvaanere kom ud fra deres Huse og fyldte »Promenaden« med Larmen af Fodtrin og Stemmer, at spadserede ud med mig under Armen. »Se, der gaar Hr. Joris og Fru Rose . . .« Hvor ofte har vi ikke, og jeg tror med samme Glæde, hørt den Bemærkning paa vor Vej . . . Eller: Naa! der har vi saamænd Fru Rose med sin Nevø. Folk, der kendte os, adskilte os ikke mere i Omtale. Vi var »Herren og Fruen« som i et rigtigt Ægteskab.

Ved Ankomsten var jeg svag og syg, og Tante Rose havde derfor indrettet mit Sovekammer lige ved Siden af sit eget. Hun kom ind til mig om Aftenen for at pakke Tæpperne omkring mig og give mig varm Punch at drikke, inden jeg sov ind, og om Natten lod hun Døren mellem os staa aaben. Men Luften i Syden og det rolige Liv gjorde mig hurtig rask. Jeg var endnu ikke færdig med anden Klasse før de lette bronchitiske Tilfælde, som havde ængstet mine Forældre, var helt forsvundne; mine Kinder blev runde, mine Lemmer muskuløse, min Stemme

klar. I Feriebesøgene havde min glædestraalende Moder vanskelig ved at kende sin Søn igen. Da jeg atter vendte tilbage til B . . . for at begynde i næstøverste Klasse, rødmede Tante Rose som en ung Pige over mit Kys. Utvivlsomt blændede de spirende Dun paa min Hage hende. Om Aftenen kom hun ikke ind for at pakke mig ind, og Døren mellem hendes og mit Kammer blev for evig spærret.

Der gik atter et dejligt Aar, det bedste af alle de tre, jeg tilbragte i B . . . Der var kommen noget nyt ømt og bevæget ind i vor Hengivenhed for hinanden. Ligesom Tante Rose behandlede mig mere som ung Mand end som Dreng, saaledes vænnede jeg mig ogsaa til at vise hende et Galanteri, som henrykkede os begge. Naar jeg ved Femtiden vendte hjem fra Skolen, listede jeg mig paa Kattepoter ind i Linnedkammeret, hvor hun sad bøjet over sin Søm, og pludselig gav jeg hende et Trykkys paa Halsen blot for at kunne more mig over hendes Forlegenhed. Til Gengæld forlangte jeg, naar jeg var kommen højt op i Klassen eller havde bragt hende et udmærket Vidnesbyrd, et Kys til Belønning, og Tante Rose tilstod mig det da ogsaa efter først at have gjort sig lidt kostbar. Jeg behøver vist ikke at fortælle, at mine Skoledrenge-Sanser paa ingen Maade vakttes hverken af Nabo-

skabet om Natten eller af vore smaa Kælerier? Ti trods de smaa og uskyldige kokette Bestræbelser, som hun nu gjorde for at synes ung, var hun dog for mig altid min Moders Stedfortræder; desuden var jeg tilfældigvis trods mine seksten Aar saa uskyldig som en lille Pige.

Det var først i øverste Klasse, at jeg »tabte min Uskyldighed«. En ung Kassererske, hvis sorte Øine lokkede Kunder til den lille Tobakshandel paa Kirkepladsen i B . . . , paatog sig det Arbejde at plukke den. Jeg indlod mig i Fri-timerne paa forbudne Stævnemøder paa Fæstningsvolden; ja enkelte Nætter var jeg tilmed saa fræk hemmeligt at snige mig ud af Tante Roses Hus. Jeg blev borte om Natten.

B . . . er en altfor lille By til at et Forhold, selv et saa uanseligt som dette, længe kan forblive skjult. En Snes vigtige Naboer gav min Tante Underretning derom. Det faldt hende heller ikke svært at gribe mig paa fersk Gerning, netop som jeg vilde liste bort. Jeg ventede en skarp Irettesættelse og en Trudsel om at blive sendt hjem til mine Forældre. Men der kom intet saadant. Tante Rose kastede sig fortvivlet hulkende i mine Arme: »Hvor det er ondt, Joris! . . . Og jeg, som holdt saa inderlig, saa inderlig af dig!« Hun truede mig aldeles ikke, skændte ikke; hun hengav sig til en saa uego-

istisk sand og rørende Sorg, at jeg syntes jeg var den foragteligste af alle Nevøer i Verden og dybt bevæget gav jeg hende mit Æresord paa ikke at synde mere.

Jeg holdt Ord; jeg overlod Kasserersken til hendes Tobak og levede mit sidste Skoleaar tilende i Kyskhed. Jeg blev rigelig belønnet af Tante Rose med en endnu varmere og inderligere Ømhed. Men vi var dog ikke længer saa frejdige som i gamle Dage, uden at vi kunde forklare hvorfor. Jeg tænkte ved mig selv: »Tante har endnu ikke ganske tilgivet mig mine Dumheder . . .« Og hun, den kære Sjæl, hvad tænkte vel hun?

. . . Saa kom Præmieuddelingen og Afrejsens Time. Rose fulgte mig paa Banegaarden, opløst i Taarer og med hede Bønner om at komme tilbage og besøge hende i Paasken, naar det juridiske Fakultet, som jeg nu skulde frekventere, holdt Ferie.

»Jeg dør, hvis du ikke gør det,« sagde hun.

Men desværre! jeg har vist mig som en utaknemmelig Skurk. Jeg kom ikke tilbage til den stakkels Dame, hverken i Paasken eller i de andre lange Ferier; aldrig. Jeg gik tilbunds i det idiotiske Liv som den parisiske Student fører paa Knejer, med Piger og sammen med Kammerater, der er endnu værre end Pigerne.

Og den ulykkelige Tante gjorde som hun havde sagt, hun døde. Ikke ligestraks, men tre Aar senere, da hun havde faaet fuld Vished for, at jeg havde glemt hende. Hun døde og efterlod mig alle sine beskedne Ejendele, og i det Brev, hvori hun skænkede mig dem, fandt jeg kun de ømmeste Ord . . . ikke én Bebrejdelse.

Først længe efter, da Livet ret havde pint mit eget Hjærte og sigtet mine Minder, faldt det mig ind, at Tante Rose vist dengang for længe siden havde været en Smule forelsket i mig.

Desiré.

En kvælende og blændende Hede hvilede over den lille Landsby, der krøb sammen i Kastanjetræernes magre Skygge som en udaset Vandringsmand, der i Hast tager sig en lille Hvil paa Vejen. Den stakkels uselige lille By, — omgivet af Avorsletternes golde Stenmarker, der i det skarpe Sollys ligner et Benhus.

Fra Kirketaarnet slog Klokken 12 efter de fire korte Kvarterslag.

. . . Dørene i Skolen, der laa tæt ved Kirken, sloges op. En Sværm af Smaadrenge og Pigebørn styrtede ud, fyldte nogle Øjeblikke Gaden med deres skingrende Skænderier, Slagsmaal og viltre Løb, og forsvandt derpaa i Husene en efter en, som Duer der kryber i Skjul. Gaden laa atter stille hen, sløret af en stor Støvsky, der langsomt lagde sig.

Læreren, en høi, mager, lyshaaret, ung Mand

med blondt Overskæg, kom nu ud af Døren, som han lukkede efter sig, stak Nøglen i Lommen og skraaede hurtig over Gaden henimod Værtshuset tæt ved. Det var kendeligt ved en Fyrrekvist, der tjente som Skilt. Naar man kom indenfor Døren, stod man straks i den store luftige Stue, et tarveligt Værelse med to Senge med rødt Omhæng, Straastole og en Del Borde. Da Læren traadte ind, var allerede det Bord, hvor han plejede at sidde og spise, dækket til ham: En grov hvid Serviet, Tintallerkner, Kanden med den lyserøde Vin og Brødhumpelen.

Justin Pauly satte sig, foldede Servietten ud og skar sig et Stykke af Brødet. Først nu opdagede han, at han ikke var alene i Salen. Ved det inderste Bord, der stod næsten skjult i Krogen ved den ene Seng, sad en Mand med Ansigtet støttet i begge Hænder og Albuerne paa Bordet. Foran ham stod et Glas med Saint-Amand-Øl, som Solen blinkede i.

Han saa ikke ud som en almindelig Tigger. Han var mere udtæret og pjaltet end Tiggerne plejer at være paa Landet, hvor de lettere end i Byerne finder Tag over Hovedet og dagligt Brød. Hans Alder var ganske ubestemmelig, i den Grad havde Solen forbrændt og falmet Hudens og Haarets Farve. Selve Trækkene var udviskede og vansirede af en Hudsygdom, der

havde angrebet hele Ansigtet og næsten lukkede Øjne, Næse og Mund.

Lærer Justin Pauly huskede, at han i et anatomisk Museum havde set nogle Voksmasker, der forestillede Minearbeidere fra Saint-Etienne, dræbte ved Mineeksplosion. De havde samme ødelagte og vansirede Ansigter. Han tænkte ved sig selv:

»Det er vel nok en Arbejder fra Vierzon, som er bleven ramt af en eller anden Ulykke; den arme Djævel . . .«

Han tænkte et Øieblik derpaa men lod det saa fare. Værtens Datter, Frøken Lucotte, kom ind med Suppen. De smilede til hinanden. Helt siden sin Ankomst til Foissy havde Pauly følt sig tiltrukken af hende. I hans Øjne var hun langt finere end de andre unge Piger der paa Egnen. Hun talte heller ikke deres platte Sprog; lige til Mutter Lucottes Død var hun nemlig bleven undervist hos Nonnerne og havde tilmed selv undervist de mindste Børn. Hun var en køn Pige, i alfald i Forhold til al den øvrige Grimhed der paa Egnen. Hun havde blide graa Øjne, en buet klar Pande, Kinder blege som Mel og et gult, blegsottigt, glat opsat Haar.

Hun satte Suppen fra sig og støttede sig med begge sine knyttede Hænder paa Bordet.

Mens Pauly bandt sin Serviette om Halsen og øste sin Suppe op, spurgte han:

»Staar det godt til idag, Frøken Henriette?«

»Jovel, Hr. Justin. Og med Dem?«

»Ligesaa dan med mig.«

De saa hinanden ind i Øjnene. Deres Blikke smilede til hinanden med den legende Ligefremhed, der er betegnende for unge Mennesker, som godt kan lide hinanden, føler Tilbøjelighed for hinanden, men endnu ikke vover at sige det med rene Ord.

Tiggeren henne i Krogen rørte sig, spyttede paa Gulvet og skrabede det støjende ud med Foden. Pauly viste hen paa ham med et spørgende Blik.

Henriette, der fremdeles stod med begge Hænder støttede mod Bordet, bøjede sig ned til ham og svarede sagte:

»Jeg kender ham ikke. Han har nu siddet der foran sit Øl en hel Time uden at drikke. Da han kom, saa han paa mig med saadan et løjerligt Udtryk, at jeg blev helt bange. Jeg er rigtig glad over, at De er kommen. Fa'r er nemlig ude. Catherine og jeg føler os ikke rigtig trygge. Det er dog ingen Grund for Dem til ikke at spise Deres Suppe!«

Hun rettede sig op og skottede hen til sin Gæst.

»De vil dog vel ikke gaa og lade mig ene blot af Frygt for den Tigger?« sagde Læreren.

»Nei, paa ingen Maade . . . Nu sætter jeg mig ned hos Dem.«

De gav sig til at tale sammen, som de gjorde hver Dag, han slubrende sin Suppe i sig, mens hun sad ved Siden af ved Bordenden. Alle Egnens smaa Begivenheder passerede Revue i disse deres daglige Samtaler, som baade han og hun længtes efter lige fra Morgenstunden af med lidt Utaalmodighed og Uro. Henriette interesserede sig for alle Paulys Elever, og han fortalte omstændelig om alle sine Smaafyres Drengestreger, om hvilke Stile og hvilke Straffe han gav dem.

»Jean Rousseau har virkelig overordentlige Evner. Nu har han skrevet mig en ganske fejlfri Diktat; og tænk Dem, Frøken Henriette, idagmorges kom han ind til mig for at bede mig lære ham Interpunktionen. Det er Synd, at han skal være saa optagen . . .«

»Men Mathieu?« spurgte Henriette, der kendte dem alle.

»Aa, Antoine Mathieu! Han er komplet Idiot. Han duer kun til at vogte Gæs, til han bliver tredive Aar!«

Derpaa talte de om »Journal de l'Indre«, som Læreren holdt og som han laante Henriette »for Feuilletonens Skyld«. Det var en Roman

af Jules Mary. Pauly fandt, at den var godt skreven, men at Stilen dog var en Smule pretentiøs. Men Henriette erklærede blot, at det var »kønt«.

Da Læreren var færdig med Suppen, tog hun hans Tallerken bort og bragte ham det kogte Bedekød med Kartoffler, skønt han galant protesterede derimod og selv vilde varte sig op.

Hun satte sig atter hos ham. De havde fuldkommen glemt Tiggeren, der sad i sin Krog med det fulde Ølglas foran sig, stille som en Mus.

Efter en lille Pause, under hvilken deres Tanker utvivlsomt beskæftigede sig med den samme Ting, spurgte Pauly nølende:

»Og dernede fra? . . . Fremdeles intet nyt? . . .«

Henriette rødmede og blev ganske stille.

»Nei, intet nyt . . .« gentog hun.

»Har Obersten ikke svaret?«

»Endnu ikke.«

Læreren rystede paa Hovedet.

»Ja, saa tror jeg nok det er forbi. Der kan ingen Tvivl være mulig længer.«

»Stakkels Desiré!« sagde Henriette.

Og hun begyndte at hulke med Forklædet for Øjnene . . . Læreren rejste sig og gik hen og støttede sig med Armene paa hendes Stol.

Han forsøgte at trøste hende med venlige Ord og forlegne Gestus.

»Hør nu, lille Frøken Henriette,« sagde han, »De maa virkelig ikke tage Dem det saa nær . . . De har jo nu ventet paa dette et helt Aar, ikke sandt? . . . Husk, hans to Kammerater, der vendte hjem med Kompagniet ifjor, fortalte Dem jo, at han var løbet væk som Desertør, to Maaneder før Fægtningen ved Liangh-Phu! . . . Han er naturligvis straks bleven fanget af Søroverne, der stadig foruroliger Kolonien.«

Men Henriette græd fremdeles, rystet ved den Tanke, at en Mand, som hun havde elsket, og som var den første, der havde trykket hende til sit Bryst, nu skulde være død, død og raadnet bort nede i Jorden — langt, langt dernede hos Kineserne.

»Stakkels Desiré,« gentog hun. »Han holdt saa meget af mig! Hvis det ikke var gaaet som det gik, kunde vi have været gifte nu.«

»Ja, naturligvis er det sørgeligt . . .,« sagde Pauly. »Men vil De ikke nu, da de har mistet Deres Forlovede, tro, at der findes andre, der holder meget af Dem, ligesaa meget som Hr. Desiré? . . .«

Henriette løftede Hovedet; hendes Øjne straaledede gennem Taarerne, og hun viklede sine

Forklædebaand om Fingrene; trods Sorgen var hun atter lidt koket.

»Hvem skulde det være, Hr. Pauly?»

Han trak hende ind til sig paa Bænken, og de satte sig ved hinandens Side helt inde i Krogen, hvor de mente, at Tiggeren ikke kunde se dem.

»Maaske jeg . . . Frøken Henriette . . . Tror De da ikke, at jeg elsker Dem?»

Hun rødmede, og hendes Taarer tørrede ind paa de røde, hede Kinder. Hun bevarede naturligvis stadig en kærlig Erindring om den stakkels Desiré, som var død dernede i Asien, saa langt fra alle sine Kære, men hun var ung og kunde jo ikke til evig Tid vedblive at leve ene, uden at have nogen, der kært tegnede hende, tog hendes Hænder, kyssede hende og holdt af hende.

Pauly forsøgte sagte at overbevise hende: »Desiré er død. Derom er der ingen Tvivl. De har virkelig grædt nok for hans Skyld. De har længe nok været hans Minde tro.« Og uden at ville sige noget ondt om den flinke Dreng, som han, Pauly, jo ikke havde kendt, maatte han dog have Lov til at mene, at det ikke var nogen Mand for hende. Han var jo næsten fuldkommen udannet — en Arbejder. Hvilket Liv kunde vel han have beredt hende? . . .

Hun sænkede Hovedet, men svarede ikke.

»Naa, ja, ja,« sagde han modfaldent, »jeg

ser jo nok, at De fremdeles holder af ham og ikke af mig. Saa ved jeg jo nok, hvad jeg har at gøre . . .»

»Hvad da, Hr. Justin?«

»Jeg vil søge mig bort . . . Der er netop en Kollega i Nievre, som gjerne vil bytte med mig; han er nemlig fra Avor . . . Jeg skal skrive til ham.«

Henriette greb ivrig hans Hænder.

»Det gør De ikke, Hr. Justin!«

»Hvorfor ikke?« svarede han og saa til Siden. »Det vil være dumt af mig at blive her, siden De ikke bryder Dem om mig-«

»Ikke bryder mig om Dem! Det er ikke rigtigt af Dem at sige saadan noget. Det ved De jo godt, at jeg gør . . . meget mere end jeg kan forsvare . . . og at jeg vil blive altfor ulykkelig, hvis De vilde rejse bort fra Foissy . . . akkurat som Desiré! . . .«

Taarerne kom hende atter i Øjnene, og en Hulken rystede hendes Bryst. Pauly trak hende ind til sig og kyssede ømt hendes Hals og Kind.

»Græd ikke!« sagde han. Jeg kan ikke holde ud, at De græder, min lille Henriette . . . Jeg skal blive i Foissy. Selv om De ikke holder af mig, har jeg jo slet ikke Mod til at rejse bort, til ikke mere at se Dem hver Morgen og Aften, som nu . . . Jeg skal blive. Og saa (han nølede

lidt og sænkede sin Stemme) senere, naar De har faaet fuld Vished, maa jeg nok spørge Deres Fader . . .«

Hun lagde sin Haand paa hans Mund.

»Ja . . . ja . . . senere . . . det lover jeg Dem. Og det vil gøre mig glad . . . meget glad.«

Greben af en naiv Trang til Kærtegn, slyngede hun sine Arme om hans Hals og rakte ham sin Mund. De trykkede sig tæt ind til hinanden, og Kyssene steg dem til Hovedet.

. . . Lyden af et Bord, der blev skubbet tilside, jog dem fra hinanden. Det var Tiggeren, der rejste sig. De saa, hvorledes han staaende tømte sit Øl i et Drag og smed de to Sous hen ved Siden af det tomme Glas . . . Han gik lige forbi dem, hvor de endnu sad halvt omslyngede, saa et Øjeblik paa dem . . . Saa gik han ud med vaklende Skridt.

»Han har blot drukket ét Glas,« sagde Pauly, »og dingler alligevel som en fuld Mand.«

»Lagde De Mærke til, hvordan han saa paa os?« spurgte Henriette sagte.

Pauly svarede ikke; han pintes af Længsel efter atter at kysse den Mund, der lige havde berørt hans egen. Og den unge Pige var straks besejret, lod sig tage i Favn, dysse til Ro af hans Kærtegn, lettere tilmode nu, da den fremmede Mand

var borte. De blev længe siddende saadan, trykket ind til hinanden, som om de i dette Favntag søgte Skjul for den hemmelige, usynlige Fare, de havde følt true deres Kærlighed.

Pludselig gjorde Henriette sig fri. Pauly spurgte, forfærdet over hendes ligblege Ansigt:

»Men hvad er der dog ivejen, Henriette? Er De syg?«

Hun svarede stammende:

»Manden! . . . Den fulde Mand . . . Tiggeren . . . Jeg kendte hans Øjne igen . . . Det er jeg ganske vis paa . . . Nu husker jeg det.«

Pauly blev ogsaa helt bleg.

»Kendte De ham?«

»Ja . . . det synes jeg i det mindste . . . nu . . . — Hvis det nu var . . .?«

Hun nævnede intet Navn, men Læreren forstod hende godt. Hun rejste sig, vilde løbe til Døren for at se ud paa Vejen, men han holdt hende tilbage.

»Henriette . . . Jeg beder Dem . . . Gaa ikke derhen . . .«

Det syntes ham, som vilde hans egen Lykke, den han næppe endnu havde naaet, undfly gennem den aabne Dør.

Henriette svarede alvorlig:

»Jeg maa . . . jeg maa jo se.«

Og nu trak hun ham med sig. De gik hen

til Døren uden at slippe hinandens Hænder, som om de var bange for, at Tiggeren skulde staa paa Lur for at slaa dem.

Men der var ingen ved Døren. Landsbyen, som de gennemsøgte med Blikket, laa stille hen med sine søvnige og øde Huse paa begge Sider af den støvhvide Gade.

Men yderst ude i Horizonten, hvor den hvide Vej støder mod den blaa Himmel, saa de en lille sort Plet, der fjernede sig.

Efter Syndefaldet.

Klokken er 10 om Aftenen.

Fru de Robertier, en ung Dame paa omkring fem og tyve Aar, sidder ene i sit Sovekammer foran en lille Mahognitræs Sekretær, hvorover en ganske lille Lampe kaster sit Lys. Foran hende ligger et lukket Brev. — Den langagtige malvafarvede Konvolut bærer endnu ingen Udenpaaskrift.

Fru de Robertier er halv afklædt, hvad der klæder hende udmærket.

Hun er lille og blond og lidt fyldig. Hendes Teint er vistnok i Almindelighed meget klar og ren, men nu iaften har hun grædt meget, hendes Øjenlaag og Kinder vidner derom.

Fru de Robertier (overvejende).

Ja, hvis jeg nu var i Besiddelse af en Smule Mod, hvis der virkelig var noget ved mig, skrev jeg den hele Sandhed til min Mand. Jeg burde sige: »Kære Mand . . . jeg er et foragteligt Menneske . . . jeg er dig ikke værdig . . . Fordi dine Forretninger, tilmed Forretninger der interesserer os begge to i lige høj Grad, i nogen Tid fjerner dig fra mig, har jeg bedraget dig, taget mig en Elsker.

Og hvad for en Elsker! Et Klubmenneske, en Baccaratherre, saa dum som en Stok . . . Han har rigtignok kunne mørke Øine, det maa jeg indrømme, og Hænder som en Prins . . . og han bærer et stort Navn: Markis'en af Hermoso. Dog alt dette har jo dog intet at sige? Det er da ikke Grund nok til efter to Aars lykkeligt Ægteskab at bedrage dig, som elsker mig, og som jeg elsker . . . Ti jeg elsker dig! Ja, Jean, jeg elsker dig, og især nu — meget højere end denne Adonis, Hermoso, som for nogle faa Timer siden holdt mig i sine Arme.

(Erindringerne strømmer ind paa Fru de Robertier. Hun forglemmer sig et Øjeblik, men optager saa atter Traaden i sin Tankegang.)

Se saaledes burde jeg skrive til min Mand, hvis der var en Smule Mod i mig. Det vilde være ærligt og rigtigt . . . (Pause.) og taabeligt. Ti til syvende og sidst er det dog værst for Manden, naar han ved Besked med den Slags Sager. Idag mellem 5 og 7 var jo Hr. de Robertier ligesaa fornøjet som enhver anden Dag.

Man kan dog fornuftigvis ikke forlange af mig, at jeg skal gøre min Mand ulykkelig af overdreven Retskaffenhed. Jeg vil øjeblikkelig sætte mig hen og skrive et rigtig kærligt Brev til Jean . . . ovenikøbet et lidt lidenskabeligt . . . (han elsker at faa saadanne Breve, naar han han er borte). Og med samme Post vil jeg

sende Hermoso denne lille Billet, som jeg skrev straks, da jeg kom hjem.

Min Mand faar saa sit Brev iovermorgen. Hermoso faar sit allerede straks imorgen. Det vil blive bragt ham paa Sengen paa Slaget tolv. . . . Det vil rigtig berede ham en behagelig Morgenstund.

Jeg maa læse det igennem en Gang til.

(Hun skærer Konvoluten op, tager Brevet ud og læser halvhøjt.)

Hr. Markis!

De har paa en uværdig Maade misbrugt den Tillid, en hæderlig Kvinde viste Dem. Da jeg besøgte Dem, var det kun for efter Løfte at se Deres Samlinger og saa gaa min Vej igen. Efter hvad der er hændt, vil De kunne forstaa, at jeg ikke kan se Dem oftere. Jeg vil ikke undlade at fortælle Dem, at jeg elsker min Mand, og at jeg nærer den dybeste Foragt for Dem.

Jaqueline.

(Hun tænker sig om, fremdeles med Brevet i Haanden.)

. . . . Nej det er virkelig overordentlig uforsigtig, hvad jeg der har skrevet. Han behøver blot at vise det frem i sin Klub. Det siger jo ligefrem: Jeg har været Deres Elskerinde. Og desuden, den Sætning om hans Samlinger er ikke rigtig heldig. Jeg var jo saa

forvirret, da jeg kom . . . Sætningen med Foragten er derimod udmærket.

(Hun river Brevet itu og begynder paa et nyt, hvor hun sørger for at fordreje sin Skrift.)

Hr. Markis!

»De svigtede Deres Ord. Jeg gjorde kun hvad jeg gjorde, fordi jeg var overbevist om, at De vilde handle som en Gentleman. De har skuffet mig grusomt, og De vil forstaa, at det herefter vil være mig umuligt at se Dem. Jeg vil ikke undlade at fortælle Dem, at jeg elsker min Mand, og at jeg nærer den mest levende Foragt for Dem.

J . . .

(Overvejelser.)

Det er ikke compromitterende . . . men det er alligevel lidt kejtet: »Jeg gjorde hvad jeg gjorde . . .« Det siger intetsomhelst . . . Ja det er virkelig meget daarlig skrevet. Og Hermoso har tilmed været Fru de Lescouèvres Elsker — hun, som skriver saa udmærket . . . Nej, det duer aldeles ikke.

(Hun river Brevet itu og begynder et nyt.)

Hr. Markis.

Jeg beder Dem indtrængende om at ud-slette den Dag idag af Deres Erindring, lige

som jeg udsletter den af min. Jeg appellerer til deres Ære som Gentleman. Ikke sandt, alt er endt og glemt? Jeg elsker min Mand og nærer den . . .

(Hun stanser.)

Nej . . . Naar jeg skriver i den Tone, kan jeg ikke sige ham, at jeg nærer den dybeste Foragt for ham. Et Par Linjer ovenfor behandler jeg ham jo som Gentleman . . . Jeg sætter blot: »Jeg elsker min Mand.«

Godt! Men . . . dette »Jeg elsker min Mand!« som han faar sendende saadan Dagen efter . . . Han kommer til at le. Og han har saamænd ogsaa Grund dertil. Har jeg i Virkeligheden nogetsomhelst at bebrejde ham? Han har kun handlet som alle Mandfolk vilde handle. Jeg gik ind paa at besøge ham, under Paaskud af at ville se hans Samlinger, men jeg vidste jo meget godt, at han ikke vilde opføre sig som en Musæumsbetjent . . .

(Med en krænket Mine): Det er ogsaa forkert af Jean at lade mig være saa længe alene. (Overvejelser.)

. . . Stakkels Jean! Han gaar og tænker paa mig, dernede. Han aner intet ondt! . . . Aa, jeg skal elske ham saa højt, naar han kommer hjem.

(Hnn sønderriver atter det Brev, hun lige har skrevet og begynder endnu en Gang paa et nyt.)

Hr. Markis.

Jeg beder Dem indstændig om at udslette denne Dag af Deres Erindring, saaledes som jeg vil udslette den af min. Alt maa være endt og glømt. Paa den Betingelse vil jeg kunne mindes Dem, med Sorg, men uden Nag og uden Foragt.

J . . .

(Læser det igennem)

Det er rigtig godt. Roligt, værdigt, trist. Og det vil heller ikke gøre den ulykkelige Fyr altfor ondt . . . Jeg har jo dog været temmelig koket mod ham!

Men mon jeg kan faa Brevet afsted iaften? Alle Kontorer er lukket . . . Og Betzy vilde naturligvis kigge paa Adressen og sladre af Skole nede i Tjenerværelset . . . Det er bedre, at jeg selv lægger det i Postkassen i Morgen tidlig, naar jeg gaar til Louvre. Og saa i Seng.

(Nattoilette. Bøn. Søvn, — otte Timers udmærket Søvn. Ved halvti Tiden næste Morgen træder Betzy ind i sin Frues Værelse.)

Fru de Robertier (vaagner).

Naa? . . . Hvad er der?

Betzy.

. . . Det er fra Vaillant, Frue . . . En stor Kurv . . .

Fru de Robertier (ryster Søvnens af sig).

Aa! . . . Blomster . . . Jeg ved hvad det er
. . . Det er godt . . . Luk Vinduerne op og
bring mig Kurven ind.

(Betzy adlyder. Kurven er fyldt med pragtfulde hvide og røde Roser.
Betzy gaar.)

Fru de Robertier.

Det er et nydeligt Indfald . . . Næste Morgen
. . . naar man vaagner — — Stakkels Fyr . . . Jeg,
der har skrevet saa haardt til ham!

(Hun gaar hen til Sekretæren, aabner sit Brev fra om Aftenen og
æser det igennem. Derpaa gaar hun nogle Minutter frem og tilbage i Væ-
relset. Hun bliver staaende foran det trefløjede Spejlskab og ser med Tilfreds-
hed, at Søvnens atter har gjort hendes Teint frisk. Gaar hen til Sekretæren
og krøller Brevet sammen)

. . . Nei, jeg kan virkelig ikke sende ham
det Brev ovenpaa Kurven.

(Hun sætter sig og skriver hurtig følgende Linjer:)

»Tak . . . Jeg er meget bedrøvet. Jeg
vilde glemme Gaarsdagen. Jeg kan det ikke.
Beklag mig!

J . . .«

(Læser det igennem.)

Det er godt. Det er ligesaa værdigt som det
andet og langt pænere. Nu lægger jeg det i
Postkassen, naar jeg gaar til Louvre.

(Hun ringer paa Betzy og klæder sig paa.)

Mordet paa Fru Aubry.

(Aktstykker).

Naar alt kommer til alt, vil jeg heller selv afgive en nøjagtig Tilstaaelse end lade mig pine og kede i et Forhør af de to gravitetiske Taaber, Hr. Dommeren og Hr. Juryformanden. Jeg har set dem begge to altfor ofte ved mit Bord, dengang jeg endnu var fri og rig, til ikke at føle mig opbygget over deres Intelligens og Skarpsindighed. Lad dem læse nærværende Fremstilling opmærksomt igennem og saa takke mig, fordi jeg skaaner dem for en aandelig Anstrængelse, der kunde genere deres Fordøjelse, og samtidig frier dem fra at gøre sig latterlig ved de ubehændige Spørgsmaal, som de selvfølgelig ikke vilde undlade at rette til mig.

Nuvel! Jeg har altsaa dræbt min Hustru. Til Vejledning for Juryen vil jeg give en summarisk Fremstilling af Forbrydelsens ydre Omstændigheder.

Min Hustru og jeg havde været tilstede ved

den musikalske Soirée, som gaves af General-skatteopkræveren. De Personer, vi dør var sammen med, havde ikke kunnet mærke noget Tegn paa daarlig Forstaaelse eller Irritation mellem hende og mig. Vor Kammertjener, der ventede paa os hjemme, har ligeledes erklæret, at han intet usædvanligt havde iagttaget i vor Optræden, indtil han forlod os efter at have serveret os en let Souper og modtaget mine Ordre for den næste Dag. Det var knap en Time senere, Kl. tre Kvarter til to, at Larmen af tre Skud vækkede vore Folk. De ilede til vort Værelse og fandt Fru Aubry liggende ved Fodenden af Sengen, i Chemise og med tre blødende Saar i Brystet, og mig staaende lænet mod Kaminen med en Revolver i Haanden.

Der kunde ikke være nogen Tvivl om, hvem der var Morderen. Jeg nægtede forøvrigt heller ikke. Jeg lod mig føre i Fængsel. Jeg erklærede, at jeg havde dræbt min Hustru, fordi hun bedrog mig. Da man spurgte mig, hvorledes jeg havde faaet Vished om min Skænsel, nægtede jeg at svare, og jeg har indtil nu vedblivende nægtet. Idag har jeg imidlertid besluttet at fremsætte mine Grunde. Jeg fremsætter dem forøvrig uden nogensomhelst Illusion. De er af en altfor særegen Natur til at blive forstaaet af disse tolv latterlige Spidsborgere, Købmænd eller

Rentierer, der om lidt skal tage Bestemmelse over mit Liv.

Den Handling, jeg har begaaet, og den frygtelige Overbevisning, som drev mig til at begaa den, har deres oprindelige Aarsag i de nærmere Omstændigheder ved mit Giftermaal med Fru Aubry, i hendes Karakter og i den Opdragelse, hun havde faaet. Fru Aubry — dengang Frøken Jeanne de Carnoules — tilhører, som alle her ved, den ældste Embedsadel i Landet. Hun var bleven opdraget paa Carnoules Slot hos sin Fader, der var lam efter et Fald fra Hesten, og hos tre Damer, hendes Moder, Tante og Bedstemoder, tre fuldkomne Læg-Nonner. Hun havde selv bestemt sig for Klostret, da Union generale's Fallit fuldstændig ruinerede Familien paa Carnoules, ruinerede den til den siste Obligation, den siste Tønde Land, den siste Sten i Slottet. Jeannes tre Opdragersker, der stod ganske hjælpeløse overfor en saadan Begivenhed, ventede, at man skulde jage dem hjemme fra med den aandssvage, gamle Mand og den unge Pige, da jeg præsenterede mig og anholdt om Jeannes Haand. Jeg havde kun opholdt mig faa Maaneder der paa Egnen, hvor jeg havde overtaget Udnyttelsen af nogle Miner. Jeg havde lagt Mærke til hendes melankolske

og ekstatiske Helgenindeansigt og var bleven lidenskabelig forelsket i hende.

Dagen før Krachet vilde man have let mig lige op i Ansigtet og vist mig Døren. Efter Falliten modtog man mig. Jeg var jo rig, ja mere end rig, eftersom mit Arbejde aarlig indbragte mig en Formue. Carnoules blev købt tilbage, Gælden betalt, jeg sikrede ved en Kontrakt Invaliden og de gamle Damer en passende aarlig Indtægt, — og Jeanne blev min Hustru.

Jeg behøver ikke at sige, at Fru Aubry var meget gudfrygtig. Hun var, da vi giftede os, exalteret og overdreven from, som en Sancta Theresa eller Margrete Maria. Ægteskabet blev for denne hendes Fromhed en Afleder, der regulerede og mildnede den, thi den unge Pige, der var saa strengt opdraget, viste mig (og Lægerne siger, at dette hverken er sjældent eller overraskende), da hun først havde modtaget Indvielsen, en glødende Kærlighed. Hun blev mig i de to første Aar af vort Ægteskab en virkelig Elskerinde. Jeg elskede hende til Vanvid. Men Tiden dæmpede min heftige Attraa, som den dæmper enhver anden menneskelig Lidenskab. Jeg blev mindre en Elsker, mere en Ven for min Hustru. Sandsynligvis led hun herunder, men stolt og

blid som hun var, røbede hun ikke sine Lidelser, eller jeg forstod maaske ikke at se dem. Kun øgedes hendes Fromhed. Hun begyndte atter de hyppige fromme Øvelser, som hun havde forsømt noget i vor store Kærligheds Maaneder. Hun forsøgte endog paa at hverve Proselyter mellem sine Omgivelser, sendte vore Folk til Skrifte og prøvede forsigtig at omvende mig.

Jeg er Atheist. Jeg tror ikke paa noget udover de fysiske Kræfter, hvis Virkninger jeg ser, og som fuldkommen tilstrækkelig synes mig at forklare Naturen. Jeg har endogsaa — det er temmelig barnagtigt, indrømmer jeg — en Tilbøjelighed til at gøre Nar ad religiøse Demonstrationer; Synet af ceremonielle og ydre Tegn paa Andægtighed fremkalder en ejendommelig Irritation hos mig og vækker en Lyst til saarende Ord og haanlige Bevægelser, som jeg ikke kan holde tilbage, og som har bragt mange Mennesker til (jeg tror ganske ufortjent) at anse mig for et uopdragent og intolerant Menneske.

Da jeg den første Aften efter vort Bryllup saa Jeanne, halvt afklædt, knæle ned ved den Seng, hvor hun skulde blive min Hustru, og bede længe, følte jeg mig generet og ilde berørt, men jeg var dengang altfor bange for at mishage hende til ikke at beherske mig; jeg beherskede mig ogsaa de følgende Dage, indtil

jeg havde opnaaet den egoistiske Vished om at være elsket. Jeg fandt da paa en Række mere eller mindre aandrige Spotterier hver Morgen og hver Aften, mens min Kone bad. Hun, der var saa ubeskrivelig blid, men dog sikker, lod som om hun intet bemærkede. Igrunden blev jeg nødsaget til at beundre denne hendes Vedholden ved de religiøse Forskrifter, der modstod alle Angreb og ikke engang syntes at berøres deraf.

Dage, Maaneder, Aar gik. Min Hustru fyldte sit toogtredivte Aar; jeg var lige fyldt fyrretyve. Min Ungdoms Glød var bleven afløst af rolige Sanser. Jeg elskede Jeanne med en grundmuret Hengivenhed, næsten fri for Attraa. Hun gjorde mig meget lykkelig; og denne fredelige huslige Lykke i Forbindelse med et stadig mere anstrængende Forretningsliv, forhindrede mig fra at se, at en hemmelig Lidelse i umærkelige Doser sugede Kraft og Sundhed fra min unge Kone. Hun var endnu ung og smuk, men hendes Helbred undergravedes af et Onde, hvis Fremskridt hele Verden, undtagen jeg, kunde se. Den Tanke, at Jeanne, naar hun forsømtes af sin Mand, kunde søge Erstatning andetsteds, vilde aldrig være faldet mig ind. Den religiøse Tro, som jeg vidste hende i Besiddelse af, i Forbindelse med den Sjælens Retskaffenhed, den Afsky for Hykleri

og Løgn, som var det dybeste i hendes Natur, gjorde mig ubevidst tryk.

Da — det er nu henved tre Maaneder siden — indtraadte der en mærkbar Forandring i Fru Aubrys Væsen, saa tydelig, at den maatte slaa mig trods min Ligegyldighed. Min Hustru, som i Aarevis syntes at have resigneret i sin Rolle som Livsledsagerinde og Veninde, viste mig ved aabenbare Tilnærmelser, at hun ønskede andet end Sympati af mig, at hun forlangte Kærtegn . . . Endnu paa dette Tidspunkt var min Ære og min Lykke uberørt; det afhang kun af mig, om Jeanne og jeg skulde frelses. Naturligvis forsømte jeg denne sidste Chance. Jeg ofrede egenkærligt min Hustrus Sundhed og Tilfredshed for min egen Ro. Hun maa selv have forstaaet, at hendes Beviser paa Æmhed generede mig, thi tilsidst hørte hun op med dem. Jeg bemærkede da — hvad der altid sker i lignende Tilfælde — at hendes Fromhed fordobledes, navnlig blev hendes Aftenbønner længere og mere brændende og hæftige. Ofte, naar Jeanne rejste sig op med et sidste Korsets Tegn, saa jeg Taarer i hendes Øjne.

Vi naaede saaledes sidste 29de Maj, den Dag Forbrydelsen blev begaaet. Den forløb som alle andre Dage. Jeg anvendte den til Arbejde i Minen eller i vore Værksteder. Hvad Jeanne

angaar, saa har Forundersøgelsen konstateret, at hun gik ud, at hun tilbragte tre Timer hjemme fra; — men ingen har kunnet eller villet oplyse, hvor hun har tilbragt dem. Jeg gensaa hende ved Middagen, som vi spiste temmelig hurtig og i Tavshed. Bagefter gik vi ind for at klæde os om til Soiréen hos Generalskatteopkræveren. I Selskabet blev vi hurtig skilt fra hinanden. Fru Aubry tog Plads mellem den forreste Række Tilhørere, omgivet af nogle unge Herrer, der forfulgte hende med deres Galanterier, hvor hun gik og stod, noget der kun foruroligede mig lidet. Jeg afskyr Musik og skyndte mig derfor at liste ned i Haven, hvor jeg røg en Cigar sammen med en ung Substitut. Denne unge Mand, der, skøndt han er Embedsmand, er meget intelligent, har konstateret, at jeg hele Aftenen var fuldkommen rolig, og at jeg paa ingen Maade saa ud som en Ægteemand, der pønser paa at dræbe sin Hustru nogle Timer senere.

Jeg skal fatte mig i Korthed. Jeg springer over de betydningsløse Begivenheder, der fulgte efter, og som alle kender. Jeg kommer da til det Øjeblik, hvor min Hustru og jeg, efterat vi var vendt hjem, og efterat Tjeneren havde forladt os, befandt os i vort Værelse alene med hinanden.

Som sædvanlig talte vi ikke sammen. Jeanne

klædte sig langsomt af. Jeg stod lænet op til Kaminen og undersøgte, om Ladningen i min Revolver var i Orden. — Jeg har den nemlig altid om Natten liggende ved Siden af mig, saaledes at jeg kan naa den med Haanden. Det er en Vane, jeg som ung har lagt mig til i Amerika.

Pludselig bemærkede jeg følgende usædvanlige Ting: Min Hustru gaar hen til sin Seng, slaar Tæpperne tilside, stiger op og lægger sig tilrette, med Hovedet paa Pudsen som for at sove — altsammen uden at have bedet sin Bøn. Jeg ved, at jeg maa opgive at bringe dem, der læser dette, til at føle den Rystelse, den Forbavselse, som den lille tilsyneladende saa betydningsløse Ting forvoldte mig. Jeg blev saa forbavset, saa overrasket som om . . . (ja, hvilken Sammenligning skal jeg vælge) som om jeg f. Eks. havde set min Hustru kysse en anden Mand paa Munden.

Jeg kunde ikke lade være med at gaa hen og kalde paa hende:

»Jeanne!«

Hun aabnede med Anstrængelse Øjnene og svarede, meget bleg:

»Ja, min Ven.«

Jeg fremhyklede et Smil, mens jeg spurgte:

»Skal du ikke bede din Bøn iaften?«

Hun lukkede sine Øjne som for at undvige mit Blik og mumlede et »Nej«, som jeg knap kunde høre.

Jeg blev ved:

»Hvorfor beder du ikke din Bøn iaften, som sædvanlig. Har jeg maaske endelig omvendt dig, min Ven?«

Denne gang svarede hun ikke, men lod, som om hun sov. Et Glimt af Forudelse for gennem min Hjerne. At hun undlod at bede, var Tegn paa en frygtelig Omvæltning i min Hustrus Sjæl. —

Jeg er heftig, endog meget heftig, skønt mine Vredesudbrud er sjældne. Der paakom mig en Lyst til at gribe fat i disse nøgne Skuldre, som jeg saa dør mellem Lagnerne, og knuse dem, mase dem, indtil Smerten havde tvunget de tillukkede Læber til at tale.

Jeg beherskede mig dog. Jeg knælede ned ved Sengen, nærmede min Mund til Jeannes Øre og stammede:

»Kære Ven, tilgiv mig. Jeg ved, at min Paastaaelighed er urimelig og latterlig. Efter at jeg dumt har spottet din Fromhed, har jeg nu ingen Ret til at spørge, hvorfor du ikke beder længer. Men bliv ikke utaalmodig . . . svar mig . . . sig blot: »Det er et Lune« — og jeg skal være tilfreds.«

Hun nægtede fremdeles at svare. Jeg rejste mig og rev Tæpperne tilside for at tvinge hende til at staa op. Hun satte sig op i Sengen. Hendes Øjne var vidt aabne, og jeg læste i dem paa éngang Tilstaaelsen af hendes Brøde og Frygten for at dø.

»Bed din Bøn,« gentog jeg. »Knæl blot ned og gør Korsets Tegn to Gange. Jeg forlanger ikke mere. Hvis du vægrer dig, tror jeg, at du har nedværdiget dig, at du ikke længer vover at bede.«

Hun bevægede Læberne, men ingen Lyd trængte frem mellem dem. Jeg gik hen og tog min Revolver paa Kaminen, og sagde, mens jeg holdt den med Løbet vendt nedad.

»Tiltaa, at det er sandt! Du har en Elsker . . . Du har idag hengivet dig til en Mand. Jeg opfordrer dig til at benægte det. Jeg opfordrer dig til at bede.«

Hun rørte sig ikke, talte ikke. Hendes stadig vidtaabne Øjne var stift fæstet paa min højre Haand, der holdt Vaabnet. De fulgte dens Bevægelser, da jeg hævede Løbet og sigtede paa hendes nøgne Bryst.

»Aa Gud! Aa Gud!« sagde hun.

Jeg spurgte hende ikke mere. Jeg var vis i min Sag. Tre Gange bevægede jeg Aftrækkeren. Kuglerne ramte midt mellem Brysterne,

men først ved det tredje Skud faldt hun om i sit Blod ved Fodenden af Sengen.

Da lænede jeg mig mod Kaminen og ventede.

— — — — —

Hele denne Maaned har jeg, i Fængslets Ensomhed, overvejet og undersøgt min egen Samvittighed. Jeg var ikke nogen god Mand, mens min Hustru levede. Det er min Brøde. Men den Dag, jeg dræbte hende, handlede jeg i min fulde Ret som Ægtemand, thi hun havde bedraget mig. Jeg er vis derpaa, vis derpaa, tusind Gange vis derpaa; saa vis, som om jeg havde set det med mine egne Øjne, saa vis derpaa som paa min egen Forstand.

Og hvad gør det mig saa om mine edsvorne Jurymænd og Dommere deler min Overbevisning eller ikke. Man vil tro mig gal. Hvad gør det mig. Jeg siger Jer, jeg har kun gjort Retfærdigheden Fyldest.

=====

Syrenerne.

Denne Lidelsens og Glædens Dag rinder mig atter idag ihu med en Duft af Syrener. Under hele mit Svangerskab havde jeg længtes efter disse Blomster, — men det var Vinter; jeg kunde ikke faa dem i Mængde, saaledes som jeg ønskede det. . . . Den Dag, jeg blev Moder, blev mit Værelse for første Gang fyldt med store, blomstrende Syrengrene, — det var en Dag i Februar lige henimod Marts. Solen, der kommer saa tidligt i denne Egn ved Garonne, lunede Luften; gennem det halvaabne Vindu strømmede en varm Luftning ind, en ægte Sommerluftning.

Den dybe Søvn oven paa Fødselen lettede langsomt, efterladende en dejlig Sløvhed, der gennemvævedes af korte Drømme og halvvaagne Øjeblikke. Gennem den aabne Dør til Værelset ved Siden af opfattede jeg Lyden af raslende Papirer. Det var min Mand, Louis, der sad og arbejdede ved sit Skrivebord.

Blot at vide ham dør, tæt ved mig, gjorde mig rolig og tryg. Jeg elsker ham saa inderlig! Vi havde allerede været gift i fire Aar. Bryllupet stod i Paris, hvor han var ansat som Assistent i Ministeriet. Næsten ligestraks var han bleven forflyttet til en lille By ved Lot-et-Garonne, og ikke en Sky har formørket vor Lykke . . . Louis er klog og god, hans Arbejde som Inspektør ved Statsdomænerne optager ham overordentlig meget. Han ser godt ud. Ofte naar jeg spadserer ved hans Arm, hører jeg Folk sige: »En køn Mand!« og det fornøjer mig.

De første tre Aar efter mit Bryllup, faldt den Tanke mig aldrig ind at være ham utro. Vi var meget lykkelige. Een eneste Gang var jeg uenig med ham: Hans Broder døde og efterlod sig en Søn paa sytten Aar, som man sagde var brystsyg. Louis vilde tage den forældreløse Dreng, hvis Formynder han var, hjem til os. Jeg satte mig derimod, misfornøjet over, at Nogen skulde forstyrre vor Ensomhed. Men Louis' Sorg ombestemte mig, og jeg gav efter, men bevarede dog den første Tid et vist Nag mod denne Fremmede, der trængte sig ind hos os. Men ak, hvor varede det Nag dog kort. Hvor hurtig forsvandt det ikke, da jeg fik det Barn at se, der kom til os, saa forvirret og kejtet og rødmende og . . . saa . . . henrivende! Stakkels Lille, hans Sygdom

kunde let gættes alene af hans Udseende. Han var meget høj for sin Alder, spinkel og smalbrystet, med to smukke brune, altfor klare Øjne, og med Negle, der ligesom løsnede sig fra hans tynde Fingre! . . .

»Du ser,« sagde Louis, saasnart vi blev ene, »det er Moderens Sygdom, hun døde fem og tyve Aar gammel.«

Mit Hjærte snørede sig sammen. Fra den Dag af satte jeg mig selv den Opgave at frelse den Syge. Vor kære forældreløse Dreng, Léon, lod, som om han forberedte sig til Juridisk Eksamen, som han skulde tage ved Aarets Slutning. Men i Virkeligheden bestilte han slet ingenting, sad hensunken i Drømme den hele Dag, trist, syg og kærlig. Jeg tror, han ligestraks kom til at elske mig, men paa saa sentimental, saa kysk en Maade, som blot meget unge Mennesker kan elske. Behøvede jeg at ængste mig for det? Kunde vel dette sky og sarte Barn være som en anden Forfører?

Naar min Mand rejste ud paa sin Inspektions-tournée, blev Leon og jeg ene tilbage i Huset. De første Gange trykkede Ensomheden os, men senere vænnede vi os dertil og glædede os ved den. Jeg lagde Mærke til, at Timerne fløj utrolig hurtig afsted under vore Tête-à-têtes, uden at det senere var mig muligt at sige, hvad vi

havde foretaget os, eller hvorom vi havde talt . . . Vi havde aldrig vekslet nogen Kærlighedserklæring eller noget Kærtegn, men vi havde allerede lært Sødmen at kende ved de tilfældige Berøringer og den tavse Hengivelse, naar vi om Aftenen stod ved hinandens Side ved det samme Vindu. Jeg følte ingen Samvittighedsnag, thi jeg havde intet ondt gjort; jeg behandlede Leon moderlig, kaldte ham gerne: »Mit Barn« eller sagde f. Eks.: »Jeg, der er en gammel Kone . . .«

Saaledes forløb Vinteren, der var regnfuld og mild med solrige Eftermiddage. Man øjnede ikke Sne. Foraaret kom. Léon hostede ikke mere, det var klart, at Luften i Gascogne virkede helbredende paa ham. Han skulde nu tage første Del af sin juridiske Eksamen, og han bestod den. Min Mand besluttede da at sende ham til Bordeaux fra November af, for at han kunde høre Forelæsningerne ved det juridiske Fakultet. Disse Fremtidsplaner gav Stof til mange Samtaler. Vor Kærlighed til Barnet fyldtes med Sorgmodighed.

En Aften i April Maaned — Louis var paa Inspektion — stod Léon og jeg med Albuerne hvilende i det Vindu, hvorfra man har Udsigt over Haven, et Stykke af Landet og Skrænterne ved Baise. Jeg var iført en Lærredskjole og følte ved mig selv, at jeg var smuk; Léon stod ved min Side og slugte mig med Øjnene.

»Tænke sig, at om kort Tid er jeg borte,«
hviskede han.

»Aa!« svarede jeg med tvungen Munterhed.
». . . Der er da seks Maaneder til endnu! Og
desuden er Bordeaux jo ikke langt borte.«

»Men sæt, at jeg nu aldrig kommer tilbage?«

Han saa mig ind i Øjnene.

»Aldrig kommer tilbage?« stammede jeg.
»Men hvorfor dog?«

»Det ved De godt . . . Hvis jeg nu døde
derovre?«

Jeg lagde min Haand paa hans Mund.

»Ti dog stille! Det er afskyeligt, hvad De
der siger. De er jo helt rask nu.«

Han kyssede mine Fingre, der berørte hans
Mund, derpaa tog han mine Hænder i sine og
beholdt dem. Jeg følte mig ude af Stand til at
rive mig løs.

Han gentog:

»Jeg er ikke rask. Ak nej! . . . Jeg føler,
at jeg ikke har lang Tid tilbage.«

Og han tilføjede umiddelbart derpaa i en
saa sørgmodig Tone, at mit Hjærte bævede
derved:

»Hvis jeg dør . . . Vil De saa glemme mig?«

Jeg ledte efter et Svar, der kunde udtrykke
al min Ømheds Indsigelse herimod, men jeg

findt ingen Ord, — jeg slyngede blot mine Arme om hans Hals. Og vi græd sammen saaledes, Kind mod Kind, en lang Tid. Og mens vore Taarer strømmede, mødtes efterhaanden vore Læber . . . Sandelig, jeg ved ikke, hvorledes eller hvorfor jeg blev hans Elskerinde.

Bagefter fik vi Samvittighedsnag, grusomme Samvittighedsnag. Vi skændtes ømt om, hvem der bar Skylden; begge beskyldte vi os selv for at have trukket den Anden med . . . Og hver Gang vi klagede vor Synd for hinanden, endte det med, at vi begik den paany; vi blev derfor nødt til at opgive det, og hengav os uforstyrret til vor Kærlighed. Da min Mand kom hjem, overvældede vi ham med Hengivenhed for at opveje vort Bedrageri.

»Er han dog ikke god?« sagde jeg til Léon.

»Jo,« svarede han. »Jeg holder af ham som af en Fader. Hvorfor skal han dog være din Mand!«

»Det er sandt,« tænkte jeg ved mig selv. »Blot han ikke aner noget. Jeg vilde hellere dø end tilføje ham Sorg.«

Jeg tror nok, at der blev sladret lidt om vor fortrolige Omgang ude i Byen. Men Louis var og blev blind. En Dag sagde han tilfældigvis til mig:

»Jeg synes, Léon ser bedre ud i den senere

Tid. Stakkels Dreng. Tænk om vi trods alt kunde redde ham.«

Drengen var som genfødt. For at dulme mine Samvittighedsnag lidt sagde jeg til mig selv: »Vor Kærlighed redder ham.«

Foraaret gik; derpaa Sommeren. Skilsmis-sens Stund nærmede sig, — vi fordoblede vore Kærtegn. I Slutningen af September begyndte Léon atter at hoste. Han havde ogsaa selv troet sig helbredet, og dette Tilbagefald gjorde ham ganske fortvivlet. Atter dukkede Tanken paa Døden op hos os. Vi formaaede ikke at tale om andet, naar vi var ene.

I de første Taagedage begyndte han at spytte Blod. Han kunde ikke mere forlade sit Værelse, hvor han laa urørlig og drømmende hen. Jeg sad hos ham den hele Dag; af og til kom ogsaa min Mand op til ham, sagde ham nogle kærlige Ord og gik saa atter ned til sit Arbejde. Ofte tog Léon mine Hænder i sine og hviskede:

»Jeg vilde gjerne altid være syg, for at jeg altid kunde have dig hos mig.«

Jeg bøjede mig ned til ham og kyssede hans Mund. Henimod Midten af Oktober opdagede jeg, at jeg var frugtsommelig. Jeg fortalte det til Léon. Jeg sagde ham, at det Barn, jeg bar under mit Hjærte, var hans Barn, — jeg var vis derpaa, en Følelse stærkere end alle Fornuft-

grunde sagde mig det. Han blev forundret: »Jeg, som skal dø, — et Barn? . . . Og jeg faar det aldrig at se . . .« Hans Kræfter svandt hurtig, og han sov næsten aldrig mere.

En Aften gik jeg efter at have spist til Middag sammen med min Mand atter op paa Léons Værelse. Jeg gik hen til hans Seng, og da jeg saa ham ligge ganske ubevægelig, gav jeg ham et Kys, der endte i et Skrig.

Hans Mund var kold. Han var død.

Ak, de trøstesløse Maaneder, der fulgte efter, Maaneder fulde af Sygdom, Sorg og Anger. Min Kummer førte mig til Gud. — Jeg bad for min syndige Sjæl og for den unge Sjæl, der var steget til Himmelen saa brødetung. Da jeg atter kunde staa op og gaa ud, aflagde jeg hyppige Besøg paa Kirkegaarden. Imidlertid skred min Tilstand frem. Ved Vinterens Slutning fødte jeg en Søn.

Hvor jeg dog husker mig selv den Dag liggende paa en Feltseng, omgivet af Syrenduft.

Hvor det var underligt at have bragt et Barn til Verden! Jeg følte mig ligesom forløst fra min knugende Anger og Sorg. Hans Søn, født af mig, kunde jeg jo elske, — uden at

synde mere. — I Barnet elske ham, der var borte.

Disse Ting laa jeg og tænkte paa, da min Mand kom ind i Stuen sammen med en Kone, der bar det nyfødte Barn. Det blev lagt hen til mig.

»Se dog, hvor nydelig han er, din Søn!« sagde jeg til Louis.

Barnets store vidtaabne Øjne vandrede med et ubestemt Blik hen over alle Genstande i Stuen; det var et Par smukke, brune og klare Øjne, umaadelig store i Forhold til hans lille Dukkeansigt.

»Ved du,« sagde min Mand, »jeg synes, han ligner min afdøde Broder og vor stakkels Léon.«

Og jeg svarede uden nogen Forvirring:

»Ja, det er rigtig, han ligner Léon.«

»Den stakkels Dreng,« gentog min Mand.

»Nu er der allerede gaaet seks Maaneder, siden han gik fra os. Hvor Tiden dog løber hurtig.«

Jeg saa paa Louis. Hans gode, rolige Blik hvilede paa mig. Aldrig vilde nogen Mistanke faa Indpas hos ham, det var vist! . . . Og jeg dristede mig til at sige:

»Hør du! Vi burde næsten opkalde ham efter ham.«

Louis tænkte sig om og gentog flere Gange halvhøjt:

»Léon . . . Léon Guerault . . . Léon Guerault. Det klinger ikke saa ilde. Vi kan jo se.«

Han gav atter Barnet til Ammen og kyssede mig paa Panden.

»Jeg vil straks bringe nogle Syrener hen paa Kirkegaarden,« sagde han. »Man maa ikke glemme de døde over sin egen Lykke.«

— — — — —

Slottet Ayguenoire.

Slottet Ayguenoire, hvor Blaise de Montluc har skrevet sine Memoirer, og hvor han døde og blev begravet, vækker uvilkaarlig den Rejsendes Forbavselse, naar det vildt og skummelt dukker frem midt i det smilende Dalstrøg, der bølger i svage Højder og bløde Sænkninger fra Agen til Nerac og fra Garonne til Baïse. Paa en af de højeste Bakker omkring Roquefort-d'Agen hæver det sine firkantede Taarne; fra Landevejen kan man endnu se Jernringene i Muren, hvor den grusomme Kaptejn hængte sine fangne Huguenotter. Slottets anden Facade er endnu uhyggeligere. Lige foran den ligger en Fyrreskov, der kun er ringe af Udstrækning, men som er ualmindelig mørk, fordi dens Grene, der har faaet Lov til at vokse, som de selv vilde, filtrer sig ind i hinanden. Den stedse fugtige Jord er dækket af et halvt skimlet Moslag, og smaa hviskende Bække skærer igennem den paa

kryds og tværs; længere nede forener de sig og danner da det sorte Vand, hvorefter Egnen og Slottet har sit Navn. Ved et fremspringende Hjørne af denne Facade ligger Montluc's Grav, en ganske enkel firkantet Stenplade med en Afbildning af Kaptejnen, liggende udstrakt paa Ryggen med Armene korslagte over Kaarden og med en Hund ved sine Fødder. Baade Fodstykket og Figuren er overtrukket af grøn Skimmel.

Der kommer kun faa Nysgerrige til Ayguenoire; — denne henrivende Egn omkring Garonne er ganske ukendt for Turisterne. De faa Rejsende drager videre med Mindet om et sjældent rent Fortidsbillede, thi helt siden Ridderkrigenes Tid har den gamle Bygning staaet uforandret. Standser man fordybet i Drømme foran disse gamle urørlige Sten, som Tiden besynderlig har skaanet, vil man ikke tænke sig, at de huser levende og moderneklædte Mennesker. Og dog er Ayguenoire virkelig beboet. Ved Middagstid kan man se dets Beboere samles om Bordet i den forhenværende Vagtsal, hvis Vinduer vender ud til Montluc's Grav. Det er en gammel Dame, der sidder forvredet af Gigt i en højrygget Lænestol; en ung, endnu smuk, brunet Kvinde, hvis Hud er sørgmodigt bleg, ligesom udtørret og falmet i Slottets Ensomhed og Mørke, og en kraftig,

skægløs Fyr, sorthaaret og med en Spaniers Teint. De spiser langsomt og uden at tale til hinanden.

Og maaske har Ayguenaires Mure, der var Vidne til saamange Dramer dengang, da Montluc med Grusomhed kæmpede mod Sagnets Baron des Adrits, dog aldrig bivaanet et saa sørgeligt Skuespil, som dette huslige Drama, der hver Dag i de sidste fem Aar er bleven spillet mellem dets tre tavse Beboere.

Den gamle Dames Navn er Enkemarkise de Seyssac. I sin Tid var hun mellem de Yngste i den letsindige Skare, som Mademoiselle Eugenie de Montijo tog med til Tuilerierne. Der mødte og ægtede hun Markis'en, der tilhørte en fornem languedoksk Adelsfamilje. — Familien Seyssac paastaar, at den nedstammer fra Blaise de Montluc, og de har ogsaa virkelig faaet Slottet Ayguenoire ved direkte Arv. Parret, der blev modtaget i den kejserlige Familje, hyldede ogsaa dette Hofs og den Tids Sæder, og Markisen nævntes mellem dem, der efter Souper'erne i Compiégne halvnøgne gættede Stavelsesgaader paa uanstændige Substantiver. Imidlertid fik hun en Søn, som hun kaldte Viktor. Han var hende til megen Ulejlighed, hvorfor han blev sendt til Agen for at opammes af en eller anden kraftig rødskørtet Pige med Silketørklæde over glat,

sort Haar. Han saa næppe sine Forældre tre Gange i de paafølgende seks Aar, indtil Kejserdømmet styrtede sammen. Markis'en blev dræbt i Krigen, og Fru Markisen maatte trække sig tilbage og leve forvist paa Slottet Ayguenoire; hun var ligesom alle de øvrige glade Gaadegættersker fra Compiégne bleven ganske sløv og forstyrret ved Katastrofen.

Hun klyngede sig nu til sin Moderopgave, den sidste Grund hun havde til at leve i denne Forfaldsperiode, og det maa indrømmes, at hun blev en lidenskabelig Moder, — og ligesaa forvildet i denne som i alle sine tidligere Passioner. Den lille Markis blev slet ikke opdraget. Han voksede op, som han bedst kunde, forkælet og blindt adlydt af Moderen og Husets Tjenere. I Tyveaarsalderen var Seyssac en ung Dagdriver af en Type, som nutildags ikke er sjælden. Han forstod ikke at bruge sin Frihed til andet end til at spille Kort og tumle sig mellem Heste og Pigebørn. Hans Moder sendte ham til Paris med Anbefalingsskrivelser til alt, hvad der var tilbage af det Bonapartistiske Parti, men Paris overgik hans Smule Forstand. Og da han var nødt til at leve maadeholdent, kedede han sig. Efter et Aars Fraværelse, vendte han atter hjem til Ayguenoire og bad Moderen om at finde ham en Kone.

Hun havde allerede tænkt derpaa. Nogle Dage efter Seyssac's Hjemkomst, kom der en Gæst til Slottet, en af deres gamle Naboer, Hr. de Buch. Det var en kraftig og ungdommelig Mand nær de halvtreds. Han var af meget fin Adel, men havde, som næsten hele Landadelen der paa Egnen, været halvvejs ruineret, havde derfor tidlig expatrieret sig og rejste til Syd Amerikas Prærier for at søge Lykken med en ganske lille Kapital. Femten Aar senere vendte han hjem med en Formue paa tre Millioner, tjent ved Kvægavl. Han havde giftet sig dernede, men hans Kone var død. Nu bragte han med sig en Datter, et Pigebarn paa en tolv—tretten Aar, som han satte i Assomptionklostret i Bordeaux. Selv slog han sig ned paa sin Familjes gamle Herresæde, Roquefort-d'Agen, som han genopbyggede og indrettede med stor Pragt. Rygtet om hans Rigdom bredte sig hurtig, og naar han kørte gennem Landsbyerne, pegte man nysgerrig paa »Hr. de Buch« og hans Tjener José — en ung amerikansk *Gaucha*, der absolut havde villet ledsage sin Herre til Europa.

Allerede i lang Tid havde Enkemarkisen haabet paa at faa sin Søn gift med den lille Buch. Hun vilde da kunne beholde ham i sin Nærhed, og desuden er en Million i Medgift sjælden i Gascogne. Efter sin Hjemkomst fra

Paris var Viktor besat af et hæftigt Ønske om at blive rig; han billigede derfor sin Moders Valg. Marguerite de Buch kom ud af Klostret; hun var nydelig, med et lidt alvorligt Udtryk og Væsen. Hun havde truffet Markis'en en to—tre Gange i Løbet af det sidste Aar i Klostret, havde vænnet sig til at holde af ham, og saasnart hun havde forladt Assomption, stod derfor Bryllupet.

II.

De to første Aar af deres Ægteskab var meget lykkelige, skønt deres Lykke noget dæmpedes ved Hr. de Buchs pludselige Død, — han døde seks Maaneder efter Datterens Giftermaal af en Lungekongestion. Markis'en var meget forelsket i Marguerite. Hun var i Sandhed ogsaa den mest attraaværdige Kvinde, han i hele sit landlige Don Juan-Liv havde holdt i sine Arme. Men Tiden sløvede hans Forelskelse, og atter lokkede Tjenestepigernes og Bondepigernes Skørter ham. Han begyndte som tidligere at foretage Rejser til Agen, Bordeaux og Toulouse, og Marguerite, der saa sig forladt og hedragen, bad sin Svigermoder om Beskyttelse mod Mandens Utroskab. Men Markisen svarede blot leende,

»at Mænd var nu engang Mænd; at hun saamænd selv i sin Tid var bleven ganske anderledes bedragen af sin Mand og ikke var død af det.« Fra den Dag af blev de to Kvinders indbyrdes Forhold, der aldrig havde været ømt, meget slet. Marguerite holdt sig for sig selv saameget hun kunde, og hendes Had til Moder og Søn næredes af tungsindige Grublerier. Hun følte det, som var alle i dette melankolske Hus med de blodige Minder, fjendtlig sindede mod hende, som stod de alle paa Markis'ens Parti. Hans Smag for at færdes i lavere Selskab smigrede Tjenerskabet og Bondebefolkningen, thi Gascognerne har lige siden Henrik den fjerdes Dage elsket de Herrer, der mænge sig med dem. Marguerite var en Fremmed, hun tilhørte den forhadte spanske Race. Og i sit Halv-Fangenskab paa Ayguenoire syntes den ulykkelige Kone, at hun kun havde én Støtte, den argentinske Tjener José, som hun efter de Buchs Død havde ønsket at have om sig. Han mindede hende om Hjemlandets Prærier med deres høje Græs, om *Estancia*'en, hvor hun var bleven opdragen, og om den Fader, hun begræd. Med ham kunde hun tale sit eget Sprog, det første, hendes Læber havde stammet. Og hun vidste, at han var hende hengiven som en Hund, der

vaager over sin Herres Liv, at han for hendes Skyld var i Stand til at dræbe eller at dø.

. . . En Nat i Februar — Marguerite havde da været gift i næsten fem Aar — var Markis'en som sædvanlig ude. De to Markiser sad i den store Sal, den gamle sovende i sin Stol, den unge hensunken i Drømmerier med et Arbejde mellem Hænderne, da Slottets Tjenere pludselig som forstyrrede styrtede ind i Salen.

»Frue! Fru Markise!«

»Ja! Hvad er der paa Færde?«

»De kommer med Hr. Markis'en! . . . Han er saaret! Han er uden Bevidsthed. De er bange for, at han ikke har overlevet Turen.«

Og saaledes var det. Victor de Seyssac blev bragt hjem med et Saar i Tindingen og allerede døende. Marguerite spurgte Folkene ud, søgte at faa de nærmere Omstændigheder ved Ulykken at vide, men man vilde ikke svare, talte om et Fald fra Hesten i Bordeaux. Men den retslige Undersøgelse opklarede den virkelige Sammenhæng. Det var ganske vist i Bordeaux, at Markis'en var bleven ramt af det dødelige Slag; men det var i et af de laveste offentlige Huse og i et Klammeri med nogle Matroser. To Uger igennem fyldte denne Historie alle Egnens Blade; derpaa gik den sin Runde gennem Pariserbla-

dene. Enken maatte tømme Skammens Kalk lige til sidste Draabe. Hun tænkte en Tid paa at rejse bort fra Frankrig og vende tilbage til Amerika under José's Beskyttelse. Men nej, først vilde hun hævne sin visnede Ungdom, sin tilsmudsede Hustru-Ære; og da hun ikke længer kunde naa Victor de Seyssac, besluttede hun at hævne sig paa hans Moder, den gamle Markise, hvis Taarer siden Sønnens Død ikke hørte op at flyde.

Samme Dags Aften som den sørgelige Sag var sluttet — Morderen var ikke bleven fundet, Undersøgelsen havde kun bragt Offerets Skam og Skændsel for Dagen — gik Marguerite de Seyssac op paa sit Værelse og ringede paa José.

»Hør, Pepito,« sagde hun til ham, »du holder jo meget af mig, — gør Du ikke?«

»Ak jo, Señora. Jeg elsker Dem som Vorherre selv.«

»Nej, du elsker mig ikke som Vorherre, du elsker mig, som en Mand elsker en Kvinde. Svar mig ikke,« udbrød hun, da Gauchoen gjorde en afværgende Bevægelse. »Jeg ved det. Du forelskede dig i mig, allerede mens jeg var ganske lille, da du lærte mig at ride langs ad Hækkene ude paa Estancia'en. Og senere, dengang Fader vendte tilbage til Frankrig, var det for min Skyld, du vilde følge med ham. Er det ikke sandt,

hvad jeg siger? . . . Mens jeg opholdt mig i Klosteret, saa jeg dig saa mangen en Gang om Søndagen strejfe om udenfor Assomptions Mure for at faa mig at se ved Vinduet. Og dengang jeg giftede mig, græd du i Kirken som et Fruentimmer . . .«

Manden havde kastet sig for hendes Fødder.

»Tilgiv mig! Tilgiv mig! . . .« bad han.

»Jeg har jo aldrig sagt et Ord, Señora, aldrig gjort noget som helst . . .«

»Det er meget sandt. Du har aldrig glemt, hvem du var, og hvem jeg var. Men hør nu, José. Se paa mig. Jeg er jo endnu smuk, til trods for al den Kummer, jeg har lidt . . . Se paa mig . . .«

Hun rev det Fichu af, som hun altid, efter sit Lands Skik, bar korslagt over det dybt nedringede Kjoleliv.

»Skøn . . . Skøn som Guds Moder,« stammede Pepito med flammende Øjne.

»Godt, jeg vil være din Elskerinde. Forstaar du mig — din Elskerinde? Du tror ikke, at det er sandt? Men det er sandt. Jeg vil tilhøre dig; du skal blive min Elsker . . . Forstaar du?«

Hun bøjede sig frem mod Pepito og gentog, mens hendes Blik hvilede i hans:

»Din Elskerinde, hører du!«

Manden sprang op ude af sig selv og vilde gribe hende i sine Arme. Hun traadte tilbage og standsede ham med en Bevægelse.

»Nej! Endnu ikke. Jeg maa først vindes . . .
Du maa sværge mig noget . . .«

»Hvilket?« stammede José. —

— »Hvem skal jeg dræbe?« tilføjede han ligefrem.

Marguerite svarede:

»Ingen . . . ikke nu i det mindste. Du maa kun blindt adlyde mig, gøre alt, hvad jeg vil, og saaledes som jeg vil det. Imorgen, naar Frokostklokken lyder, skal du gaa ud af mit Værelse sammen med mig, du skal tage Plads ved Bordet mellem mig og Markisen . . .«

»Ja . . .«, sagde José.

»Du skal ogsaa spise til Middag med os, og du skal blive siddende hos os i Salen om Aftenen . . . Hvis du faar Lyst til at kysse mig, skal du gøre det, saa hun ser paa det; du skal tage mig paa Skødet, saa hun ser det, forstaar du?«

»Ja . . .«

»Hvis Nogen her paa Slottet vover at fornærme dig, jager jeg ham bort; og hvis nogen fornærmer mig, dræber du ham, ikke sandt?«

»Jo.«

»Sværger du?«

»Ved Kristi Hoved.«

»Det er godt. Nu er jeg din.«

Efter den Nat er der gaaet Aar, — men Marguerite har ikke strakt Vaaben. Moderen forsøgte først at gøre Modstand. Men José slæbte med Magt den Lænestol, hvori den alderdomssvage Dame sad fastlænket af Gigt, hen ved Siden af sin egen. Hun vilde derpaa intet spise. Man lod hende have sin Vilje, og Sulten gjorde det af med hendes Modstand. Nu er hun besejret. Hun taaler resigneret den Forsmædelse hver Time paa Dagen at se denne Gaucho, der føler sig stærk ved Marguerites Støtte og ved den Skræk, han indgyder, indtage hendes døde Søns Plads i den gamle historiske Bygning, ved de fælles Maaltider og ved Svigerdatterens Side . . . Nu og da svulmer dog hendes saarede Patricier-Hjærte af stolt Stridslyst: Hun paakalder Døden, der skal befri hende fra denne Skændsel. Men Døden er Medvider i den grusomme Hævn og skaaner det skrøbelige Legeme.

Endnu i lang Tid vil den forhenværende Gaardskarl fra Argentina ved hvert Maaltid sætte sig mellem de to Markiser de Seyssac i Vagtsalen paa Slottet Ayguenoire.

Besøget paa Kirkegaarden.

Som alle gode Embedsmænd var Hr. Maurice Dautricourt, Raadmand i Eure, meget regelmæssig i sine Udskejelser.

Hver Lørdag tog han med Middagstoget til Paris medførende en meget let Bagage. Han ankom Kl. 2. Med sin Vadsæk i Haanden gik han derpaa nogle hundrede Skridt opad Amsterdamgade og drejede ind ad Porten i Nr. 58 B. Han steg op ad den rene, men tæppeløse Trappe til anden Sal. En Plade paa en enkeltfløjet Dør underrettede de Forbipasserende om, at her boede: »Frøken Grave, Modehandlerinde«. Dautricourt ringede paa, og en eller anden lille Tøs, en sølle forpjusket og koket Syelev, lukkede op; mens han hængte sin Overfrakke op og satte Vadsækken fra sig, løb hun ind i Systuen og raabte: »Frøken, Herren er kommen!«

. . . Bekendtskabet var blevet sluttet en Lørdag Aften ved et tilfældigt Møde i et Boulevard-

Teater. Marthe Grave, der var sammen med et tolvvaars Pigebarn, sad lige ved Siden af Dautricourt. I Gasbelysningen forekom hun ham nydelig, hendes Hud var sygelig elfenbensbleg, hendes Haar sort som Gagat, og hun var meget net klædt. Embedsmanden var galant, laante hende sin Kikkert, sagde hende Skuespillerindernes Navne, og indbød, da de forlod Teatret, paa en Kop Chokolade. Hos Zimmer blev Venskabet sluttet. Dautricourt sagde hende sit Navn og sin Titel, og han fik at vide, hvem hans Naboerske var, at hun levede alene i Paris, at hendes Moder var død, og at hendes gamle Fader levede paa Coubert i Brie, en Slags Landbrugsskole, der bestyredes af Marthes ældste Søster. Den yngste Søster var endnu i Klosterskole hos de graa Søstre i Brie-Comte-Robert, hun kom blot til Paris tre—fire Gange om Aaret, og Marthe gik da paa Komedie med hende for at more hende.

Dautricourt fulgte de to Søstre lige til Amsterdamgade. Han havde budt Marthe sin Arm og trykkede den betydningsfuldt. Ved Porten blev han pludselig nærgaaende, men Marthe pegede paa Pigebarnet og hviskede halvhøjt:

»Iaften gaar det umuligt an . . . Kom og besøg mig næste Lørdag.«

Han svigtede ikke. Og i tre Aar havde

dette nu varet ved med et Besøg hver ottende Dag, fra Lørdag til Mandag Morgen, undtagen de sjældne Uger, da den lille Søster var i Besøg hos Marthe. De Søndage blev Dautricourt hjemme i Evreux, men der var saa drabelig kedeligt, at han bagefter følte sig endnu mere fornøjet over sit lille Forhold til Marthe. Forøvrigt var Marthe og han som skabte til at forstaa hinanden; de elskede begge Orden, ydre Korrekthed og Spar-sommelighed. Embedsmanden gav sin Elskerinde nogle Penge, ikke mange, fordi han langtfra var rig, men saameget han kunde, fordi han endnu mindre var gærrig. Marthe tog imod dem. Hendes Beskæftigelse som Modehandlerinde var vistnok mere indbringende end hans Stilling som Embedsmand, men hun havde den specifikt franske Opfatning, at en Kvindes Gunstbevisninger altid bør betales, ialfald for en Forms Skyld. Det forhindrede hende paa ingen Maade i at holde oprigtig af Dautricourt og at være ham tro. Hun fandt ham distingueret og dannet og med et Væsen, der just passede sig for en særdeles velkonserveret trediveaarig Mand.

En Lørdag i Juni, da Dautricourt omkring Kl. 11 om Formiddagen vendte hjem til Evreux efter en Revisionsrejse, der havde varet i tre Dage, fandt han mellem sin Post en sortrandet

Konvolut med Paris' Poststempel. Han aabnede Brevet og læste følgende:

Hr. Dautricourt.

Jeg har den sørgelige Meddelelse at gøre Dem, at min Søster, Frøken Grave, hos hvem De jo af og til kom, pludselig er død igaar, Tirsdag, af sin Hjærtefejl. Jeg er nu i Paris med min ældste Søster. Liget vil blive bisat imorgen, og jeg antager, De vil sætte Pris paa at være tilstede. Min ældste Søster rejser hjem lige efter, fordi hendes Nærværelse er nødvendig paa Coubert. Jeg derimod bliver her lidt for Forretningens Skyld.

Bisættelsen finder Sted Kl. 10 Formiddag.

Jeg er med Agtelse

Marthes hengivne Søster

Marie.

E. S. Det var mig, der var i Teatret med Marthe den første Gang.

Dautricourt var under Læsningen bleven bleg. Man hører aldrig med Ligegyldighed, at en Kvinde, som længe har været ens Elskerinde, er død. Dautricourt følte en Prikken i sine Øjenlaag, som om hans Øjne, der saalænge havde været afvant med Taarer, forsøgte paa at græde.

Han satte sig ned, mens han mumlede: »Stakkels Pige.« — Hans Vrede mod Døden, der havde berøvet ham en kær Veninde, fordobledes ved en egoistisk Ærgrelse over, at hans Vaner vilde blive forstyrrede, og ved Udsigten til de indholdsløse Søndage i Fremtiden. Stakkels Marthe. Det var forbi; han skulde aldrig mere faa hende at se. Han tænkte paa, at hans Fraværelse paa Begravelsesdagen maatte have forekommet baade de to Søstre og Husets Folk besynderlig. Den Forklaring, de sandsynligvis have givet af den, stødte baade hans gode Hjærte og hans Sans for det Korrekte. Hvor kedsommeligt, at Brevet ikke var bleven sendt efter ham. Saa vilde han i det mindste endnu engang have faaet sin Venindes Hjem at se, Sovekammeret, Systuen og Salonen, hvor der hang Damehatte omkring paa Træopstandere. Pludselig huskede han, at han havde sit Nattøj, sine Barbersager, sit Portræt og nogle Breve liggende hos Marthe. Dette bestemte ham:

»Jeg maa derind,« tænkte han.

Om et Kvarter gik det Tog, hvormed han sædvanligvis rejste. Han gjorde i en Fart sine Forberedelser og løb til Banegaarden. Og til den sædvanlige Tid ringede han paa hos sin Elskerinde.

Han snarere gættede end huskede, at den

unge blonde Pige, der lukkede op for ham, saa buttet og hvid i sin Sørgekjole, var Marthes yngste Søster.

»Mit Navn er Dautricourt,« sagde han.

Hun blev meget rød og trak sig lidt tilbage.

»Værsgod at gaa ind i Salonen,« sagde hun. Hun fattede sig dog snart og tog Plads ligeoverfor ham. Raadmanden begyndte at forklare, hvorfor han ikke var kommet til Sørgehøjtideligheden — Historien med Revisionsrejsen. Stilheden i Salonen, som ellers oplivedes af Støjen fra Systuen ved Siden af, — og den unge Piges Nærværelse, gjorde ham genert. Og ganske naturlig lagde denne hans Generthed ham — ligesom i Retssalen hjemme i Evreux — officielle Talemaader i Munden.

Frk. Grave havde taget sit Lommetørklæde frem og græd stille, hvad der bragte Dautricourt ganske fra Koncepterne. Han tav og lod sit Blik flakke om i Stuen. Opstanderne stod paa deres sædvanlige Plads med forskellige Hatte. Men paa Sofaen tiltrak en stor Ligkrans sig hans Opmærksomhed. Den var af sorte og hvide Perler med en Glasplade midt paa, der lignede en Slags Bonbonæske uden Indhold, og hvorpaa man kunde læse følgende Inskription: Farvel!

Den unge Pige var hørt op at græde.

»Ser De paa Kransen? Jeg købte den iafes. Er den ikke køn? . . . Den koster toogtyve Francs.«

Dautricourt rejste sig og gik hen og betragtede Kransen nærmere, saa opmærksomt, som om det drejede sig om en Genstand, han særlig forstod sig paa at vurdere. Derpaa satte han sig atter ned og sagde:

»Den er ogsaa de Penge værd. Den er meget smuk.«

Marie tørrede sine Øjne og pudsede sin Næse. Ogsaa hun betragtede Kransen med Tilfredshed. Nu fik Dautricourt en Idé.

»Frøken, vil De tillade mig at skænke denne Krans til — (han blev forvirret) — til Erindring . . . hm . . . kort sagt til at betale den.«

Marie betænkte sig og svarede:

»Nej. De forstaar jo nok, at jeg ogsaa gerne vil lægge en Erindring paa hendes Grav. Men vi kan jo være lige om den, hvis De synes.«

Det blev aftalt. Denne Overenskomst havde ligesom bragt dem nærmere til hinanden, og de gav sig til at passiare mere ligefrem. Marie fortalte de sidste Dages Begivenheder. Om Telegrammet, der var kommen med Expres til Landbrugsskolen, med Anmodning om straks at komme, fordi Marthe var meget syg. Om Natterejsen sammen med den ældste Søster, om Ankomsten,

og om hvorledes de havde fundet Marthe død og en Præst og Portneren vaagende ved hendes Seng.

»Saa kom Begravelsen og al den Kedsommelighed bagefter,« tilføjede den unge Pige med sin melodiske Stemme, der klang saa pudsigt i hendes Mund med de egensindige Vige. »Min ældste Søster maatte straks rejse hjem, og det er derfor mig, der maa ordne alt angaaende Arven hos Notaren. Det maa jo afgøres, hvad der skal blive af Systuen. Oversyersken vil nok overtage Forretningen, men hun vil næsten ingenting give for den, og jeg tænker paa, om jeg ikke selv skulde fortsætte den. Jeg er meget dygtig til Søm. Nede hos de graa Søstre forestod jeg Arbejdsstuen. Jeg lærer nok hurtig at lave Hatte. Det forskrækker mig blot at skulle være ene i Paris . . .«

Dautricourt sad og hørte til. Han fandt hende morsom og tiltalende. Da hun nævnte »Arven«, tænkte han paa, at de Penge, han regelmæssig havde givet Marthe, og som hun lagde tilside, nu skulde gaa til denne livlige og flinke lille Landsbypige, og Tanken tiltalte ham.

Han ledte efter en Anledning til at bede om at faa sine Barbersager, sin Natskjorte og sit Portræt tilbage. Men nej! — Det syntes ham ikke synderlig passende at betro disse sine in-

time Anliggender til en ung Pige. »Jeg kan skrive til den ældste Søster,« sagde han til sig selv. Han rejste sig for at tage Afsked.

Marie syntes overrasket.

»Vil De allerede afsted? Vil De da ikke gaa med?«

»Gaa med . . . Hvorhen?«

»Hen paa Kirkegaarden naturligvis. Bringe Kransen derud. Det er ikke saa langt. Blot ved Enden af Amsterdamgade . . . Montmartre-Kirkegaard.«

»Jo selvfølgelig, Frøken,« svarede Raadmanden. »Jeg vil med den største Fornøjelse ledsage Dem. Saa tager vi en Droske.«

»Ja, det er godt,« sagde Marie. »En Droske for Kransens Skyld, og saa spaserer vi tilbage. Jeg skal blot have min Hat paa.«

Hun lod ham blive alene tilbage i Salonen. Gennem Døren, der var bleven staaende paa Klem, stjal melankolske Minder sig ind og fyldte den tomme Stue, genkaldende i den unge Mands Erindring hans Elskerindes Væsen og Bevægelser og alle de Kærtegn, hvortil hvert af Stuens Møbler havde været Vidne — stærkt fremhævende den frygtelige Modsigelse mellem Elskov og Død. Marie kom atter ind, nydelig at se til i sin sorte Kjole og med den sorte Hat med Slør af engelsk Crêpe; han følte sig meget trøstet.

. . . Klokken var omtrent to, da Drosken satte dem af foran Gitterporten paa Montmartre-Kirkegaard. Dautricourt tog Kransen under sin højre Arm; den venstre bød han Marie. Saaledes traadte de ind i de Dødes Have; de spaserede langsomt og stille ad de frisk vandede Grusgange i det stærke Solskin, der blinkede i Buxbomhækkenes blanke Blade og i de ensformig tempelformede Gravstene.

Begge var de varme og følte sig trætte. For at sige noget, spurgte Raadmanden:

»Er De vis paa, at De kan finde frem?«

»Aa ja,« svarede den unge Pige. »Jeg husker Vejen ganske tydelig.«

De drejede af fra den store Allé og slog ind paa en lille Sti, der førte lidt til højre. Her var Gravstederne mere beskedne og laa tættere sammen. I denne Del af Haven var der ogsaa flere Trær. Det var, som om de fattige Folk, der laa begravede her, havde ønsket at hvile — som de havde levet — i Skyggen. I Træerne skændtes Spurve.

Marie standsede foran en nøgen Jordvold og sagde:

»Dér er det.«

Hun skridtede over Buxbomhækken; Dautricourt fulgte efter, og de gik hen til et lille, sort

Trækors, der var ganske nyt og skinnede, som om Malingen endnu ikke var tør. Mellem to Taare-Stænk stod i hvide Bogstaver: Marthe Grave, samt Fødsels- og Dødsdag og Aar.

Efter at den unge Pige havde besigtiget Graven med et husmoderligt Blik, bredte hun sit Lomme-tørklæde ud paa Jorden og knælede ned. Dautricourt blev staaende; han tog sin Hat af og indtog en tankefuld Stilling.

Han tænkte paa absolut Ingenting, fortumlet som han var efter Spasereturen i den stærke Varme og denne Morgens uforudsete Hændelser. Pludselig lød en sagte Hulken ved Siden af ham. Denne Hulken virkede som et let Stød paa ham og bragte den Bevægelse, der var opsamlet i hans Hjærte, til at skylle over. Den nyopkastede Jord, Korset, Gravpynten, Cypresserne og Buxbom-hækkene blev pludselig mørke omkring ham, ligesom et Landskab, naar Skyerne i et Nu dækker Solen.

En opblussende Vemod satte hans Nerver i Bevægelse, og i denne Vemod blendedes uadskillelig hans venlige Følelse for den Levende og Sorgen over den Døde.

Stakkels Marthe! Han saa hende atter for sig, saa bleg og saa træt, som hun havde været særlig i de sidste Uger, hun levede. Hun var den eneste, der havde vist ham Kærlighed i alle disse

ti Aar, siden han mistede sin Moder. Der vaagnede hos ham en Rædsel for hans fremtidige Liv som Embedsmand uden Haab om flere af deres Søndage paa Tomandschaand, kun delt mellem goldt Arbejde og Adspredelserne paa Kaféen. Og da hans Tanker atter havde begyndt at beskæftige sig med hans egen Person, blussede hans Sorg end mere op, og han maatte viske en flygtig Fugtighed bort fra sine Øjne.

I samme Øjeblik rejste Marie sig. Hun saa, at han havde grædt, og deres Bevægelse fordobledes ved den gensidige Sorg, uvilkaarlig handlede de som naturligt er for nære Paarørende, der ser en Slægtnings Kiste blive lukket: De sank i hinandens Arme. Raadmanden kyssede den unge Pige oppe paa Kinden midt imellem de salte Taarer.

Hun gjorde sig blidt løs og sagde lidt rød og forlegen:

»Skal vi saa gaa?«

Dautricourt nikkede samtykkende, og de forlod Gravstedet ad samme Vej, som de var kommen. Marie gik foran, tavs og med sænket Blik. Hendes Bryst hævede sig uregelmæssig og svulmede af Graad, naar Sorgen atter kom over hende. Den unge Mand følte den Lyst, der paakommer ethvert følsomt Mandfolk ved Synet af en smuk Kvinde, der græder — Lysten til at tage hende

i sine Arme og kærtegne og trøste hende med venlige Ord.

Ved Kirkegaardsporten var det, som om Marie vaagnede op.

»Nu skal De blive fri for mig, Hr. Dautricourt,« sagde hun. »Jeg maa gaa til Notaren, og De har naturligvis Forretninger.«

Dautricourt havde aldeles ingen Forretninger, men den uvant anspændte Tilstand, hvori hans Følelsesliv lige fra Morgenstunden af havde befundet sig, havde gjort ham træt, og han stammede:

»Ja . . . Jeg . . . har noget at udrette i Ministeriet.«

Men da hun saa ham ind i Øjnene, blev han ked over at skulle skilles fra hende og fik Lyst til at se hende igen.

»Vil De være saa elskværdig at spise til Middag med mig i Eftermiddag?«

Hun paatog sig atter den spekulative Mine, der var saa pudsig og svarede:

»Ja vist. — Jeg er jo ganske alene. Der er ingenting, jeg heller vil. Hvor skal vi spise. Maaske i Deres sædvanlige Restauration i Maubeugegade?«

»Kender De den?«

»Ja, udmærket godt. Marthe gik altid derhen med mig, naar jeg var i Paris.«

»Naa — saa er det altsaa en Aftale . . . Og hvad Tid?»

»Klokken syv . . . Og, hvis det passer Dem, saa mødes vi ved Omnibuskontoret ved Notre Dame de Lorette.«

De trykkede hinandens Hænder. I nogen Tid blev Dautricourt staaende og saa efter den sorte Silhuet, der fjernede sig i en Sky af Støv og Sol. Ved en Omdrejning af Gaden forsvandt den. Saa gav han sig til at gaa lige ud ad Boulevarderne, henimod Triumfbuen og derpaa ned ad Champs Elysées. Damer af den fine Verden, hvis Vogne fulgte langsomt efter dem langs med Fortovet, Barnepiger, Arbejdersker og Kvinder, hvis Kærlighed er tilfals, strøg ham forbi. En eneste Tanke besatte ham — den som er de fri Forbindelsers hemmelige Baand: »Jeg er for gammel til nu at knytte en ny Forbindelse.« Og hver Gang gav han sig i Hemmelighed det Svar: »Men . . . hvorfor ikke Søsteren, hvis hun bliver i Paris? Hun ser ikke ud som nogen Helgen.« Hans irriterede Sindsstemning steg indtil Raseri, han følte Lyst til at slaa de Forbigaaende; tilsidst gik han ind i en Kafé og gav sig til at læse Aviserne igennem, alle sammen, fra Titelen til Annoncerne, saa ivrig som om han udførte et alvorligt Hværv, — indtil det Øjeblik

kom, da han kunde begive sig til Notre Dame de Lorette.

Marie mødte præcis. Klokken slog syv, da hun kom, — han havde allerede ventet i tyve Minutter. De smilede til hinanden . . . og de saa begge, at det var med Glæde, de mødtes igen. De gik hen til Restaurationen i Maubeuge-gade og slog sig ned ved det sædvanlige Bord.

Maaltidet blev efterhaanden og ganske naturlig meget muntert. Efter en stiltiende Overenskomst, som Folk der har havt Sorg nok, nævnte de sletikke Marthe. Marie fortalte om sin Ungdom, om Gaarden paa Landet, om Klosteret i Brie-Comte-Robert og om Arbejdsstuen der. Hun var livlig og kvik. Herrerne ved Nabobordene kastede stjaalne Blikke paa hende, den Slags Blikke, der søger at gribe og tænde den andens Blik. Dautricourt saa det og følte sig sletikke misfornøjet derover.

Derpaa talte de om Fremtiden. Skulde hun bestemme sig til at slaa sig ned i Paris, eller skulde hun afhænde Modeforretningen.

Dautricourt var af den Mening, at hun burde blive i Paris. Hun indvendte sin Uerfarenhed og sin Skræk for Ensomheden.

»Jeg for min Part staar ganske til Deres Disposition,« sagde Dautricourt.

Han havde taget hendes Haand og trykkede

den ømt. Og bag de Ord, de sagde, gættede de Tanker, der ikke udtaltes.

Ved Desserten bestemte den unge Mand sig til at tale om sine Breve, sit Portræt og sine Barbersager. Marthes Søster huskede, at hun havde set dem, og de blev enige om, at han kunde hente dem om Aftenen, naar han fulgte hende hjem; han vilde saa bagefter rejse direkte hjem til Evreux med 10,20 Toget.

Da de forlod Restaurationen efter at have drukket Kaffe og bagefter Solbærrom, var det bleven temmelig sent. De spaserede hurtig gennem Amsterdamgade til Nr. 58 B. Marie søgte hans Sager frem, pakkede dem ind i en Avis og bandt Sejl garn om. Raadmanden havde lagt sin Hat fra sig og lyste for hende. Hendes Hænder rystede let.

Da den Forretning var endt, blev de et Øjeblik staaende at se paa hinanden. Dautricourt mumlede:

»Naa, saa maa jeg vist sige Dem Farvel.«

Ligesom før paa Kirkegaarden gjorde Afskeden ham bedrøvet. Marie svarede ikke noget. Han tænkte ved sig selv: »Det er meningsløst at skilles saadan.« For at forhale det en Smule, fandt han paa at sige:

»Før jeg gaar, vil jeg jeg gjerne se Marthes Værelse . . . en sidste Gang.«

Hun svarede med et: »Ja«, der blev sidende i Halsen. Dautricourt tænkte: »Hvis jeg ikke forsøger nu, er det forbi for altid . . . Jeg faar hende aldrig mere at se.« Hun gik foran ham ind i Værelset og stillede Lyset fra sig paa Natbordet. — Da samlede han alt sit Mod, greb den unge Pige i sine Arme og kysede hende paa Ansigt, Bryst og Haar. Hun strittede imod og stammede: »Jeg tror, De er ganske gal!« . . . Men han blev ved. Da blæste hun Lyset ud med en hurtig, forlorent uskyldigt Bevægelse og lod sig kysse.

Næste Dags Aften fulgte Marie Raadmanden paa Banegaarden. I Venteværelset talte de om deres Planer for Fremtiden. Marie var fast bestemt paa at fortsætte Modeforretningen, — paa den Maade kunde de sees hver Uge. Tiden var knap. Dautricourt vilde liste en blaa Seddel i Haanden paa den unge Pige. Men hun afslog den og var nær ved at græde.

»De skylder mig kun elleve Francs — Halvdelen af Kransen.«

Han gav hende dem, og da hun højtidelig puttede dem i sin Portemonnæ, mumlede han smilende:

»Det kan nu være det samme, — men tænk om stakkels Marthe kunde se os.«

Marie svarede ganske troskyldig, — hun tænkte paa Kransen og deres Besøg paa Kirkegaarden:

»Ja, da kunde hun ialfald se, at vi ikke har glemt hende.«

Tiggeren.

Dette er en lille Historie — spinkel og ubetydelig, saa spinkel og ubetydelig, at jeg er bange for at berøve den dens svage Ynde, dens lette Duft, ved at fæste den paa Papiret med skrevne Ord. Hvoraf kommer det da, at den gjorde et saa dybt Indtryk paa os den Aften, vi fik den fortalt, midt i en moderne Middags sammensatte Luxus og af selve den elskværdige Dame, der er dens Heltinde; — et saa dybt Indtryk, at den i vor Del af det parisiske Selskabsliv er bleven en klassisk Fortælling, der har vundet Hjemstavnsret i alle selskabelige Krese, og hvortil en Hentydning altid er velkommen og altid forstaas. Maaske fordi den var som en ren Luftning i al den slibrige Sladder og al den banale politiske og literære Snak. — Maaske ogsaa fordi der paa samme Maade som en Stilling, en Bevægelse kan være nok til at røbe et kvindeligt Legeme under Klædedragten — undertiden blot behøves

nogle ganske faa oprigtige Ord af en Kvindes Mund for at afsløre os hele hendes Sjæl.

Der var bleven talt om de hemmelighedsfulde Tilskyndelser, — Videnskaben har nu klassificeret dem og givet dem Navn, — som kun faa Mennesker kan sige sig fri for; nogle tvinges uimodstaaelig til at tælle Blomsterne i Tapetpapiret eller Bøgerne i Bogskabet, overhovedet alt, hvad der kan tælles i deres Nærhed; — andre til, naar de gaar henad Fortovet i en Gade, at anstrænge sig for at naa en Lygtepæl, inden en Droske har indhentet dem eller inden Uret har slaaet sit sidste Slag; — atter andre til hver Aften, inden de gaar i Seng at plage sig med mærkelige Øvelser i Retning af at stille Ting op i en vis Orden eller kigge i Skabe og Kister. — Kort sagt om alle de flygtige Sygdomme, som vore moderne Hjærner lider af; Strejf af Monomani og Galskab, der er nedarvet fra Generation til Generation, indtil de har udbredt sig i den hele Menneskehed. Og alle sammen bekendte vi vore Svagheder, vore komiske Tilfælde af saadan Forrykthed, — beroligede ved at høre de andres Bekendelser og henrykte over at finde andre lige saa gale eller værre end vi selv.

En ung Frue havde ingenting sagt. Hun hørte paa os med en Smule Forbavselse malet

paa sit smukke, rolige Ansigt, der indrammedes af et meget regelmæssig ordnet, glat, sort Haar.

En af Selskabet spurgte hende:

»Men nu De, Frue? Er De ganske fri for vore moderne Manier? De har ikke den mindste Smule nervøs Elendighed at bekende?«

Hun syntes samvittighedsfuldt at søge i sin Hukommelse, men rystede saa paa Hovedet. Vi følte, at det var sandt. Baade hvad man saa, og hvad man hørte om hende — hendes rolige Væsen og hendes Ry som trofast Hustru — stillede hende udenfor Kresen af disse mondæne Dukker, der nys havde skriftet deres Smaagalskaber.

Imidlertid følte hun sig aabenbart ilde tilmode over at maatte sige sig saa fuldkommen fri, mens alle andre havde bekendt deres Plager. Hun betænkte sig derfor.

»Nej, jeg kan ikke sige, at jeg til daglig Brug tæller Numrene paa Droskerne eller laver Fortegnelser over Indholdet i mine Skabe, inden jeg gaar i Seng . . . Men jeg har alligevel forleden Dag følt noget lignende, som det De taler om, hvis jeg da har forstaaet Dem ret, — en Slags indre Tilskyndelse, en Kraft, der tvang mig til øjeblikkelig at udføre en ligegyldig Handling, som om det galdt mit Liv.«

Man forlangte at høre Historien, og hun fortalte den villig og fordringsløst, næsten som

om hun bad om Undskyldning for, at hun saalænge lagde Beslag paa Selskabets Opmærksomhed for en saa ubetydelig Historie.

»Ja, jeg skal med to Ord fortælle Dem, hvad der hændte mig. Det var for fem—seks Dage siden. Jeg var ude at spasere med min lille Pige, Suzon, — De kender hende jo, hun er otte Aar gammel. Jeg fulgte hende til hendes Kursus, thi den unge Dame gaar allerede paa Kursus. Da Vejret var meget smukt, havde vi bestemt os til at spasere ad Champs Elysées og Boulevarderne til vort Bestemmelsessted i Lafittegade. Vi gik fornøjet og sludrede sammen, indtil vi oppe paa den runde Plads fik Øje paa en Krøbling, en ganske ung Fyr, der slæbte sig hen til os og strakte Haanden frem uden at sige noget. Jeg havde min Parasol i den højre Haand, og med den venstre løftede jeg min Kjole op. Jeg maa bekende, at jeg ikke havde Taalmodighed til at stanse og finde min Portemonnæ. Jeg gik videre uden at give Tiggeren noget.

Suzon og jeg fortsatte vor Vej ned ad Champs Elysées. Min lille Pige var pludselig bleven tavs. Jeg selv havde, uden at vide hvorfor, heller ingen Lyst til at sige noget. Vi naaede Concordie-Pladsen uden at have vekslet et Ord siden vort Møde med Tiggeren. Og lidt efter lidt mærkede jeg, at der fødtes og voksede en

vis Ængstelse hos mig, — et Ildebefindende, en Følelse af at have begaaet en uoprettelig Handling, og at jeg paa Grund heraf var truet af en ubestemt fremtidig Fare. I Almindelighed bestræber jeg mig for at læse i mit eget Indre, saa klart jeg formaar. Jeg prøvede da ogsaa nu min Samvittighed, mens vi stadig spaserede videre . . . Naa, tænkte jeg ved mig selv, jeg har saamænd ikke begaaet nogen meget svær Synd mod Barmhjørtheden ved ikke at give den Tigger noget. Jeg har aldrig rost mig af at give til alle dem, jeg møder. Jeg vil være mere gavmild mod den næste . . . saa er det godt . . . Men alle mine Fornuftgrunde kunde ikke faa Bugt med mit eget Jeg. Min indre Misfornøjelse voksede til en hel Angst — saa stærk, at jeg ti Gange havde Lyst til at vende om og gaa tilbage til det Sted, hvor vi havde mødt Krøblingen. Vil De tro det? En daarlig Selvfølelse holdt mig fra at gøre det i min lille Piges Nærværelse. Vi duer ikke meget, naar vi skal handle, udsat for andres Dom.

Vi var næsten fremme og skulde lige til at dreje om Hjørnet af Lafittegade, da Suzon forsigtig trak mig i Kjolen for at faa mig til at stanse.

»Mama,« sagde hun.

»Hvad er det, min lille Ven.«

Hun saa paa mig med sine store blaa Øjne og sagde alvorlig:

»Mama, hvorfor gav Du ikke noget til den stakkels Mand i Champs Elysées.«

Ligesom jeg havde hun ikke tænkt paa andet, siden vi mødte ham; hendes Hjærte var ligesaa beklemmt som mit, men hun var bedre og ærligere end sin Moder og tilstod ganske ligefrem sin Ængstelse.

Jeg nølede ikke et Øjeblik, men sagde straks:

»Det har du Ret i.«

Vi havde gaaet hurtigere, end vi plejer, mens vi plagedes af vor fikse Idé. Der var endnu en tyve Minutter til Skolen skulde begynde. Jeg raabte paa en Kusk, steg ind med Suzon, og Kusken kørte hurtig ad Champs Elysées, opmuntret ved Løfte om rigelige Drikkepenge.

Vi sad og holdt hinanden i Haanden, Suzon og jeg. De maa tro, vi var aldeles ikke rolige endnu. Sæt, at Tiggeren var gaaet. Sæt, at vi ikke kunde finde ham.

Da vi atter naaede den runde Plads, sprang vi ud af Vognen og saa os om. Der var ingen Tigger. Jeg spurgte en af de Koner, der lejer Stole ud. Hun huskede, at hun havde set ham, men tilføjede, at det ikke var en af Pladsens faste Tiggere, og hun vidste ikke, til hvilken

Side han var gaaet. Det hastede, og vi vilde allerede bedrøvede køre bort, da Suzon pludselig fik Øje paa Manden, der sad paa Hug, støttet op mod et Træ. Han sad og sov i Skyggen med sin Hat mellem Knæerne.

Suzon gik paa Taaspidserne hen til ham og lod et lille Guldstykke glide ned i hans tomme Hat; saa kørte vi tilbage til Lafittegade. Jeg ved nok, at det var meningsløst, men vi omfavnede hinanden, som om vi var undslupne fra en stor Fare . . .«

Den unge Frue tav, ganske genert over at have talt saa længe om sig selv og under saa fuldkommen Stilhed. Vi andre, der ærbødigt havde lyttet til hendes Fortælling, — os forekom det, som havde vi indaandet meget ren Luft eller drukket friskt Vand lige fra Kilden.

Bindeleddet.

*Grevinde Clotilde d'Arminges til Frøken Zabel Sivry
ved Bouffes-Parisiens.*

Søndag.

Frøken!

Jeg maa bede Dem ikke blive altfor overrasket over at modtage dette Brev. Vi kender vistnok hinanden af Navn og Udseende (og det af gode Grunde), men jeg maa tilstaa, at vi ikke egentlig syntes bestemte til at staa i Brevvexling med hinanden. De maa tilgive mig; Skylden er Grev Maximes, min Mand og Deres . . . Ven. I to Dage og ligesaa mange Nætter har Grev d'Arminges ikke været hjemme. Han har fuld Frihed til at more sig, hvor og hvorledes det behager ham; jeg skal være den sidste til at vaage over hans Skridt. Imidlertid kan en saa langvarig Fraværelse fra Hjemmet ikke undlade at ængste mig. Greven er en korrekt Mand; og naar han derfor ikke har sendt mig et beroligende

Ord, maa det være fordi det er ham umuligt at gøre det. Som De uden Tvivl ved, lider Grev d'Arminges, der jo ikke længer er helt ung, af et Hjærtetilfælde, der ofte i lang Tid berøver ham Evnen til at bevæge sig, ja endog ethvert Tegn paa Liv. Disse Tilfælde af Besvimelser kræver en særlig Pleje og en Specialists Behandling. Har han maaske faaet et saadant Anfald hos Fremmede? Det er dette, jeg frygter.

Min Mand forlod mig Fredag Aften til sædvanlig Klubtid. Nu er vi snart over Søndag, og han er fremdeles borte. Jeg har haft Bud i Klubben; han er ikke set der, hverken Fredag eller de paafølgende Dage. Jeg har endogsaa tilladt mig at sende en betroet Kammerpige hen til Deres Portner; man svarede, at Hr. d'Arminges ikke havde vist sig dér i to Dage. Inden jeg sætter Politiet i Bevægelse, hvad jeg krymper mig ved, har jeg dog villet henvende mig direkte til Dem. Jeg haaber, at De forstaar, hvilke Omstændigheder, der leder mig til dette Skridt, og at De vil være saa god, hvis De kender Grev Maximes Opholdssted, at underrette mig om, hvor han befinder sig, eller ialfald om han er i Sikkerhed, og om han er rask.

Jeg beder Dem være overbevist om, at jeg er Deres meget forbundne

Grevinde d'Arminges.

Frøken Zabel Sivry til Fru Grevinde d'Arminges.

Fru Grevinde!

Hvis De har set Grev Maxime Fredag Aften, er De heldigere end jeg; thi jeg har hverken hørt eller set noget til ham siden Torsdag Eftermiddag. Den Dag gjorde vi nogle Indkøb sammen hos Fontana; blandt andre Ting købte vi en Brillant-Sommerfugl, som jeg tror var bestemt for Dem; han ønskede at høre min Mening inden Købet, og jeg raadede ham efter bedste Evne. Det er alt, hvad jeg kan oplyse. Jeg er ogsaa urolig, ti jeg er ikke vant til en saa langvarig Fraværelse eller en saadan Taushed, og jeg er, ligesom De, bange for at Greven har faaet et af de Anfald, De omtaler. . . . Jeg maa tilføje, at jeg aldrig vilde have tilladt mig at henvende mig først til Dem; men jeg tilstaar, at ogsaa jeg, saa diskret som mulig, har ladet indhente Oplysninger i Deres Bolig. Tør jeg bede Dem være af den overordentlige Godhed at sende mig Meddelelse, saafremt De endelig hører fra Grev d'Arminges, og hvis han er ude af Stand til selv at give mig Underretning? Jeg paa min Side skal uopholdelig meddele Dem alt, hvad jeg paa nogen mulig Maade kan erfare angaaende Genstanden for vor fælles Ængstelse.

Jeg forbliver Deres ærbødige

Zabel S

Grevinde d'Arminges til Frøken Sivry.

Det er en Aftale, Frøken. Den af os, der først faar noget at vide, sender den anden Besked. Jeg for min Part har fremdeles intet hørt.

P. S. Tak for Deres Bistand ved Grevens Indkøb hos Fontana. Sommerfuglen er henrivende, overordentlig smagfuld.

Frøken Sivry til Grevinde d'Arminges.

Mandag.

Fru Grevinde!

Først og fremst, — De kan berolige Dem, Greven er funden. Mens vi var bekymret for hans Sundhed og hans Skæbne, har han ganske ligefrem bedraget os. Men Forsynet har straffet ham. Jeg skal i et Par Ord fortælle Dem det hele:

Da Hr. d'Arminges Fredag Aften forlod Dem, begav han sig aldeles ikke til Klubben. Han opsøgte en af sine Venner, Vekselmægler Jules Clair, som saa tog ham med til Bellevue, — ja Frue, til Bellevue. I Udkanten af Skoven ligger der en ikke meget anselig Villa og i Villaen bor en udenlandsk Dame, som, efter hvad man siger, er Spanierinde, og to unge Piger, som, efter hvad hun siger, er hendes Døtre. Alle tre tager med overordentlig

Venlighed mod Parisere, især naar de er rige og af fornem Familje, som f. Eks. Grev d'Arminges. Jeg ved ikke, af hvilken Art de Fornøjelser var, som beredtes de to Venner, da Greven pludselig fik et af de Anfald, De frygtede. Hvilken Forskrækkelse for Husets Damer og for Jules Clair, hvis Samvittighed ikke var helt god. Man hentede en Læge, der sagde: »Intet at gøre . . . Vaage og vente.« Naa. Jules Clair vovede ikke at skrive til Dem; han blev trofast hos sin syge Ven, stadig i det Haab, at han atter skulde komme til Bevidsthed . . . Men Dagene gik. Den stakkels forstyrrede Vekselmægler forudsaa alle Følger af Æventyret, Deres Angst og Politiets Indblanding . . . Omsider fik han det gode Indfald at skrive til mig og fortælle det hele.

. . . Ja, Fru Grevinde, dette er hvad jeg ved. Jeg antager, at Deres første Indskydelse vil være øjeblikkelig at reise ud til Spanierinderne i Bellevue. Men hvis De vil tillade mig at give Dem et ærbødigt Raad, saa rejs ikke derud. Overlad det til mig. Det er ikke passende for Dem at indlade Dem med disse Damer. Det er et Selskab, som jeg, desværre for mig, kender bedre end De. Jeg ved, hvilket Sprog der maa anvendes; og jeg forsikrer Dem, at Sagen skal blive ledet med en hurtig og sikker Haand. Og der er endnu en Fordel ved, at De holder Dem

tilbage. Jeg kan besørge Greven bragt hjem til mig, og De kan da lade, som om De intet kender til hans Æventyr, men som om De tror, at han ganske ligefrem er bleven syg hos mig. Det forekommer mig, at dette vil være nemmest baade for Dem og for mig.

Men jeg afventer selvfølgelig Deres Ordre, Frue, og forbliver Deres ærbødige

Zabel S

Grevinde d'Arminges til Frøken Sivry.

(Telegram.)

De har fuldkommen Ret, Frøken. Jeg overlader med Tak alt i Deres Hænder.

Deres hengivne

Grevinde d'Arminges.

Grevinde d'Arminges til Frøken Sivry.

Tirsdag Morgen.

Alt gaar godt. Efter at have tilbragt nogle Timer paa sit Værelse under sin sædvanlige Læges Behandling er Greven kommen til sig selv igen. Han er oppe og har allerede spist noget, men han er en Smule slukøret over sit Æventyr. Jeg har imidlertid været god og ikke gjort nogensomhelst Hentydning til Bellevue eller

Spanierinderne. Det er en stiltiende Overenskomst mellem ham og mig, at han fik sit Anfald hos Dem.

Og nu, da vi altsaa begge er beroligede, er det mig magtpaaliggende at takke Dem for den Diskretion, Takt og Hengivenhed, som De har lagt for Dagen i hele denne Sag. Jeg vidste allerede før (det ved jo alle Mennesker i Paris), at De var en overordentlig smuk Dame og en forgudet Kunstnerinde, men tillad mig nu at sige Dem, at jeg er bleven sympatisk overrasket ved i Teaterverdenen, som man altid siger saa meget ondt om, at møde en Delikatesse og Dannelse, hvis Mage jeg forgæves vilde søge i min egen Kres. Den Slags Ting lader sig selvfølgelig ikke betale, jeg vil altid blive Deres Skyldner. Tillad mig imidlertid til Erindring om den megen Allarm at tilbyde Dem den Sommerfugl (ak, hvilket Symbol!), som Greven gav mig forrige Uge. De har selv valgt den, altsaa antager jeg, at De synes om den, og jeg haaber ikke, at De vil afslaa at modtage et Smykke, som jeg har baaret.

Jeg vil selv bringe Dem det i Eftermiddag. Og hvis De er hjemme, vil det være mig en overordentlig stor Fornøjelse at hilse paa Dem.

Deres meget hengivne

Grevinde d'Arminges.

P. S. Ved samme Lejlighed vil jeg gerne bede Dem om Deres Modehandlerindes Adresse. Deres Kapothatte og Baretter vækker alles Beundring, men hverken Reboux eller Virots véd, hvem der syr for Dem. Men De vil jo nok sige det til mig? Vi to kan dog godt have Modehandlerinde fælles, naar vi har . . . Jeg var lige ved at skrive noget upassende.

Præstekjolen.

En efter en fulgte de tre Sortkjoler Stien gennem Troncais-Skoven, en Sti, der bugter sig frem mellem Ungskov under sommerklædte Ege. Det var tre unge Mænd fra Ursiers-Seminarieret, der var ude paa deres Onsdags-Tur — en stor og to smaa. Den store var meget tynd og meget bleg og hed Chabert. Han var Søn af en Oppebørselsbetjent i Saint-Amand. De to Smaa var Bondesønner; Racen prægede sig i deres grove vulgære Ansigter, i deres tunge Plovokse-Gang, i deres Karle-Hænder og Fødder. De hed Orillard og Vergier.

Stien blev bredere og forsvandt i en Lysning i Skoven, hvor fem Veje mødtes. Her raabte Vergier: »Holdt«.

Alle tre stansede. Orillard og Vergier tørrede deres Ansigter i store røde Lommetørklæder med Billeder af Ludvig den attende midt paa. Chabert, hvis blege Hud, der ligesom var

spændt over Benene, ikke udsondrede en eneste Draabe Sved, stirrede frem for sig ind i en Ud-hugning af Skoven.

Orillard sukkede:

»Det er rædselsfuldt varmt«.

»Ja vel,« svarede Vergier. »Men bryd dig bare ikke derom. Man vælger sig en god Plads paa Mossen et Sted i Skyggen. Saa lægger man sig paa Ryggen . . . og saa er man væk«.

»Du ved jo at det er forbudt,« bemærkede Chabert.

»Ja, men se det blæser jeg ad,« svarede Vergier. »Og hvem skulde for det første ogsaa finde os? Der er saamænd ingen Abbed ude at gaa i denne Hede. Paa denne Tid tager de sig en lille Lur i deres Kamre og den varer til Aften. Naa, kommer I saa?«

Kun Orillard fulgte med. De lagde sig begge to saa lange de var ned paa Jorden paa det tætte Mos. En lille Jordhøj ved Roden af en Eg tjente dem til Hovedpude. De lagde deres trekantede Hatte over Panden som Værn mod Solstraalerne, der sivede ned gennem Grenene.

»Du ser, Alfred, der er endnu Plads paa Madratsen«, sagde Vergier.

Men Chabert trak sin Bønnebog frem under Præstekjolen og svarede:

»Ikke nu. Snart. Jeg maa først fremsige Lovsangen.

Han gik et lille Stykke bort, støttede sig med Ryggen mod Stammen af et Træ og gav sig til at fremmumle latinske Bønner. I Skoven omkring ham var alle Stemmer, al Bevægelse døet hen i Eftermiddagens trykkende Hede. Fra Tid til anden løftede Abbaten Hovedet; han saa da, at hans to Kammerater laa og sov, røde, svedende og snorkende med Hatten paa Næsen og med deres fire sortklædte Ben, og fire uhyre Fødder i tunge Spændesko strakt langt ud fra sig.

Pludselig lukkede han Bogen og slog med faste Skridt ind paa en af de fem Veje. I nogle Minuter gik han rask afsted, saa sagtnedes hans Gang. Omtrent hundrede Meter foran ham gennemskaar en Jernbane-Bom Synskredsen. Ved Siden af laa Vogterboligen; mellem Træerne saa man dens hvide Gavl gennemstreget af røde Mursten, dens smaa aabne Vinduer, dens Teglstenstag og dens Skorsten, hvorfra der steg en doven Røg tilvejs. Indenfor Vinduet i Stueetagen kom der en lys Trøje tilsyne. En ung Pige kom ud af Døren bærende en Spand, som hun fyldte ved Posten. Derpaa gik hun atter ind.

Chabert var stanset usikker paa, om han skulde fortsætte sin Vej. Han vidste dog meget vel, at Mariette var ene hjemme i Huset. Mellem

to og fem passerede der nemlig intet Tog, og Banevogteren benyttede Fritiden til at tage sig en Runde gennem Skoven, efterse sine Fuglesnarer og løsne et Skud nu og da, mens han lod sin Datter passe Bommen og Huset. Alt dette vidste Chabert godt, ti i de siste Par Maaneder kom han her hver Onsdag — lige siden den Dag, da han ligesom nu var gaaet fra sine Kammerater og, ukendt, som han var i Skoven, havde maattet banke paa for at spørge om Vej. Mariette havde smilende givet ham Besked, alt mens hun saa ham ind i Ansigtet med sine graa Øjne. Den næste Onsdag havde han atter indrettet det saaledes, at han kom der forbi, og havde da talt lidt med den unge Pige. Senere var det hurtig bleven ham en Vane, hvergang han gik ud, at skilles fra de to andre Sortkjoler for at gaa hen til Bommen, støtte sig med Albuerne i det lille aabne Vindu og taus eller smaasnakkende at se paa Mariette, der syede og vaskede og passede sin Gryde paa Ildstedet . . . Og umærkelig var hans Hjærte bleven fangen ved disse Møder. Idag kunde han ikke længer skjule for sig selv, at han elskede hende.

Og eftersom han havde et oprigtigt Sind og ikke var som de andre, der kommer til Seminariet for at slippe for Ploven eller Kasernen, havde han sagt til sig selv:

»Det er bedre slet ikke at blive Præst end at blive en daarlig Præst.«

Samme Morgen havde han fattet en stor Beslutning. Men nu i Handlingens Stund var han bange, han nølede, vovede det ikke.

»Min Gud, hjælp mig!« mumlede han. Han gav sig atter paa Vej. Han gik med bøjet Hoved og hensunken i Drømmerier. Han drømte om den Fremtid, der maaske ventede ham, naar han havde ladet Præstekjolen tilbage paa Seminariet og var vendt hjem paa Landet med sin Hustru og havde smaa Børn siddende om sit Bord.

»Goddag, Hr. Abbed!«

Han saa op. Foran ham laa Banevogterens Hus. Barhovedet og bararmet, med Hænderne støttet i Vinduskarmen og sit hvide Livstykke skødesløst knappet, stod Mariette i det aabne Vindu og smilede til ham.

»Goddag mit Barn,« svarede Abbaten. Er ikke Deres Fader hjemme?«

Denne kejtede Indledning benyttede Præsten uforanderlig hver Gang.

Mariette blinkede med Øjnene og svarede:

»Nej, Hr. Abbed. Men jeg skal maaske gaa og lede efter ham?«

Han blev rød og gik uden at svare hen til Vinduet. Saa vendte hun atter tilbage til sit Strygebrædt og de varme Jern paa Ildbukken.

Hun morede sig over Præstens Forlegenhed, ti han var altid lige forvirret under Samtalens Begyndelse.

Han lændede sig mod Stenkarmen i Vinduet og betragtede hende en Tid lang uden at sige noget. Hun førte med regelmæssige Bevægelser sit Jern frem og tilbage over en Lærredskemise. Nu og da hvilede hun sig tungt paa det med strakte Arme. Hun saa nydelig ud, blond som hun var og fyldig og rødmende.

Omsider hittede Abbaten paa noget at sige:

»Og De arbejder stadig?« sagde han.

»Ja, som De ser, Hr. Abbed. Jeg har saamænd ikke Tid til at gaa og drive som I andre. Og desuden,« vedblev hun, idet hun prøvende førte et Jern, hun lige havde taget fra Ovnens op mod sin Kind, »tror jeg, at jeg blot vilde kede mig, hvis jeg ikke bestilte noget, saa ene, som jeg er.

Atter faldt der Taushed over dem. Tæt ved Huset stak en Kanin sine lange urolige Øren og sin bevægelige Snude frem fra Krattet. Og da den saa Mennesker, satte den pludselig forfærdet afsted, præsenterende sin hvide Bagdel og sin stumpede Hale. I to Spring for den over Vejen og forsvandt.

»De bliver en god Husmoder, Mariette,«

sagde Abbaten. »Den Mand, som ægter Dem, bliver lykkelig.«

»Det kommer an paa,« svarede Mariette.

»Hvad mener De? Hvad kommer det an paa?«

»Jo, det kommer saamænd an paa. Hvis jeg holder rigtig meget af ham, bliver han lykkelig. Hvis jeg ikke bryder mig om ham, bliver han ikke lykkelig.«

Abbaten lo tvungent.

»Holder De da af Nogen, nu?« spurgte han.

»Nu for Øjeblikket? . . . Jeg ved saamænd ikke. Her kommer jo aldrig Nogen,« sagde hun øjensynlig fornøjet over at tale om dette Æmne.

Chabert samlede alt sit Mod.

»Men jeg,« stammede han med en Stemme, der knækkede over af Bevægelse; »men jeg . . . holder De da ikke en Smule af mig?«

Hun kom hen til ham med et skælmsk Smil og løftede sine graa Øjne, hvori Skovens Grønt spejlede sig, mod ham.

»Af Dem, Hr. Abbed? Jovist, jeg holder meget af Dem.«

Hun stod nu helt henne ved Vinduet. Abbaten, der var bleven ganske varm om Hjærtet ved disse Ord: »Jeg holder meget af Dem«, greb Pigens Haand, han turde ikke se hende i Øjnene, hans Blik var urørlig fæstet paa denne kære,

lille, røde og korte Haand. Han gav sig pludselig til at tale meget hurtig:

»Jeg holder ogsaa meget af Dem . . . Jeg holder altfor meget af Dem. Jeg holder mere af Dem, end jeg kan forsvare. Jeg holder saameget af Dem, at jeg glemmer de Løfter, jeg har aflagt. Ser De, lige fra den første Dag jeg traf Dem herude, var det forbi. I Kapellet, i Refektoriet . . . men især om Natten paa Sovesalen tænker jeg udelukkende paa Dem. Jeg er ikke længere opfyldt af nogen religiøs Iver. Det er bedre at blive en ganske almindelig Kristen, saa kysk som ens Stand kræver det, end at blive en uværdig Præst. Den hellige Paulus siger: *Melius est nubere quam uri* — det er bedre at tage tilægte end at lide Brynde. Vil De følge mig, mit Barn?»

Mariette smilede tvungent. Ved hans Ord, der var halvt en Kærlighedserklæring, halvt en Prædiken, havde hun samme Fornemmelse, som naar man hører falsk Musik eller stryger henover visse Stoffer, der hænger fast i Neglene . . . Men hun fandt alligevel, at Abbaten var en køn Karl og talte meget dannet for sig. Han gentog ganske skælvende og bleg:

»Vil De? . . . Svar mig! . . . Vil De følge mig?»

Hun gjorde blidt sin Haand fri og trak sig lidt tilbage.

»Følge Dem, Hr. Abbed? Det kan jeg jo ikke. Hvad vilde min Fader sige?»

Og medens hun kiggede op paa ham, tilføjede hun:

»Vi kan jo blive ved at ses her, — naar her ingen er. Der er saamænd ingen, der faar det at vide!»

Det var ikke Abbaten ganske klart, hvad hun mente, og han vedblev haardnakket:

»Mariette . . . jeg beder Dem . . . Siden De holder en Smule af mig, saa kom med mig. De maa blive min. De maa rejse fra Deres Fader, og saa gifter vi os i min Hjemstavn.»

Ved Ordene »og saa gifter vi os« saa den unge Pige op. Hun troede, hun havde hørt forkert.

»Gifter vi os, siger De?»

»Ja . . . naturligvis . . . Vil De ikke blive min Hustru?»

Mariette brast i Latter.

»Aa, Hr. Abbed, De spøger blot. Man kan ikke blive en Abbeds Kone, ved jeg da nok.»

Fra Skoven skurrede et Skadeskrig, og en lun Vind legede mellem Bladene. Abbaten udbrød ivrig:

»Men jeg er jo sletikke Abbed . . . Jeg er ikke Præst. Jeg er jo mindreaarig, jeg er blot Elev — *lector* — det vil sige, at jeg endnu ikke

har aflagt noget gejstligt Løfte; — jeg er fuldkommen fri, jeg kan gerne gifte mig imorgen, hvis jeg har Lyst dertil.«

Mariette, der saa, at han talte i Alvor, var nu ogsaa bleven alvorlig. Hun rynkede Panden og svarede:

»Ja, alt det er noget, jeg ikke forstaar mig paa. De er klædt paa som en Præst, De har Tonsur, De bruger Præste-Hat, Præste-Bønnebog, De bor i en Præstebolig — følgelig er De Præst som alle de andre. Min Sandten om jeg vil gifte mig med en Præst.«

Hun talte i en bitter Tone med et misfornøjet næsten vredt Udtryk . . . Chabert følte, at hendes letsindige Hjærte lukkede sig for ham. Hans Drøm brast som en Boble. Han følte den kolde Sved briste frem paa sine Tindinger.

»De vil altsaa ikke?« stammede han.

»Blive en Præssts Kone? . . . nej, nej, aldeles ikke, selvfølgelig! Min Fader vilde desuden heller ikke tillade det. Saa vidt er det dog ikke kommen med mig alligevel. Hvis jeg havde Lyst til at gifte mig imorgen, kunde jeg det saamænd godt, skulde jeg mene, og det ikke med nogen Præst.«

Hun havde atter grebet sit Jern og førte det rasende frem og tilbage over Tøjet, som om man havde fornærmet hende. Pludselig hørte hun en

sagte Hulken. Abbaten stod og græd ved Vinduet med Albuerne i Karmen og Hovedet i sine Hænder.

Hun blev rørt, — for hun var jo ikke ond, — gik hen til ham og lagde sin Haand paa Ærmet af hans Præstekjole.

»Hør, Hr. Abbed . . . De maa være fornuftig . . . Der er jo Ingenting forandret. De kan komme og møde mig hver Onsdag nu som før . . . De maa ikke græde.«

Hun vedblev nogen Tid at trøste ham med milde Ord. Han græd stille. Omsider løftede han dog Hovedet og tørrede sine Øjne uden at se paa Mariette . . . Tunge Suk løftede Knappe-raden paa hans Bryst.

Han tog sin tresnude Hat, der var falden paa Jorden, og sagde:

»Ja, ja . . . Saa gaar jeg min Vej . . . Paa Gensyn!«

Han gik nogle Skridt henad den Vej, der førte tilbage til Lysningen i Skoven. Mariette gik efter ham og tog venlig hans Arm.

»De er vred paa mig, Hr. Abbed . . . Sig nu »paa Gensyn« med Deres almindelige Ansigt.«

Chabert stansede og saa hende lige i Øjnene. Hans Blik indsugede hendes Billede, som hun stod der for ham, saa ung og attraaværdig med sine graa Øjne, sin friske Mund, sit blonde Haar

og Halsens og Barmens hvide Hud. Alt sammen, hele denne Ungdom, al denne kvindelige Ynde var tabt for ham. Den sorte Kjole, der snærede om hans Bryst og Lænder, skilte dem for altid ad, thi Mariette vilde ikke blive hans Hustru, og han vilde ikke blive en Skørlevner.

Pludselig grebes han af en sorgfuld, begærløs, næsten broderlig Ømhed, hvori der blandedes Medlidenhed med sig selv og Sorg over Afskeden. Han tog Mariette i sine Arme, løftede hende i Vejret og trykkede hende til sit Bryst, mens han lagde sin Kind ind til den unge Piges.

. . . Kendte kaldende Stemmer lød gennem Skoven.

»Ha . . . l . . . lo.«

»Cha . . . bert!«

Det var Vergier og Orillard, der var vaagne af deres Søvn og nu søgte efter Kammeraten. Abbaten satte Mariette blidt ned igen.

»Farvel, mit Barn,« sagde han.

Nu græd hun ogsaa.

»Farvel! . . .« sagde hun.

Han gik sin Vej med lange Skridt og forsvandt inde i Krattet. For at hans to Kammerater ikke skulde se, hvorfra han kom, gik han ad en lang Omvej tilbage til Lysningen.

Side om Side skred de tre Seminarie-Elever henimod Landskabet i det fjerne, hvis Trær, Huse

og Klokketaarn bredte sig dybt nede — ad den hvide Vej, der fører fra Tronçais-Skoven ned til Landsbyen Ursiers.

Deres kjoleklædte Skikkelser med Præstehatten paa Hovedet tegnede tre urolig hoppende Skygger foran dem paa Vejen. Vergier og Orillard skændtes med Studepranger-Udtryk om ti Sous, som den ene havde laant af den anden, og som han ikke vilde betale tilbage.

Chabert gik taus fremad, lod sig viljeløst føre med af Vejens Skraanen. Klokken var fem, men Solen skinnede stadig hedt og stegte paa hans Hat. Over Skulderen brændte den sorte Kjole hans Ryg.

Et Par.

Alle Parisere, der forrige Sæson besøgte Nizza og Monte-Carlo, vil fra Klubben og den engelske Promenade, fra Teatret og Væddeløbene mindes det sælsomme Par, som af Paul B døbttes de Elskende fra hinsides Graven. I Virkeligheden bragte de én ogsaa til at tænke paa et Par Gengangere fra et overnaturligt Kærlighedens Rige. Hun var endnu ung og smuk, med magre Lemmer, blegt Ansigt og pragtfulde blaa Øjne, der udtrykte en ekstatisk Ligegyldighed. Over ham hvilede der noget uforklarlig ungdommeligt og samtidig uhjælpeligt opslidt, der røbede sig i den bøjede, nervøse Holdning og den paa engang trætte og stolte Maade, hvorpaa han bar sit Hoved. Den allerede graanende Mand vilde have været smuk uden det brede sorte Baand, der dækkede det højre Øje og det øverste af den højre Kind, men som dog kun halv skjulte

en Række dybe Brandsaar, der strakte sig over det halve Ansigt.

Disse to Væsener vandrede rundt i det vidunderlige Landskab, — et Feerige af Duft, Musik og dejlige Udsigter — Haand i Haand og aldrig blandende sig mellem den rastløse og larmende Mængde, der omgav dem.

Man saa dem aldrig sammen med Venner, og de syntes ikke at savne dem; de var øjensynlig lykkelige i den lille, snævre Verden, som de udgjorde for hinanden. Naar Aftenen kom, forsvandt de, og kun faa kendte deres Bolig. De beboede en elegant Villa nede ved Bugten i Ville-franche-sur-Mer ganske nær ved det beskedne Hus, hvor jeg var taget ind. De kaldtes her for Hr. og Fru le Thierry.

Det var dette tilfældige Naboskab, der bragte mig i Berøring med dem. Den unge Frue, hvis Bryst var svagt, forlod altid tidlig Terrassen, hvor de spiste til Middag sammen. Ofte blev hendes Mand og jeg siddende tilbage ved en Cigaret, fordybet i de tause Betragtninger eller dovne Samtaler, afbrudt af lange Pauser, som fødes af den gennemsigtige, grænseløse Klarhed i disse sydlige Egne. Saaledes hændte det da, at han fortalte mig deres Historie, — uden at jeg havde trængt mig ind i hans Fortrolighed, — en Aften, da Luften var lun og tung af de afrikanske

Blomsters Duft, og Havet laa roligt som flydende Kobber i det straalende Maaneskin og fyldte os begge med en Trang til at tale sagte og til at høre eller fortælle Historier om Kærlighed.

»De har sikkert allerede gættet, at der skjuler sig et Drama i mit og Lucy's Liv,« sagde le Thierry til mig. — »Et banalt Skuespil, hvis man vil dømme efter Handlingen alene; men sjældent, ja kanhænde enestaaende i sin Aarsag og Virkning.

Jeg er to og tredive Aar, min Hustru er seks og tyve. Da jeg lærte hende at kende, var hun sytten. Hun var dengang netop sammen med sin Moder og sin ældre Søster flyttet til Paris, hvor de indlogerede sig paa femte Sal i samme Hus, hvor vi beboede første. De tre Kvinders Historie var den samme som saa mange andre borgerlige Provinsfamiljers, der rives løs fra de hjemlige Omgivelser ved et forkælet Barns Luner. Lucy havde opdaget et uimodstaaeligt Kald for Teatret. Hun var smuk, begavet, egoistisk og viljestærk, og drejede baade Moder og Søster om sin Lillefinger. Hun havde derfor let faaet dem overtalt til at bosætte sig i Paris, hvor hun efter sin egen Formening vilde udfolde sig som berømt Kunstner, saasnart hun blot var omplantet i den Kunstens og Be-

rømmelsens hede Atmosfære, som Hovedstaden udvikler.

Jeg havde dengang lige forladt Specialskolen for Arkivstudier. Mit Liv havde hidtil været delt mellem mine Bøger og min Familje. Jeg var en altfor tidlig moden Videnskabens Dyrker, frygtsom og uberørt af Hjærte. Jeg blev forelsket i Lucy, første Gang jeg saa hende. Fra den Dag af blegnede alt, hvad andre Kvinder kunde byde mig af attraaværdigt, ja endnu den Dag i Dag er jeg faktisk saa ligegyldig overfor kvindelig Skønhed, at jeg ikke engang længer forstaar at se den.

Den unge Pige mærkede snart min Tilbøjelighed og øjeblikkelig begyndte hun at pine mig. Under vore flygtige Møder paa Trappen — dem jeg kun opnaaede efter tusende Anstrængelser ved at passe paa det Øjeblik, da hun vendte hjem fra Konservatoriet — hvor jeg gik hende forbi med bævende Hjærte og næsten uden Mod til at hilse, lod hun, som om hun ikke saa mig, eller hun var endnu grusommere og lod sig følge hjem af nogle Klassekammerater, blegnæbbede, dunhagede Fyre, hvis Arm hun trykkede med ømme Miner, saasnart hun fik Øje paa mig. Hun bevarede forøvrigt sin Uskyld, sin Uvilje mod Kærlighed og var ligesaa onskabsfuld mod andre som mod mig.

Heldigvis havde min Lidenskab to Allierede, Lucys Søster og Moder. Disse to Mennesker, hvis eneste Maal i Livet var deres Ideals Lykke og Ære, saa straks i Aanden et Ægteskab, der vilde gøre Lucy rig og give hende en Mand af god Familje, en Mand, som tilbød hende. De kan nok forstaa, hvilken Kamp jeg maatte bestaa med min Familje i Anledning af dette Ægteskab. Og hvad den unge Pige selv angaar, saa vilde hun aldrig have samtykket, hvis ikke en Række Uheld, først ved Konservatoriet, senere paa nogle smaa Forstadsscener, hvor hun debuterede, havde givet hende Afsmag for Teatret og optændt hos hende et Ønske om at bringe alle disse Ydmygelser i Forglemmelse ved et glimrende Ægteskab, der til Gengæld kunde ydmyge Kameraterne dygtig.

Jeg brød med min Familje og giftede mig med Lucy. Hendes Moder og Søster flyttede hjem til os.

Hidtil havde jeg kun gennemgaaet de Plager, som sædvanligvis enhver maa taale, der gennem tusind Forhindringer kæmper sig frem til en elsket og grusom Kvinde, — men først Dagen efter min Sejr blev jeg for Alvor ulykkelig. Lucy vægrede sig ikke ved at blive min; hun gjorde det, der var værre; — hun hengav sig til

mig, idet hun højt erklærede, at mine Kærtegn var hende modbydelige, og at hun kun fandt sig i dem, fordi hun mente sig tvungen dertil; hun havde jo solgt sig til mig for min Formues og mit Navns Skyld. Dette sagde hun til mig, og jeg var nødt til at indrømme for mig selv, at hun ikke løj. Jeg betød i min Hustrus Øjne hendes forspildte Liv, hendes skuffede Haab om kunstnerisk Berømmelse. Jeg var det stadige, levende Bevis paa alle hendes Drømmes Tilintgørelse.

Disse Skuffelser, som hun lod alle sine Omgivelser undgælde for, tyngede haardest paa mig, — den hun bedst forstod at pine, fordi jeg var den, der elskede hende mest. — Ak, den foragtelige Attraa! — Jeg havde vundet den Overbevisning, at mit Liv var knyttet til et ganske ualmindeligt Væsen, af en saa at sige patologisk Perversitet, forgiftet af Egoisme, af Had og Lyst til at skade; og dette Væsen tilbød jeg fremdeles, og jeg nærrede stadig et afsindigt Haab om at gøre mig genelsket.

Jeg skal ikke skildre Dem Stadierne i min Korsgang. Alt, hvad en Mands Stolthed og Ømhed kan lide, led jeg. De ser her for Dem en Mand, til hvem hans Hustru en Dag har sagt: »Jeg vil bedrage Dem; ikke fordi jeg elsker en

Anden, men fordi jeg hader Dem, og fordi jeg vil bringe Vanære over Dem.« Og hun har gjort det. Hun har bedraget mig, med et fuldkommen foragteligt Individ. Og jeg — jeg har ikke ladet mig skille fra hende; jeg vedblev at elske hende . . .«

Le Thierrey tav . . . Det var nu bleven fuldstændig mørkt. Man hørte i den store Stilhed kun Bølgenes sagte Skvulpen og dæmpede Klavertoner, der trængte ud gennem Villaens lukkede Vinduer. Et Øjeblik lyttede le Thierrey efter Musiken. Saa hviskede han med et usigelig ømt Udtryk:

»Pastoral-Symphonien. — Det er hende, der spiller.«

Efter en ny Stilhed vedblev han:

»Min Svigermoder var død Aaret efter mit Bryllup, men min Svigerinde boede stadig hos os. Hun var min Trøst. Ingen kunde bedre forstaa og tage Del i min Ulykke end denne stakkels Pige, der havde ofret sit hele Liv for den Kvinde, jeg havde valgt mig til Hustru. Vore Hjærter led paa samme Maade, af det samme Saar. Vi behøvede ikke nogen Fortrolighed for at lære hinandens sørgelige Hemmelighed at kende. Og den Dag, da Lucy brød den sidste Skranke og forlod mig for at leve med

sin Elsker, var Clemence den eneste, der formaaede at afholde mig fra Selvmordet.

Jeg vedblev altsaa at leve . . . Vi blev boende sammen jeg og Søsteren, vogtende den tomme Arne som to gamle Folk, hvis eneste Barn er død. Folk sagde straks, at vi levede sammen. Behøver jeg at sige Dem, at det var Løgn, at det var Vanvid? Vore dybt saarede Hjærter var uigenkaldelig ude af Stand til at elske. Men Folk kan ikke forstaa, at en ung Kvinde og en ung Mand holder sammen for at sørge. Der blev givet os mange forekommende og tjenstvillige Vink; man raadede os til at ændre denne tvetydige Situation. Vi vedblev at leve som før uden at ænse dem. Sammen kunde vi i det mindste tale om Lucy. Og hvad vedkom desuden den Sladder os? Vi levede jo ikke mere for denne Verden.

Paa denne Tid udspillede saa det Drama, jeg har omtalt for Dem. Skuespillet er, som jeg allerede har sagt, i sig selv banalt. Jeg skal i faa Ord meddele Dem dets Indhold. Lucy hørte Rygterne om, at jeg var hendes Søsters Elsker. Af hvilken Grund besattes denne Kvinde, som ikke elskede mig, og som bedrog mig, øjeblikkelig af en Skinsyge, saa voldsom og bitter, at den drev hende til Forbrydelse. Jeg antager,

at hun opirredes ved Tanken om, at de to Mennesker, hun havde pint, skulde kunne yde hinanden en sidste Trøst . . . Det var netop paa en Tid, da nogle opsigtsvækkende Processer havde bragt Vitriolen i Mode. En Aften, da Clemence og jeg, efter en melankolsk Spaseretur Arm i Arm vendte hjem, traadte pludselig en Kvinde, der havde staaet skjult bag et af Husets Hjørner, frem og slyngede en Skaal ætsende Syre imod os. Clemence blev ramt i Ansigt og Bryst. Hun døde Dagen efter under voldsomme Anfald af Krampe. Jeg fik kun nogle Stænk i den højre Tinding, men jeg mistede Øjet og blev mærket for Livstid.

. . . Har De hørt Tale om Tilfælde af Galsskab eller Idioti, der er blevne helbredede ved et Fald eller et voldsomt Stød i Hovedet?

I Lucy's Sjæl foregik der et lignende Fænomen, ligesaa voldsomt, ligesaa mærkeligt. Hendes Sind havde, ligesom Mussets Lorenzaccios gaaet svanger med en Forbrydelse, men kun med én. Da først Forbrydelsen var begaaet, blev hun pludselig atter et almindelig menneskeligt, beklagelsesværdigt og lidende Væsen. Det skete pludselig og afgørende som ved en Djævelbesværgelse. Da hun saa os falde om, kastede hun sig over os med et heftigt Udbrud af Fortvivlelse og kaldte Folk tilhjælp, mens hun

hulkende angav sig selv . . . I Fængslet maatte der uafbrudt vaages over hende, for at forhindre hende fra at dræbe sig selv. Og da det var lykkedes mig at faa hende frikendt af Juryen ved at anklage mig selv og hendes uskyldige Søsters Minde, (hun har tilgivet mig, det er jeg sikker paa), var det hende, der plejede mig med uforlignelig Opofrelse og frelste mig ved at sætte sin egen Sundhed paa Spil.

Disse Begivenheder ligger flere Aar tilbage, men min Hustrus Kærlighed har siden da ikke fornægtet sig selv. . . . Jeg har ikke mere at fortælle Dem. Jeg har frivillig glemt Fortiden. Jeg elsker og er elsket. Disse Ord indeholder alt. Jeg er vansiret og svækket for Livstid; Størsteparten af mine Forbindelser er opløste. Og de af mine fordums Venner, der ikke aabent har brudt med mig, beklager eller foragter mig. Lægerne siger, at jeg ikke kommer til at leve længe, og jeg føler undertiden endnu en voldsom Smerte i mine Saar. Men Lucy er min. Hun tilhører mig endelig helt med Legeme og Sjæl. Jeg angrer intet, og jeg har ikke betalt min Lykke for dyrt.«

Le Thierrey tav . . . I Landsbyen var alt Lys slukket, al Lyd forstummet, og Klaverets

Toner klang ikke mere ud til os fra Villaen. Kun Havets hemmelighedsfulde Mumlen brød Stilheden. Og uden at tale, fordybede i Tanker stirrede vi udover Havet, det ubevægelige, skælvende Hav, der saa ofte er bleven sammenlignet med Kvindens Sjæl.

Genevièves Dagbog.

I.

»Djævlene.«

20de Maj.

Hvorfor er jeg saa nervøs og bedrøvet? . . .
Hvorfor er mit Hjærte fyldt af de grimme
»Djævl«, som den kære Moder Reine-des-Anges
plejede at kalde dem, i den lykkelige Tid, da
jeg endnu kendte Skolepigesorger, — da jeg
hverken var Hustru eller . . . Hvad er det dog,
jeg er ifærd med at skrive? . . . Det er jo min
eneste Glæde at være Moder; al min Lykke
er jo min nitten Maaneder gamle Skat, min store,
lille René.

Moder Reine-des-Anges, der fandt paa Be-
nævnelsen »Djævlene« for de ubestemte, tryk-
kende og mørke Følelser, som knuger ens Hjærte,
uden at man ved, hvorfra de skriver sig eller

hvori de bestaar, havde ogsaa et System til samme Djævlens Bekæmpelse. Fremgangsmaaden var følgende:

Man skulde lukke sig inde paa sit Værelse med en Pen eller en Blyant i Haanden og et pænt, rent Ark Papir foran sig. Man skulde omhyggelig skue ind i sit eget Hjærte, saa vilde det næsten altid ende med, at man fik Øje paa Djævlene, der skjulte sig hver i sin Krog af Hjærtet. Det vil sige, at de sande Grunde til ens ubestemte Sørgmodighed lidt efter lidt dukkede frem og aabenbarede sig. Efterhaanden som man fandt dem, skulde man skrive dem op paa Papiret, saa tydelig som mulig og med Nummer ved hver enkelt. Naar Listen var færdig, skulde man undersøge hver Djævel for sig; man skulde bestræbe sig for at finde et Middel mod dem eller forsøge at slaa sig til Taals. Man skulde bede en lille Bøn, og som Regel vilde Operationen da ende med, at ens Ro og gode Humør blev genoprettet.

Ak, jo længere jeg gaar frem i selvstændigt Liv — og jeg har dog endnu kun tilbagelagt et ringe Stykke — indser jeg tydeligere, hvorfor dette Liv er saa tomt, saa fuldt af Modløshed og Sorger. Det er fordi, jeg ikke mere er under den kloge Disciplin fra Klostret. Hvis man blot forstod at anvende den senere i

sit Liv, som Verdensdame og Hustru, hvilken stærk Kvinde vilde man da ikke være!

Det er aldrig for sent at forsøge at være fornuftig. Lad os prøve Moder Reine-des-Anges' Fremgangsmaade paa de Djæвле, der plager Under tegnede Geneviève Olivier, forhenværende Elev i Sacré-cœur i Blois, nu Grevinde Raoul de Boistelle, to og tyve Aar gammel, gift for tre Aar siden og begavet med den dejligste lille Søn, som jeg forguder, og en slem, meget slem og sød Mand . . . som jeg desværre ogsaa forguder!

Der ligger altsaa det reglementere Ark Papir foran mig. Jeg tager en ny Pen og sætter mig tilrette med Døren til mit Værelse laaset. René sover hos sin Barnepige Miss — Raoul er i Klubben (Klokken 3 om Eftermiddagen, en Søndag! Naa . . . lad os foreløbig tro det). I to Timer vil intet forstyrre min Ro. Lad os altsaa tage fat.

Mine Djæвле.

1. Det er Søndag; en kedelig Dag, særlig i Tiden mellem Frokost og Middag. Desuden er det afskyelig hedt, og jeg er altid halvdød i altfor stærk Varme.

2. René har en lille Blegn ved den ene Mundvig. I hele den sidste Uge har den lille Fyr desuden gjort mig urolig. Han, hvis prægtige Sundhed var min Stolthed, er blegnæbet og lidt hed. Miss siger, at han ikke sover rolig.

3. Whitefern har sendt mig en mislykket Rejsedragt. Efter at jeg har prøvet en halv Snes Gange, sender han mig den nu imorges, før jeg er vaagnet, — aabenbart udtrykkelig for at jeg ikke skulde kunne prøve den medens Budet ventede. Jeg ser grufuld og latterlig ud i den. Ligner de smaa Damer, der spiller Kuske ude i Boulevardrevuerne; jeg mangler blot den hvide Hat og Pisken. Det er rigtig ærgerligt. Min Rejse til Talloires bliver naturligvis nu forsinket.

4. Og endelig den store, sande Djævel, den eneste, som i Virkeligheden betyder noget. Jeg er skinsyg, vanvittig skinsyg. Og min Skinsyge er ikke taabelig og grundløs, noget jeg finder paa for at pine mig selv og min Mand. Jeg har gode Grunde.

For det første elsker Raoul mig ikke mere. Hvis jeg døde, vilde det naturligvis gøre ham ondt, men længer tror jeg heller ikke hans Kærlighed strækker. Det er aabenbart, at jeg keder ham, og at han helst er, hvor jeg ikke er. Det smerter mig at skrive saadan, men Moder Reine-

des-Anges' System siger: man maa være ubønhørlig oprigtig, naar man undersøger sine Djævla.

At være Genstand for sin Mands Mishag er i og for sig frygtelig nok; men det er ikke alt — Raoul morer sig ude. Jeg ved desværre ikke bestemt, hvem den Kvinde er, som tager ham fra mig, heller ikke i hvor høj Grad hun tager ham fra mig. Vidste jeg blot det! . . . Men vist er det, at en eller anden er ved at stjæle ham fra mig.

Min Mistanke vakler mellem en ung Pige og en ung Frue.

En ung Pige! Kan man kalde hende for en ung Pige i samme Forstand som vi andre fra Klosteret kaldtes derfor, vi, der var saa uskyldige, saa undselige og tilbageholdne? Frøken Luce de Giverny er en Type paa disse smaa ultra-moderne Verdensdamer, der har indført den ny Verdens Sæder og Skikke hos os, — bare ikke Respekten for sig selv. Thi hvor meget end Amerikanerinderne »flirter«, forstaar de dog altid at holde paa sig selv. Frøken Luce de Giverny kører ud alene, og man kan møde hende paa Marsmark-Salonen, kun ledsaget af en eller anden Herre, der viser hende Malerierne. — Naar blot Mama de Givernys Kusk holder foran Porten, synes det at være fuldkommen tilstrækkelig. Paa Bal vælger Frøken de Giverny en Kavaller efter sin

Smag, skjuler sig med ham i en eller anden Krog, hvor de saa opholder sig den hele Nat. Hos Avrezac's i Forgaars var min Mand den udvalgte Og alligevel undrede han sig over det nervøse Anfald, jeg bagefter fik i Vognen!

Frøken de Luce spøger i min Hjerne, det samme gør Fru Delaveaux. — Hun er gift med en Maler og er en lille blond, hvid og rød Tingest, — meget køn, altfor køn. Hvorfor giver vi Folk Adgang til vor Kreds, som sletikke hører hjemme der. Som nu disse Delaveaux', — Mennesker, hvis Fortid har været delt mellem Restaurationer og offentlige Baller, Privathotellet og Ateliet. Hvor har han mon faaet fat paa den Kone. Folk siger, det er en af hans gamle Modeller, som han levede sammen med, inden de giftede sig. Men alligevel bliver de modtaget overalt; han, fordi han er begavet og vittig, og fordi han tjener Penge; hun, fordi hun er saa køn, at alle Mandfolk bliver fjollede, blot hun rører ved dem med sin lille, buttede Haand.

Hun har gjort Kur til min Mand (Alverdens Kvinder gør Kur til Raoul. Ak Gud, hvor gerne jeg vilde, at han skulde være en Smule mindre bedaarende. Jeg vilde elske ham lige inderlig for det! Og andre Folk vilde ikke gøre sig saamegen Umage for at tage ham fra mig . . .) Fru Delaveaux har altsaa i de sidste fjorten Dages

Tid gjort Kur til Raoul, ligesom alle andre. Det saa ud, som om Raoul ogsaa var godt i Gang, — saa forandrede de pludselig deres Opførsel; — de talte næsten ikke mere sammen, tilsyneladende undgik de hinanden. Jeg Dumrian blev meget fornøjet og tænkte: »Hvor dejligt! de bryder sig ikke om hinanden, jeg har narret mig selv!« Men Moder er skarpsynet, hun er altid den første til at underrette mig om Raouls Synder og betyder mig, naar jeg skal blive vred; hun sagde:

»Pas paa! De flirter ikke mere, saa Folk ser derpaa, — følgelig tager de Revanche andesteds. Pas paa din Mand.«

»Det er altsaa ikke længer den lille Giverny, han gør Kur til,« sagde jeg.

»Du skal heller ikke være sikker paa den lille Giverny.«

Jeg har gjort som Moder sagde. Jeg er ikke sikker paa den lille Giverny, heller ikke paa Fru Delaveaux — og heller ikke paa Raoul.

Og jeg har det forfærdelig ondt.

Det er altsaa mine Djævle. Flere kan jeg ikke opdage ved denne samvittighedsfulde Undersøgelse af mit eget Indre. Nu gælder det altsaa om at tage dem under Behandling og udrydde dem, hvis jeg kan.

Jeg vil ikke opholde mig længe ved den første. At det er varmt, og at det er Søndag, er Ting, som man med god Samvittighed kan give Skæbnen Skylden for. Ikke destomindre fatter jeg desangaaende to Beslutninger: at give Kate Ordre til at holde Vinduer, Gardiner og Persienser omhyggelig tillukkede hele Morgen, saalænge Solen staar paa. Og at overvære Aftensangen, hvad der optager ens Eftermiddag rigtig godt.

Djævel Nr. 2: Renés Blegn og Ildebefindende. Doktor Arnaud, vor sædvanlige Læge, var her imorges og erklærede, at der intet var at være bange for, og at alle Børn fik smaa Feberanfald paa denne Aarstid. Der gaar imidlertid en Børnekoppeepidemi i nogle af Paris' Kvarterer. Jeg vil derfor skrive til Doktor Robin, som jeg har megen Tiltro til, og bede ham komme og undersøge René senest imorgen.

Djævel Nr. 3: Min mislykkede Dragt. Jeg tager den Bestemmelse at sende den tilbage til Whitefern og ganske ligefrem meddele ham, at jeg ikke ønsker, at der gøres mere ved den, at jeg ikke vil beholde den, men at jeg er villig til at bestille mig en anden hos ham. Fru Avrezac har gjort det samme — uden at faa Vanskeligheder. Whitefern er meget skikkelig, man skal blot henvende sig til ham selv og ikke

til hans Folk, der er saa gnavne. I Løbet af fem Dage kan den ny Dragt nok blive færdig. Min Rejse til Talloires bliver altsaa paa ingen Maade forsinket.

Tilbage er Hoveddjævlén: Min Mand, min slemme Raoul. Gode Moder Reine-des-Anges, du som nu synger Lovsange i Paradis, sig mig nu hvilke Betragtninger en fornuftig Hustru og god Kristen bør gøre sig angaaende dette Punkt. Du kan jo nok forstaa, at jeg ikke kan finde mig i at blive forsmaaet for en Fru Delaveux eller Frøken de Givernys Skyld. Jeg har intet at bebrejde mig, det forsikrer jeg dig, gode Moder Reines-des-Anges. Jeg elsker Raoul uendelig højt, jeg tænker kun paa ham; jeg tilhører ham saa helt og fuldt at . . . hvorledes skal jeg dog faa Mod til at forklare mig? — at jeg ofte har Skrupler ved at tilhøre ham saa blindt! Og jeg er heller ikke grim, Moder Reine, jeg forsikrer dig, at mere end En har forsøgt at gøre Kur til mig, siden jeg begyndte at tage Del i Selskabslivet. Er det maaske netop, fordi Raoul altfor tydelig føler, at jeg er hans, hans Ting, hans Ejendom, at han ikke mere skøtter om at beholde mig?

Bør jeg altsaa ikke vise ham min Kærlighed? Skal jeg ogsaa begynde at »flirte«, gøre ham skinsyg, benytte mig af den Fremgangsmaade,

der anvendes i Romaner og Skuespil? . . . Aa, hvor dette er mig imod! Nej, jeg vil ikke gøre det; jeg vil ikke give mig Udseende af at være en uhæderlig Kvinde for at vinde min Mand tilbage. Men jeg tror dog, at det vil være klogt at passe lidt paa sit Hjærte for Fremtiden; jeg skal lade Raoul forstaa, hvor bedrøvet jeg er, men ikke ved Taarer (jeg har allerede desværre grædt i hans Nærværelse, og jeg føler, at det ødelægger alt) — nej, ved Tavshed, ved . . . Tilbageholdenhed. Det vil koste mig meget — men det maa til.

Jeg besluttede mig altsaa til herefter at behandle min Mand med Kulde og Føjelighed, intet mere.

Men hvad skal jeg nu foretage mig mod mine to Fjender, Frøken de Giverny og Fru Delaveux? Jeg vil selvfølgelig ikke have nogen offentlig Scene, Raoul er desuden ogsaa, hvor skaanselsløst han end flirter med sine Fruentimmer, altid den korrekte Verdensmand lige overfor mig; han giver mig ikke engang Skygge af Anledning til en Scene. Skal jeg resignere? Det kan jeg ikke — jeg er ikke saa heltemodig, saa helgenagtig, at jeg kan finde mig i at blive bedragen. Jeg tror ikke, at Gud forlanger det af mig. Jeg har jo dog Ret til at fordre Troskab af min Mand. Hvis jeg ikke

kan beholde den, vil jeg hellere leve alene med min lille René. Han kan maaske trøste mig.

Det er altsaa afgjort. Jeg vil have Sandheden at vide, og hvis den er altfor frygtelig for mig, vil jeg bede min Moder om at følge mig og René hjem til vore Godser ved Loir-et-Cher . . . Men hvordan skal jeg faa Vished?

Forleden Dag kom der et Reklamekort til mig, adresseret til Grevinde de Boistelle; jeg aabnede Brevet, medens min Mand saa derpaa, uden Anelse om, hvad jeg skulde faa at se . . . Det var et Cirkulære fra en Forretning, som paatager sig for Fruernes Regning at holde Øje med Mændene og for Mændenes Regning med Fruerne. Jeg rakte Papiret til Raoul, som kastede et flygtigt Blik paa det og straks krøllede det sammen med et vredt Udtryk.

Han havde ikke Ret til at være vred. Jeg vilde aldrig benytte mig af den Slags Midler! — Jeg vilde aldrig kunne lade ham udspionere af Politi. Jeg vil selv holde Øje med ham, som man holder Øje med en Soldat, der mistænkes for at ville desertere. Han behøver ikke at være bange for, at jeg skal aabne hans Breve eller gennemrode Skufferne i hans Sekretær.

Men siden Hustruen skal følge sin Mand, siden Manden kun maa gaa, hvor hans Hustru kan følge ham, saa tag dig i Agt! En skønne

Dag, naar du gaar til Stævnemøde, opfyldt af den grimme Glæde, som jeg momentvis har mærket i dine Øjne, din Stemme, dine Bevægelser . . . bliver det maaske din egen Kone, du finder.

Saa er da mine Overvejelser til Ende — de har sletikke bragt mig nogen Trøst; men de har gjort mig lidt roligere. Det er som en heftig Migræne, der lidt efter lidt er gaaet over til en dump Nevralgi.

Jeg vil forlade mit Skrivebord og gaa hen til Vinduet, det midterste Vindu i min Stue, der vender lige ud til Terrassen.

Jeg vil indaande den friske og kølige Aftenluft. Klokken er allerede over seks! Hvor længe jeg dog har siddet og grublet! Nu har Solen skjult sig bag de store Eukalyptus, som lukker saa dejlig for vor Have, at jeg kan indbilde mig, at der ingen Huse er udenfor, at Paris ender her. Der hviler en yndig, lun Ro over Haven, som Solen har forladt; trods det tidlige varme Foraar, er *fundo dell'Aria*, som de siger i Florents, lige frisk. Hvor er Vejret dejligt, og hvor er dog en saadan Have og et saadant Hus misundelsesværdige Ting her midt i Faubourg Saint-Honoré! Hvor mange ydre Grunde har jeg ikke til at glæde mig over Livet, til at være

lykkelig! Kærlige Forældre, en bedaarende — altfor bedaarende — Mand, en dejlig Dreng, og alle mine Ønsker opfyldt!!! Aa, hvor jeg skulde nyde Livet, hvis blot to blaa og to sorte Øjne ikke var til! Jeg er ikke ond, men jeg vilde gerne slukke de to Par Øjnes Lys, baade det blaa og det sorte, ganske varlig uden at gøre dem altfor meget ondt, og uden at gøre dem, der holder af dem, altfor bedrøvet — det vil sige dem, der har Lov til at holde af dem . . .

Det er stygt? Ak min Gud! men jeg elsker min Mand, og jeg vil have ham for mig selv alene . . . Deraf kommer det!

II.

Trøsteren.

26. Maj.

Alene iaften igen, som saamange Aftener før iaar!

Hvor er Raoul?

Jeg har ikke engang spurgt ham — jeg er ked og træt af den evindelige, nemme og unyttige Løgn: »Jeg gaar i Klubben . . .«

Ærlig talt maa jeg tilstaa, at han idag stillede sig til min Disposition for at følge mig til Avrezac's, hvor der skal opføres en mondæn Komædie, der skyldes en ung Officer ved Jægerne. Men jeg vidste, at Frøken de Giverny skulde spille en »fin de siècle-Ingénue« (saadan hedder det paa Programmet) og det berøvede mig al Lyst til at gaa med. Men hvad Raoul angaar, saa er jeg overbevist om, at han nok er der . . . Og Fru Delaveux ogsaa naturligvis! . . . I dette Øjeblik er han sammen med en af dem; han betragter deres blottede Skuldre med det halvt ironiske og halvt beundrende Blik, hvormed han snærter de Kvinder, som han finder Behag i, men ikke respekterer. Den Gang han elskede mig, havde han en ganske anden Maade at se paa!

Men lad os ikke tænke mere paa alt det! Her ved Siden af mig har jeg jo en Trøster, som faar mig til at glemme alt, som opvejer alt . . . Jeg har sendt Renés Miss i Circus iaften sammen med de smaa Virmondoy'ers Gouvernante, nu sidder jeg her ved Renés lille Seng og vaager over hans Søvn.

Hr. René sover, han ligger paa Ryggen og hans venstre Arm stikker udenfor Sengen; hans lille knyttede rosenrøde Haand knuger om Sømmen paa Lagenet. Hans Hue er gleden lidt ned paa det ene Øre og giver hans Ansigt med de smaa

af Søvnens oppustede Kinder et næsvist Udtryk. I Søvn rynker han sine smaa, ganske vaade Læber, og nu og da grynter han lidt.

Aa min dejlige lille Skat, jeg har Lyst til at spise ham helt op med Kys.

Men lad mig ikke vække ham. Naar Hr. René bliver forstyrret i sin første Søvn, nægter han bestemt at falde i Søvn igen før ved den Tid, da han plejer at begynde sin anden Søvn, det vil sige først henimod Kl. 1 om Morgenens. Han sover nemlig i to Afdelinger med et Mellemrum paa en tre Kvarters Tid, som han udfylder med at synge, pludre, tumle omkring og drikke Mælk med en lille Draabe Orange i . . . Det er en Herre med overordentlig regelmæssige Vaner.

Førstkommende fjerde Juni bliver han nitten Maaneder. Jeg synes, han er meget kraftig og navnlig overordentlig stor. Hans Jomfru fortæller mig, at man anser ham for langt ældre hende i Tuilerie-Haven. Men hun siger det maaske blot for at behage mig. Jeg vilde helst, at René skulde være den største, kraftigste, smukkeste og klogeste af alle Børn i Verden! . . . Jeg synes en Moder har Lov til at være hovmodig og egenkærlig.

Jeg tror forresten ikke, at jeg ser paa min Søn med forblindede Øjne. Selv om han tegner til at blive en køn Dreng, er der ialfald foreløbig

intet, der røber, at han vil blive særlig klog. Han kan knap tale. Den lille Julie Virmondoy, der er to Maaneder ældre, taler flydende. Men Renés forvirrede Pludren er saa sød!

Han kalder min Moder for »Momom«, og med de to Stavelser opnaar han alt af hende. Sin Faders Billede betegner han ved: Fa' Bille. Hver Aften, naar han skal i Seng, lader jeg ham fremsige sin Bøn, en lille ganske enkel Bøn beregnet paa hans Fatteevne.

»Kære Jesus, jeg holder af dig. Hjælp mig at blive stor, for at jeg kan tjene dig og bevar Sundheden for Far, Mor, Mormor og Miss. Amen.«

I Hr. Renés Mund lyder den omtrent saaledes:

»Kære Sesu . . . 'olde a dej . . . Bi tor . . . Tunded for Fa, Mo, Momom aa Miss. Ame.«

Men selv om han sluger en Del Stavelser, tager han Revanche, naar han skal gøre Korsets Tegn. Han gør mindst et Dussin foran og ligesaamange bagefter. Lille Skat!

I de sidste Dage har han havt det bedre . . . Doktoren kommer dog fremdeles og ser til ham hver Morgen, og jeg kunde ikke idag faa ham til at udtale sig bestemt — blot det trøstende: »Intet at være bange for«, som jeg ventede paa. Naar jeg tænker paa, hvor skrøbeligt dette lille

elskede Legeme er, at en ondartet Feber kan tage ham fra mig i Løbet af nogle faa Timer, føler jeg det, som min Forstand maa briste, som er jeg nær ved at blive vanvittig. Jeg rejser mig og løber hen til Renés Vugge, og jeg bliver først rolig igen, naar jeg har set Lagenet hæve sig regelmæssig under hans Aandedræt, set hans lille Haand bevæge sig og hørt hans Mund mumle i Søvn.

— — — — —

Og medens jeg sidder hos min lille Søn, er Raoul optaget af at bede Fru Delaveux om et Stævnemøde eller at arrangere en Tête-à-tête med Frøken de Giverny! . . . Thi jeg er holdt op at tro, at al denne saakaldte Flirt bliver staaende ved Halv-Skyldfrihed. Mine personlige Erfaringer og navnlig alle Moders Oplysninger har berøvet mig min fordums Godtroenhed. »Naar din Mand flirter,« siger Moder, »kan du være sikker paa, at der fra Flirten til Ægteskabsbruddet kun er et Skridt, — der beror paa en Tilfældighed . . .« Flirt! Det er et afskyeligt Ord, skinhelligt, hyklerisk og usundt. Naar jeg i denne Tid hører det brugt i min Nærværelse, føler jeg en Afsky som for et raat Ord.

For at fordrive Tiden i disse Timer, jeg skal vaage ved Renés Seng, gik jeg ind i Raouls

Røgeværelse, hans private Værelse, hvor han modtager sine Venner, og hvor jeg sjælden kommer, jeg vilde finde mig nogle Aviser. Her har jeg nu hele Bunken foran mig: Figaro, Gil Blas, Gaulois, Libre Parole. Raoul som er den uordentligste af alle Mænd — og den mest godtroende ogsaa, maa jeg tilstaa — havde ganske rolig ladet sit Nøgleknippe sidde i Skrivebordet, baade Nøgleknippet og den vedhængende Sikkerheds-Kæde. — . . . Følte jeg det som en Fristelse? Nej, jeg tror virkelig ikke.

Jeg var snarere bange for at blive fristet. Jeg frelste mig ved at flygte med ubesmittede Hænder. Saasnart jeg var kommen ind i min egen Stue, ringede jeg paa min Mands Kammer-tjener Josef; han tjente allerede hos Raoul i hans Ungkarledage, er ham fuldt hengiven, og jeg føler, at han er min Uven. Jeg lod ham hente Aviserne til mig. Et Øjeblik efter bragte han mig dem. Og nu er jeg tryg, han havde taget Nøglerne til sig.

Lad os saa give os i Kast med al denne Prosa. Jeg er daarlig vant dertil. De Blade, der har Ord for at være alvorlige, keder mig, og de andre, der bringer Fortællinger, som vore Mænd og Brødre finder morsomme, er fulde af Ting, som jeg ikke forstaar; nogle af dem forstaar jeg dog altfor godt, og dem gør det mig

ondt at læse, som det bedrøver mig at se en Vanskabning eller et Saar.

Denne her, siger Raoul, er navnlig Børspekulanternes, »Klubherrerne«s og de letsindige Damers sædvanlige Lektüre . . . Skal vi forsøge, hvorledes den virker paa en langtfra letsindig Dame, en »Klubherre«s Hustru.

Først har vi Gennem Paris. Jeg ser, at man igaar i Boulogneskoven lagde Mærke til: Frøkenene Irma Descloziers, Marguerite de Bourgogne, Ludovique Surville, Miss Champagne etc. etc. Der er hele tolv Linjer om dem. Hvem kan dog det interessere? Vedkommende Damers Venner sandsynligvis. De maa ved Gud være mange, siden man gør sig saadan Besvær for at underholde dem!

Politik — det springer vi over!

Dagsnyt: Utro Bankbetjent . . . Træ-Brolæggerstriken . . . Dramaet i Elyséepassagen . . . En skinsyg Kvinde, der har fyret tre Revolverskud mod sin Mand. Stakkels Menneske. I alle Samfundsklasser, fra de højeste til de laveste, er det dog altid os, der er de forladte og ulykkelige . . . Men hvordan bærer dog saadanne Mennesker sig ad med at kunne dræbe dem, de elsker! . . .

Teater-Nyt . . . Tankesport . . . Korrespondance . . . Det er morsomt. En hel Række

af smaa Dramaer og Komedier glider forbi mig i disse Linjer:

TR. Jeg tilbragte en T. nupfk uqwu vgu hgp gutgu, hvoraf tre er qwxgtvgu. Ogtetgfg vil næsten være en vqtowtg, hvis det ikke er sik., Sg tgxqRt & ugving. — Du maa nævne den Dag, da du getktu til vjgtgng, det vil sige ng lqnt qn pqwu pqwu xgtlqpu. Forsøg xqpfkgfk.

Fus. Tak 2 Br. Skriv Hel A. S. Kom hv. d. k. Tirsd.

Nap. A meg. bedr. Skilsm. Lörd. Kl. 3. Glød. Vensk.

Nej. M. bedr. skill. Angr. ik. at have forst. Syst. Fors. eng. til.

Pludselig flød alt ud i en Taage for mig . . . Det var som strømmede alt mit Blod til Hjærtet. Avisen gled paa Gulvet, og en lang Stund blev jeg siddende afmægtig, næsten bevidstløs tilbagesunken i Stolen.

Da jeg endnu svag og forvirret genvandt min Fatning, tog jeg Avisen op. — Mit Blik blev som forhekset hængende ved de Linjer, der havde gjort et saa voldsomt Indtryk paa mig. De lød:

R — Hvilken Fryd! Imorgen Lørdag Aften; det er lykkedes mig at slippe bort fra det gyselige Landophold. Er i den aftalte lille Rede Kl. 10. Men kom ikke, hvis De ikke er fast bestemt paa at være artig. Suze.

Hvorfor følte jeg mig dog øjeblikkelig overbevist om, at R var min Mand Raoul og Suze Suzanne Delaveux?

Der var ingen fornuftig Grund derfor. Jeg vidste ikke, om Fru Delaveux var borte fra Paris. Jeg havde ovenikøbet idag, da vi talte om Festen iaften, forsøgt at spøge og havde sagt til Raoul:

»Du faar vel skøn Suzanne at se iaften . . .«

Han smilede i sit sorte Overskæg uden at modsige mig. Vidste han heller intet om hendes Fraværelse, eller morede han sig over mig? Jeg ved det ikke. Men jeg er overbevist om, at den lille Korrespondance dør er fra Fru Delaveux til Raoul. Jeg føler mig mystisk og urokkelig overbevist derom. Og dermed kan Intet faa Bugt.

Jeg læser atter de afskyelige Linjer Ord for Ord om igen; hvert Ord faar Liv, bliver levende Væsener ligesom Fangarmene paa et slimet Sødyr. Det kyniske Udraab: Hvilken Fryd! . . . naar det drejer sig om at slippe bort fra sin Mand ved at binde ham Gud ved hvilke Taabeligheder paa Ærmet for at skynde sig til den afskyeligste af al Synd . . . Jeg er i den aftalte lille Rede . . . Jeg maa tvinge mig selv . . . jeg kan ikke lade være at græde. Rede! Den aftalte lille Rede! Det er altsaa sandt, afgjort, hvad jeg

har havt Mistanke om. Der er et Sted i Paris, hvor den Mand, som jeg ved vort Ægteskab har hengivet mig til — aa saa fuldkomment — har et Tilflugtssted for sin Kærlighed, og det er ikke dèr, hvor hans Hustru og hans Barn er.

Trods deres modbydelige Familiaritet, vækker dog de sidste Ord en Smule Haab i mit Hjærte: Kom ikke, hvis De ikke er fast bestemt paa at være artig . . . Hvad vil hun ham dog, det onde Menneske? Hun kan jo umulig elske ham! . . . En Kvinde, der elsker, kunde aldrig have skrevet den Sætning!

. . . Der kommer Miss hjem fra Teatret. Jeg vil lade hende sove i sit eget Værelse og give Ordre til, at man inat sætter en Seng til mig ind ved Siden af Renés. Jeg kan ikke se Raoul igen idag — nej, jeg kan det ikke. Her hos min lille Dreng har jeg maaske Kraft nok til ikke at fortvivle.

Aa, min lille, søde Trøst!

III.

Ængstelser.

27. Maj.

En trist, trist Begyndelse paa en trist Dag.

Det regner. Og Regnen, som vi har længtes saadan efter i de sidste Ugers glødende Varme, passer godt til min nedtrykte Sindsstemning. Alt styrter ind paa mig paa én Gang. René har havt det rigtig daarlig den sidste Del af Natten, har været meget urolig og feberhed; og nu til Morgen er han ikke meget bedre; han sover nu, men meget urolig og afbrudt . . . Jeg venter utaalmodig paa Døktor Robin . . . Du min Gud, er det ikke for meget paa én Gang med denne ny Prøvelse, du lægger til den forrige? Ti nu er der ingen Tvivl mere. Da Raoul og jeg imorges mødtes, spurgte jeg saa rolig som mulig.

»Var Fru Delaveux ved Festen igaar?»

Han betænkte sig lidt, inden han svarede:

»Nej, jeg tror det ikke. Nej, hun var der aldeles bestemt ikke.«

Jeg vedblev haardnakket:

»Er hun allerede rejst fra Byen?»

Han kunde ikke skjule sin Utaalmodighed:

»Kære Ven, jeg ved virkelig ikke. Er jeg Fru Delaveux' Vogter. Forresten beder jeg dig indstændig om ikke mere at nævne den Dame,

til mig; jeg ved jo, at du ikke kan fordrage hende, — hvorfor er mig ubegribelig, hun har altid vist dig den største Opmærksomhed.«

Mit Bryst svulmede af et saa bittert Nag, at jeg ikke formaaede at sige ham et Ord mere. Jeg fortalte ham Intet om mine Ængstelser for René. Værsgod! Lad ham blot more sig. Jeg skal vide at bære min Angst alene. Hans Søn tilhører ikke længere ham. Jeg tager ham atter tilbage.

Henimod Klokken ti sad jeg ved Renés Seng og tænkte paa alle disse triste Ting, mens jeg og Jomfruen ventede paa Doktoren. Da kom Kate ind med en Papæske fra Leuchars.

»Budet venter,« sagde Pigen, »de var ikke sikre paa, at det var hertil.«

Paa Æsken stod:

Fru de Boistelle,

Vezelai-Gade 13.

Jeg bor imidlertid i Faubourg Saint-Honoré. Desuden opgiver jeg altid min Adresse som Grevinde de Boistelle. Det var aabenbart en Fejltagelse. Jeg lod Budet kalde og sagde:

»Jeg har ingenting bestilt hos Dem, min gode Mand. De maa tage den Æske med tilbage, jeg ved ikke, hvad det er.«

»Ja vel, Frue,« svarede Budet, »vi tænkte os jo nok, at der forelaa en Fejltagelse, for vi

har jo Fruens Adresse. Men da Hr. Greven selv var inde hos os og bestilte det, og da jeg sletningen fandt i Vezelai-Gade, som . . . »

Her maa jeg vistnok være bleven meget bleg, thi Manden tav pludselig. Han forstod . . . Jeg havde Kraft nok til at sige:

»Ja, det er godt. Tag det med Dem.«

Og jeg flygtede ind i mit eget Værelse for at græde.

Tilfældet havde saaledes røbet mig alle min Mands Hemmeligheder. Jeg ved nu, at Fru Delaveux iaften har tilstaaet ham et Stævnemøde — og jeg ved, hvor det Stævnemøde skal finde Sted. Raoul har ikke engang gjort sig den Ulejlighed at fortie sit Navn i det Hus, han har valgt til at bedrage mig i, og hans Medskyldige lader sig utvivlsomt kalde Grevinde de Boistelle! Alle Intrigens Traade er i mine Hænder . . . Hvorledes skal jeg benytte dem?

Er det ikke min Pligt at forhindre min Mand fra at handle forbryderisk. Det er mig modbydeligt at lade ham udspionere, lade ham efterspore af Politiet. Men hvem skulde nu forhindre mig i at komme ham i Forkøbet og at vriste ham fra det Fruentimmer?

Jeg kan jo, naar Raoul kommer hjem til Frokost, sige ham: »Jeg ved alt« og forklare

hvilke Omstændigheder, der mod min Vilje har givet mig Oplysning!

Ja, men han vil blot nægte det hele. Han har lært at lyve i sin Omgang med de Mennesker, og jeg forstaar saa daarlig at disputere med ham! . . . Det hele vil blot løbe ud i en Scene. Saa gaar han sin Vej og smælder Dørene i efter sig, spiser til Middag i Klubben og gaar saa bagefter til Vezelai-Gade.

Det er bedre sletintet at sige og saa iaften at være i Vezelai-Gade før ham og vente paa ham ved Porten. Da kan han ikke nægte, og jeg kender ham godt nok til at vide, at naar han bliver stillet mellem sin Hustru og sin Elskerinde, vil han ikke betænke sig. Men hvor forfærdeligt det dog bliver at vente saadan paa Gaden og at møde dem!

Det er det samme, det maa til.

Samme Dag. Kl. 2.

Doktoren har været her. Han har ikke beroliget mig. René har det ikke godt. Feberen tager til. Jeg hører hvert Minut hans kære Stemme, der er ganske sløret af Graad, sige: »Mor . . . fryser . . .« Han ryster af Kulde, men naar jeg føler paa hans stakkels smaa Lemmer, er de badet i Sved.

Jeg spurgte Doktoren:

»Er det alvorligt? Sig mig Sandheden. Jeg vil vide det.«

Han rystede paa Hovedet og gjorde en tvivlende Bevægelse.

»Alvorligt . . . Herregud, jeg ved ikke endnu . . . For Øjeblikket er der blot Feber — intet andet. Den kan gaa sin Vej igen, som den er kommen.«

»Men hvis den ikke gaar sin Vej?«

»Naa, saa udvikler den sig sandsynligvis til en lille Børnesygdom.«

»Mæslinger maaske?«

»Mæslinger eller Skarlagensfeber . . .«

»Men dog ikke Børnekopper?«

Børnekopper! Det var min Rædsel . . . Jeg løb ivrig Avisen igennem imorges — Epidemien tager af i Heftighed, men den kræver endnu mange Ofre. Tænke sig til, at der findes Mødre som jeg selv — og som vistnok ikke er mindre værd end jeg — stakkels fattige Koner, der ingen anden Glæde har end deres lille Skat — og saa tager den gode Gud ham fra dem. Mon han vil skaane mig?

»Bare ikke Børnekopper!«

Doktoren udtalte sig ikke videre. Han trøstede mig med de samme Ting, som jeg kan sige mig selv — at Barnet er stærkt og sundt, og at Tilstanden hidtil ingen alvorlig Karakter har,

der er ikke den mindste Rødme i Ansigtet eller paa Kroppen — sletikke. Ak Gud, alt, hvad de siger, og alt, hvad jeg siger til mig selv, overbeviser mig ikke.

Ved Frokostbordet talte Raoul og jeg kun lidt sammen. Jeg lagde dog Mærke til, at min Mand gjorde diskrete, velmente Forsøg paa at være forekommende, at han bestræbte sig for at gøre sit slette Humør fra imorges godt igen . . . eller maaske Bedrageriet iaften.

»Har René det godt?« spurgte han.

»Nej,« svarede jeg. »Tværtimod, det har været en rigtig slem Nat. Jeg er meget ængstelig.«

Jeg fik Taarer i Øjnene, ligesaameget af Nervøsitet som af Sorg. Raoul rejste sig og vilde kysse mig. Men da maatte jeg tænke paa den anden Kvinde, hvis Kinder og Læber han ogsaa kysser, og uvilkaarlig unddrog jeg mig hans Kys, hans Læber strejfede kun mit Haar. Da han atter satte sig paa sin Plads, saa jeg, at han var meget bleg, og han knækkede et Øjeblik efter Foden paa sit Glas. Vi spiste færdig i Tavshed. Og medens Raoul bagefter tændte sin Cigar, gik jeg straks op til René.

Min Gud, hav Medlidenhed med mig, hjælp mig og giv mig Mod og Fortrøstning til som en sand Kristen at bære de Sorger, du sender mig. Jeg er kun saa ringe et Menneske. Jeg føler

mig saa svag under denne Angst. Er det da nødvendigt, at jeg skal rammes gennem Mand og Barn paa én Gang, for at jeg kan blive Hustru og Moder efter din Villie? . . .

Jeg føler mig saa fejk overfor denne dobbelte Prøvelse. — Tilgiv mig, Gud! Jeg kan blot bede dig befri mig fra dem begge; jeg har ikke Mod til at bære hverken, at Raoul eller René tages fra mig . . . Straf mig hellere paa mig selv, jeg tilbyder dig mig selv, mit Liv, der er saa unyttigt hernede — hellere end min Mands Troskab eller min Søns Sundhed.

IV.

All's well . . .

Talloires i Juni 18 . .

Hvor er alt omkring mig dog fredeligt, skønt og smilende! Omkring vort Landsted, der ligger slumrende i Eftermiddagssolen, hæver sig de hvide og blaa Bjerger . . . Foran mig ligger den store blyfarvede Sø . . . Hvor Paris er langt borte!

Paris er langt borte; det samme synes mig ogsaa alt, hvad der er foregaaet, de forfærdelige

Timer, jeg gennemgik, saa lange og forfærdelige, at jeg inderlig ønskede mig Døden; jeg bønfaledt af mit ganske Hjærte Gud om at tage mig til sig; ti min Styrke var udtømt. Og nu er det hele over, alt, hvad der er sket, forbi . . . Livet ligger atter for mig jævnt og straalende, og saa hurtig vendte alt sig til Lykke, at jeg endnu ikke tør tro derpaa — ikke tør leve helt ud.

De sidste Linjer, jeg skrev i min Dagbog, er saa fortvivlede. »Jeg tilbyder dig mit Liv, der er saa unyttigt hernede, hellere end min Mands Troskab eller min Søns Sundhed.«

Dette skrev jeg om Formiddagen i Renés Værelse ved hans lille Seng. Miss sad og læste. Doktoren skulde komme igen Kl. 5, og jeg ventede ham utaalmodig, skønt jeg paa Forhaand kendte Diagnosen. »Der er intet forandret, vi maa se Tiden an.« Der var i Virkeligheden heller Intet forandret. Drengens Hud var fremdeles ren og badet i Sved. Han sov en urolig, gispende Søvn. Blot man rørte ved ham for at rette paa Lagenerne, græd han og fik et helt nervøst Anfald.

Ved Firetiden blev der banket paa Døren. Det var min Mands Kammertjener, Josef. Aa, jeg hader hans blege, blaalige Ansigt og hans uigennemtrængelige Øjne, hans Mund med de

usynlige Læber — hele hans hykleriske og fjendtlige Fjæs.

»Hvad er der, Josef?«

»Jeg skulde spørge Fruen fra Herren, hvorledes Hr. Vikomten har det.«

(Hr. Vikomten, det er René. Min lille, dejlige Vikomte!)

»Er Herren da ikke gaaet ud endnu?«

»Nej. Herren har opholdt sig i Røge-Værelset lige siden Frokost. Jeg skulde bede Fruen om at underrette Herren, saasnart Doktoren kommer for at se til Hr. Vikomten.«

»Det er godt, Josef! Miss skal komme ned og sige Herren til.«

Min Mand var altsaa ikke gaaet ud; han var urolig for René; vilde være tilstede ved Doktorens Besøg. Var det virkelig troligt? Denne hans Omsorgsfuldhed ærgrede mig. Mit Hjærte var saa fuldt af Nag, at jeg ikke mere vilde vide af min Mands Kærlighed til vor Søn. Han maatte helst lade mig være alene om min lille, syge Dreng og gaa sin Vej til sin dyrebare Veninde! . . . Det var et stygt Hovmod ligeoverfor hans Angst, ikke sandt? Men jeg havde det saa ondt.

Doktoren kom lidt over Fem. Efterat Miss havde underrettet Greven, kom han ogsaa øjeblikkelig op, saa hastig og saa ganske forskellig fra den energiske, overlegne og lidt egenmægtige

Mand, han i Almindelighed er, at jeg næsten fik Medlidenhed med ham. Han var aabenbart ulykkelig; — i hans Hjærte udkæmpedes der en Kamp mellem den sande Sjælsfinhed, som gør ham afholdt af alle, og det hæslige Begær og den uværdige Lyst til at følge sin flygtige Tilbøjelighed.

Doktoren lagde Renés forpjuskede Hoved tilbage paa Pudren og sagde, som jeg havde ventet:

»Der er ingen Forandring; vi maa se Tiden an.«

»René daa'lig, Mand . . . Renés Hoved daa'lig!« mumlede Drengen og daskede med sine smaa Hænder paa sin Pande for at vise, hvor det gjorde ondt.

»Vi maa se Tiden an . . . og være forberedt paa alt. Der vil indtræde en Krise — sandsynligvis udvikler dette sig til et eller andet i Løbet af Aftenen, allersenest i Nat. Barnet brygger aabenbart paa en Sygdom, ellers vilde Feberen ikke holde sig saa haardnakket. Har De en dygtig Læge i Nabolaget?«

»Hvorfor?«

»For Nattens Skyld, om der skulde hænde noget.«

»Der bor en Læge, Doktor Guil, paa Place Beauvau.«

»Det er en meget dygtig ung Mand, jeg kender ham. Jeg skal skrive et Par Ord til ham og anbefale Dem til ham. Lad ham hente, ligegyldig paa hvilken Tid af Natten, hvis der sker nogen Forandring.«

Doktoren gik, og Raoul og jeg blev et Øjeblik alene med hinanden. Jeg lod, som om jeg ikke lagde Mærke til hans Nærværelse, gik og kom i Stuen uden at se paa ham, uden at tale til ham. Tilsidst sagde han i en Tone, der klang falsk:

»Jeg spiser Middag hjemme idag, Geneviève.«

Og jeg læste i hans Hjærte som i en aaben Bog. Han tænkte: »Det er virkelig Synd at lade den arme Geneviève være ganske alene i al denne Angst. Vel. Jeg vil skænke hende en af de Middage hjemme paa Tomandshaand, som hun er saa gal efter . . . Bagefter, naar jeg har opfyldt min Pligt, kan jeg jo gaa til Vezelai-gade.«

Dagen før vilde et saadant Forslag om at spise hjemme »som Kærestefolk«, som vi sagde før, have faaet mig til at springe højt af Glæde og atter givet mig ind under min Mands Herredømme. Men min Angst og mine Opdagelser havde ganske forvandlet mig. Jeg svarede nu koldt:

»Spis hjemme, hvis du har Lyst, kære Ven. Jeg kommer ikke ned. Jeg har heller ingen Appetit.«

Hvis han hidtil havde tvivlet paa, at jeg vidste Besked om hans Utroskab, saa svandt hans Tvivl i dette Øjeblik. Han blegnede, hans Mund fortrak sig. Jeg forstod, at han betænkte sig: »Skal jeg tilstaa alt, bede hende om Tilgivelse?« . . . Men ogsaa denne Gang sejrede hans onde Aand. Han sagde blot:

»Som du vil.«

Jeg havde stillet mig foran Renés Seng og skjulte Drengen med min Kjole. Raoul turde ikke nærme sig; efter endnu et Øjebliks Betænkning gik han.

Atter begyndte de lange angstfulde Timer hos mit Barn, der klynkede sagte . . . Hvert Minut rejste jeg mig op og bøjede mig ned til ham, og undersøgte hans Ansigt og hans Lemmer. Hans Hud blev mere og mere rød og feberhed — men fremdeles ingen Udslæt . . . Klokken omtrent otte vaagnede René og forlangte sit Legetøj, — jeg forklarede ham, at han ikke maatte røre ved det eller lege med det for ikke at blotte Arme og Bryst. Han lod sig stille tilfreds med istedenfor at se paa mig lege med det. Med Fortvivelse i Hjertet halede jeg i Sprællemændens Snore og trak jeg Lokomotivet op . . . Ved Nitiden faldt han atter

i en tung Søvn. Og da jeg saa ham saa rolig, faldt jeg ogsaa selv i Søvn.

Jeg blev vækket af en let Støj. Jeg fik Øje paa min Mand, Greven, der stod bøjet over Renés Seng og undersøgte ham ved Skinnet af et Lys. Han var klædt paa til at gaa ud, med Laksko, sorte Benklæder og lægget Skjorte; kun havde han taget en Hjemmefrakke af blaat Multum over sin hvide Vest. Jeg saa hen paa Uret; det viste tyve Minutter over ni.

»Nu skal han altsaa gaa,« tænkte jeg. »Om en halv Time holder han det Fruentimmer i sine Arme.«

Et Øjeblik dukkede atter mit Forsæt om at gaa hen og vente paa ham foran hans Elskerindes Dør op i mine Tanker . . . Det var dog kun et Øjeblik.

»Nej . . . min Plads er ikke dèr . . . Den er her.«

Jeg lovede Gud oprigtig og fuldt ud at ofre ham min Stolthed og min Kærlighed som Hustru, blot min Søn maatte reddes.

Pludselig kaldte Raoul paa mig:

»Geneviève.«

Jeg rejste mig . . . Det galdt René, derom følte jeg mig overbevist. Og i et Sekund var alt Nag som blæst ud af mine Tanker.

»Hvad er der paa Færde?«

»Se her!«

Og med Fingeren viste han mig ved Hjælp af Lampelyset nogle Pletter saa store som Lindsefrø af en matrød Farve, der begyndte at udbrede sig paa Drengens Ansigt og Arme. Vi løftede Lagenet og undersøgte hans øvrige Krop. Overalt var der fuldt af dem.

Jeg var vanvittig af Angst.

»Aa Gud! Aa Gud!« stammede jeg.
». . . Hvad kan det dog være? Det er dog vel ikke Børnekopper, Raoul — tror du vel?«

Og jeg glemte alt og greb min Mands Hænder og trykkede dem.

»Bliv her, Geneviève,« sagde han. »Jeg gaar efter Lægen.«

Aa, den lange Tid, der hengik, inden han kom tilbage! De Minutter, hvor Miss og jeg, begge lige forvildede tror jeg, flakkede om i Værelset, og lænede os mod Vinduet for at lytte efter Vognen! Et Øjeblik gik jeg ind i Barnekamret ved Siden af, lagde mig paa Knæ og bad Gud om at forlade mig mit syndefulde Oprør mod hans Vilje! Jeg fornyede mit Løfte om, hvis blot René maatte blive rask, at bære min Mands Utroskab som en ydmyg Hustru, der vaager ved den utro Ægtefælles Arne.

Endelig kom Greven, i stærk Sindsbevægelse,

tilbage med Doktor Guil. Det var en høj, ung Mand med et blegt Ansigt, og en meget skaldet, buet Pande; han begyndte straks at undersøge René. Raoul og jeg stod og saa paa . . . og uden at ville det, som to Børn, tænker jeg mig, der gaar gennem Skoven ved Nattetid og er bange, havde vi taget hinanden under Armen.

Der gik fem Minutter, fem lange Minutter, et helt Aarhundrede! — inden Doktor Guil bestemte sig til at sige noget.

»Nu, Doktor?« spurgte min Mand.

»Ja — jeg tror ikke, det er noget alvorligt. Jeg tror det ikke, men sikkert kan jeg ikke vide det endnu; Udslettet er ikke karakteriseret.«

»Men,« stammede jeg, »det er da vel ikke Børnekopper?»

»Nej, nej, aldeles ikke. Børnekopper er det paa ingen Maade.«

Lægen sagde ganske ligefrem, — at det »paa ingen Maade var Børnekopper!« Og han saa ikke ud, som om han havde Anelse om, at han med de Ord gav mig Liv og Aande tilbage. Jeg faldt kraftsløs om i Raouls Arme! Men hvor var jeg dog lykkelig! . . . En urokkelig Tillidsfuldhed fyldte mig atter . . . Jeg følte mig vidunderlig bønhort. Der var ingen Fare længer.

Jeg hørte, at der blev nævnt Mæslinger . . .

Skaalkopper . . . Men nu fik jeg et saa heftig Anfald af Hulken, at jeg tabte Bevidstheden . . . ogsaa jeg maatte nu bringes iseng og plejes.

Paa denne Aarstid er Nætterne korte. Jeg vaagnede ved Daggry. Jeg spurgte øjeblikkelig Raoul (uden at hæfte mig ved den forbavsende Omstændighed, at han sad der ved mit Hovedgærde):

»René?»

»René har det bedre,« svarede han og rykkede nærmere hen til mig. Det er afgjort Skaalkopper. De smaa Blærer er nu ganske tydelige. Din Søn er meget grim nu, men der er ingen Fare længer. Miss og Kate er hos ham. Men du, hvorledes staar det til med dig?»

»Jeg? Jeg har det udmærket.«

Jeg vilde rejse mig op, men jeg var saa mat og svag, at jeg sank tilbage paa Pudren.

»Stakkels lille Ven!« sagde Raoul og tog min Haand i sin.

Et Øjeblik sad vi tavse, og jeg tænkte:

»Siden Raoul er her, er han altsaa kommen hjem igen . . . fra . . . fra Vezelai-Gade . . . eller ogsaa har han sletikke været der.«

Jeg kunde ikke afholde mig fra at sige:

»Hvad Tid kom du da hjem, Raoul?»

»Jeg? . . . Jeg kom jo hjem sammen med

Doktoren. Siden du blev bragt iseng, har jeg siddet hos dig.«

Han bøjede sit Ansigt ganske tæt ned til mit. Jeg vovede mig til at hviske:

»Altsaa . . .?«

Han forstod mig og svarede sagte:

»Altsaa . . . elsker jeg Ingen uden dig . . .
Og du maa tilgive mig.«

Aldrig, lige siden vi blev forlovede, havde vi vekslet et saadant Kys!

— — — — —
Og nu!

Nu er der gaaet tre Uger. Sidste Torsdag kunde vi flytte René. Nu er vi paa vort Landsted, Talloires, som sædvanlig paa denne Aarstid. Man har vist mig et vist Telegram, som kom Dagen efter den »frygtelige Nat«; det lyder:

»Jeg ventede igaar i hele to Timer i et væmmeligt Værelse. Jeg holder ikke af uopdragne Folk. Godnat Hr. Greve.

Suze.

Og det ser ud til, at det Godnat skal blive et Farvel.

Hvad Frøken de Giverny angaar, saa er det endnu pudsigere . . . Hun gifter sig!

Hr. René er dejligere end nogensinde. Skaalkopperne har ingen Ar efterladt, med Undtagelse

af en lille trekantet Plet i den højre Tinding, som han formodentlig vil beholde sit hele Liv.

»Det vil ikke hindre ham i at blive en køn Fyr,« sagde Doktor Robin til mig, »og gøre Erobringer ligesom hans Fader!«

Som hans Fader! Give Gud, at han maa gøre noget færre!

For Øjeblikket tænker min lille Erobrer imidlertid ikke paa det smukke Køn. Han ser al sin Glæde i en levende Kanin, som hans Fader har foræret ham; han koketterer ogsaa livlig med det lille Æsel, som Tjenerne benytter, naar de om Morgenens kører til Annecy efter Varer. Det Æsel og den Kanin er al hans Tanke, og jeg har maattet foretage følgende Forandring i hans Aftenbøn:

»Kære Sesu . . . 'olde a dej . . . Bi 'tor . . . Tundhed for Fa, Mor . . . Tundhed for Kanin, Æsel . . . Momom, Miss . . . Amen!«

. . . Lille Skat! . . .

INDHOLDSFORTEGNELSE

	Side
Ulve-Solange	1
Hanskerne	13
Damen med den gyldne Kat.....	21
Tante Rose	35
Desiré	44
Efter Syndefaldet.	56
Mordet paa Fru Aubry	63
Syreneerne	75
Slottet Ayguenoire	85
Besøget paa Kirkegaarden.....	97
Tiggeren.....	115
Bindeleddet	122
Præstekjolen.....	130
Et Par	143
Genevièves Dagbog:	
I. Djævlene	154
II. Trøsteren.....	166
III. Ængstelser	176
IV. All's well	182

